

Yasemin
İKİ ROMAN
BİRARADA

2006/13 - 512167

HARLEQUIN

E-Kitap: Clondike

JENNIFER TAYLOR

Kardeşimin Oğlu

İki Roman Birarada
Fiyatı: 7 TL

HARLEQUIN® Presents

MEDITERRANEAN DOCTORS

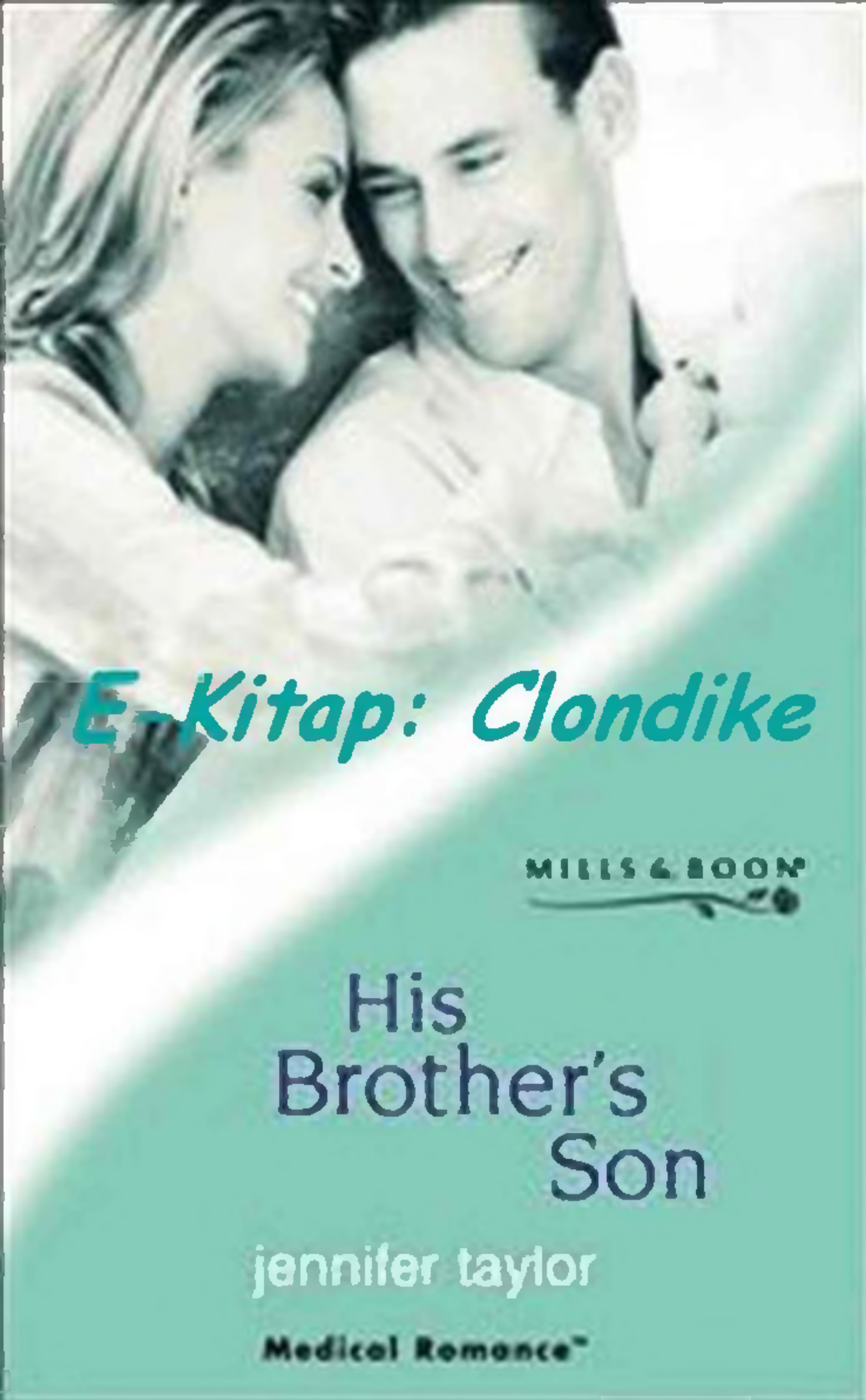
HIS BROTHER'S SON

JENNIFER TAYLOR

E-Kitap: Clondike

$4.50 U.S./$5.25 CAN.

E-Kitap: Clondike
MILLS & BOON
His Brother's Son
jennifer taylor
Medical Romance™

Jennifer Taylor – Kardeşimin Oğlu

2006/15 Harlequin Yasemin İki Roman Bir Arada 1. Roman

İngilizce Adı: His Brother's Son (2002)

E-kitap : Clondike

Konu:

Değeri ölçülemeyen bir çocuk...

Dr. Felipe Valdez, Becky Williams'ın erkek kardeşini servetini kendisine bırakması için teşvik ettiğine inanıyordu. Becky'nin erkek kardeşinin oğlunun annesi olduğunu öğrendiği zaman, onun yardım çağrısına kulak vermek zorunda kaldı.

Bir araya geldiklerinde Felipe'nin karşısında sadık bir anne ve hemşire vardı. Şayet Becky parayı harcamadıysa, neden daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu ki? Sonra birden Felipe, Becky ve yeğenini sevmek ve korumak istediğini fark etti. Fakat öte yandan gerçeği de bilmek zorundaydı... Becky'nin ona anlatamayacağı gerçeği. Eğer Felipe onun sırrını öğrenirse, Becky, bir daha asla bebeğini de onun İspanyol Amcasını da göremezdi.

JENNIFER TAYLOR

KARDEŞİMİN OĞLU

HARLEQUIN®

EKİP A.Ş.

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83 D.1
Kadıköy – İSTANBUL – TÜRKİYE
Tel: 0216 418 12 72 Fax: 0216 347 75 40
E-mail: ekip25@hotmail.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Fikrini değiştirmesi için geç değildi. Tek yapması gereken taksiciden onu havaalanına geri götürmesini istemekti. Belki böylece Londra'ya bir uçak yakalayabilirdi ve...

Ve sonra? Durum hala aynıydı. Hala sabah Mallorca'ya gitmek için evden çıktığı durumdaydı. Felipe Valdez'in yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmek kanını donduruyordu.

"*Senorita*?"

Taksici döndüğünde kadın şaşkınlıkla ona baktı. Durduklarını fark ettiğinde midesine bir sancı girdi. Camdan dışarı baktı ve Valdez Kliniği'ni gördü.

Beklediğinden çok daha büyük bir yerdi. Belki de "klinik" kelimesi onu aldatmıştı çünkü bu kadar görkemli bir yer ummuyordu. Bakışları seçkin, beyaz, dönümlerce yeşilliğin arasına yerleştirilmiş binayı süzerken kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Antonio kardeşinin kliniği iki yıl önce kurduğunu söylemişti, ama kadın görünceye kadar bunun nasıl bir başarı olduğunu fark etmemişti. Böyle bir yeri yaratmak için gereken kaynağı bulmak üstün bir kararlılık ve karşı konulmaz bir irade gerektirirdi. Felipe Valdez için edindiği bilgiler hiç de cesaret verici değildi.

Gerçekten hiç bir şey beklemeden ona yardım etmeye hazır bir erkek olabilir miydi?

Becky, onu yok eden panikle dudaklarını ısırdı. Hata yapıyor olabilir miydi? Büyük bir hata? Valdez ile karşılaştığında söylediklerine vereceği tepkiyi tahmin bile edemiyordu. Kardeşinin bir oğlu olduğunu

öğrenmek onda şok etkisi yaratabilirdi.

Felipe Valdez'in, kardeşinin doğmamış çocuğunu koruma hakkını kabul etmesi, kadının bebeğin hayatındaki rolünü onaylaması demek miydi? Parasını ve gücünü Josh'u ondan ayırmak için kullanabilir miydi?

Josh'un kanuni velisi olması yeterli olmayabilirdi. Velayet sorunu söz konusu olduğunda mahkeme her koşulu araştıracaktı. Kadın faturaları ödeyecek kadar kazanıyordu ama Saint Leonard Hastanesi'ndeki tam zamanlı işine dönmesi onun için kötü olabilirdi. Bu küçük çocuğu, gerçek annesi olmamasına rağmen elinde tutma şansı ne kadardı?

"*Senorita! Por favor!*"

Kadın taksiden inerken hala hızla uzaklaşabileceğini düşündü. Doğru kararı vermek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Felipe Valdez günün en güzel zamanını kağıtlarla uğraşarak geçirmişti. İşinin en sevmediği ama bırakamayacağı kısmıydı bu.

Valdez Kliniği'nin başkanı olarak, her karar onun onayından geçiyordu. Yanında mükemmel insanlar çalışıyordu ama o ipleri elinde tutmaktan yanaydı. Onu bir kontrol delisi gibi görüyorlardı ama anlamıyorlardı. Valdez Kliniği onun tek başarısı değildi ama hayatının en önemli kısmıydı. Çok çalışmış ve bir çok fedakarlıkta bulunmuştu.

Hayatında yaptığı yanlışlıkları hatırlamamaya çalışıyordu, ama bu her zaman kolay değildi. Pencereden hastanesini izlerken kalbinde kardeşine dair bir acı hissediyordu.

Kliniği kurmaya çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydı belki Antonio'daki rahatsızlıkları fark edecekti. Belki kardeşinin tedaviye devam etmesi gerektiğini anlamasını sağlayabilirdi. Doğru tedaviyle en az altı ay daha yaşayabilirdi.

Antonio'yu suçlamıyordu. Ne olduğunu fark edebilmek için çok hastaydı ve tamamen o kadının etkisi altındaydı. Antonio'nun erken ölümünden sadece Rebecca Williams suçlanabilirdi.

Felipe dudaklarını sıktı. Rebecca Williams'ı düşünmemeye çalıştı. Bazen Antonio'nun cenazesinden sonra Londra'ya gitmiş ve ona içinden geçen her şeyi söylemiş olmayı diliyordu.

Cenazeye sadece yakın akrabalar ve dostlar katılmıştı. Rebecca Williams çağırılmamıştı, bu yüzden hiç tanışamamışlardı. Sadece fo-

toğrafını görmüştü; yırtmış olmasına rağmen yeşil gözlerini, yüzünü çevreleyen uzun yumuşak sarı saçlarını her detayıyla hatırlıyordu. Her erkeğin hayalindeki melek gibi duruyordu, ama Felipe bunun sadece bir yanılma olduğunu biliyordu.

Aniden bir kadın Felipe'nin penceresinin karşısındaki yolda belirdi. Felipe onu görünce aklını kaybettiğini düşündü. Sarı saçlarını tepeden toplamıştı, profilini görebiliyordu ama ona çok tanıdık geliyordu.

Kapısını hızla açtı, kendisine yönelen sekreterine "Sonra!" diye çıkıştı. Koridoru koşarak geçip, merdivenleri hızla indi. Resepsiyonun önünde uzun bir kuyruk vardı. Kalbinin atışını kulaklarında duyuyordu. Gelen Rebecca Williams ise asla kaçırmamalıydı.

Kadın ana kapının dışındaki bankta oturuyordu. Felipe duraksadı. Kızın sessiz ve yalnız oturmasında bir hüzün vardı. Kızın saçını kulağının arkasına atarken titreyen elini gördü.

Bir an duyduğu bu şefkatten sıkıntı duydu çünkü bu kendinden beklediği son şeydi. Kadın o kadar üzgün, yalnız ve mutsuz görünüyordu ki, kendine zorla onun kim olduğunu hatırlatmaya çalıştı.

Parasına duyduğu açgözlülükle Antonio'nun ölümünü hızlandıran kadındı o. Böyle bir kadına gösterebileceği şefkat olabilir miydi?

Kadın bir anda etrafına bakındı ve ayağa kalktı. Felipe kadının narin vücudundaki titremeyi fark etti ve bu onu sevindirdi. Kadının onu niye görmeye geldiğini bilmiyordu ve ilgilenmiyordu. Bunun sadece hakkında ne düşündüğünü söylemek için bir fırsat olduğunu düşünüyordu.

"Sen Antonio'nun kardeşisin değil mi?"

Sesi kısık ve şaşırtıcı bir şekilde sevimliydi. Böyle bir şeyi fark etmiş olduğu için kaşlarını çattı.

Sertçe "Ben Felipe Valdez." dedi. Birkaç hızlı adımla kızın önüne geldi ve onun ne kadar narin olduğuna şaşırdı. Onu hep daha uzun boylu ve daha soğuk görünüşlü hayal etmişti.

Kız sakin sesiyle "Muhtemelen benim kim olduğumu bilmiyorsunuz." dedi. Ama adam onu susturdu.

"Siz Rebecca Williams'sınız. Kardeşimin sevgilisi." Kızın yüzündeki şaşkınlığı görünce gülümsedi. "Antonio bana sizin resminiz göndermişti. Benim hayatındaki en önemli insanı görmeni istiyorum."

demişti.

"Bilmiyordum. Bana hiç söylemedi." Yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu, çantasından bir mendil çıkardı.

Felipe ellerini kenetledi çünkü kıza dokunma dürtüsü çok güçlüydü. Hem kızgın hem de şaşkındı. Bu kadından kendisi bile bu kadar etkilendiyse Antonio'nun o ne istediyse yapması çok da anlaşılamaz değildi.

Kadını kapıdan uzaklaştırdı. Onu gözlerden uzak bir yere çekmek istedi. Kadının ne istemeye geldiğini bilmiyordu ama anlamalarını gizli tutmak istiyordu.

Bu kadına karşı hislerinden kimseye bahsetmemişti. Bir şey onu derinden etkilediğinde onu kendine saklamayı tercih ederdi. Hayatı boyunca bir tek kişiye kalbini açmıştı ve bu çok kötü sonuçlanmıştı.

Bu düşüncelerin kafasından geçmesine şaşırdı çünkü yıllardır Teresa'yla olan nişanlılığını ve nasıl bittiğini düşünmemişti. Kadın kolunu hızla çekince bu fikirlerden sıyrıldı. Gözleri ona karşı kızgın olduğunu söylüyordu.

"Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum."

"Siz tam olarak ne istiyorsunuz Bayan Williams?"

Kadın sessiz kalınca küçümseyerek gülümsedi. "Buraya bir sebeple gelmiş olmalısınız, bunu bana neden söylemiyorsunuz? Ne istiyorsunuz?"

"Bir şey istediğimi nerden çıkardınız?" Biraz uzaklaştı. "Buraya sadece sizi tanımak için gelmiş olamaz mıyım?"

"Olabilirsiniz ama sanmıyorum."

Kadın kusursuz fiziğiyle ve masum ifadesiyle çok güzeldi. Ama Rebecca Williams soğuk kalpli bir para avcısıydı ve kardeşinin en savunmasız anında onun tuzağına düşmüş olması kalbini kırıyordu.

Öfkesi artıyordu ancak yıllar önce onu en düzgün şekilde kullanmayı öğrenmişti. Kadının yüzünden duygularını anlamaya çalıştı. Kadın bu sefer konuştuğunda sesi gerçek denebilecek kadar acı doluydu.

"Benden nefret ediyorsunuz değil mi? bunu sesinizde duyup gözlerinizde görebiliyorum." Birden kafasını kaldırıp Felipe'ye baktı. "Neden? Bana neden böyle davranıyorsunuz? Sizi incitecek hiç bir şey yapmadım. Bugüne kadar sizinle karşılaşmadım bile.

"Niye olduğunu düşünüyorsunuz Bayan Williams? Cevabı bu kadar zor olmamalı."

Rebecca Williams dört dörtlük bir oyuncuydu. Antonio'yu yönetmesi için bu gerekliydi zaten. O ve kardeşi ne kadar süre beraber kalmışlardı?

Detayları hatırlayamıyordu. Antonio bir mektup yazmış, biriyle tanıştığını ve artık onunla İngiltere'de kalacağını söylemişti. Tedaviyi reddedip hastaneden çıktığını öğrenene kadar da başka haber almamıştı. O mektup da ölümünden sonra eline ulaşmıştı.

"Antonio yüzünden mi? Ama neden? Kardeşinize zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Sadece ona yardım etmek istedim."

"Gerçekten mi? Ne kadar dokunaklı?" Onu hor gören bir tavırla gülümsedi. "Antonio'nun tek varlığı kalbiydi öyle mi?"

"Tabi ki! Bunu bana söyleme ihtiyacını iye duyuyorsunuz anlamıyorum. Ben her şeyi onun hayatını daha tahammül edilebilir yapmak için yaptım."

Sesi durgunlaştı ve uzağa daldı. Felipe ellerini kenetli tutuyordu çünkü ona sarılmak istiyordu. Çok samimi gözüküyordu ama elinde bu kadar tartışmasız kanıt varken ona nasıl güvenebilirdi?

Durum bu kadar açıkken yaşadığı bu duygu karmaşasına inanamadı. Ne yaptığını biliyordu ve bunu ona söylemesi gerektiğine inandı.

"Hayat seviyenizi yükseltmek onun dünyadaki son günlerini tahammül edilir kılmanızın hediyesiydi, bunu mu söylüyorsunuz?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." diye başladı söze ama sustu. Sesi incelmişti, belki de gerçeği söylemek onun gibi bir kadın için bile zordu.

"Antonio'nun kararından bahsediyorsunuz değil mi? Tüm parasını bana bırakmasından."

Becky titrediğini hissediyordu ama yine de sağlam bir şekilde ayakta kalmaya çalışıyordu. Felipe Valdez onu izliyordu. Becky bir anda içinde bulundukları sahneyi dışardan bir gözle hayal etti.

Kadın en güzel elbisesinin içinde duruyordu. Felipe uzun, sağlam gövdesi ve kibirli gülümsemesiyle dikiliyordu.

Becky bir anda gözlerini kapadı ve açtığında Londra'da olmayı hayal etti. Ama gözlerini açtığında yine aynı yerde duruyordu. Felipe

konuşmaya başladı, kadın söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Sonunda bir gelişme yarattığımıza inanıyorum. Bu paradan bahsetmeye karşı isteksizlik çok İngilizvari. Ama ikimiz de insanları bir şey yapmaya iten şeyin bu olduğunu biliyoruz.

Felipe omuz silkti, Becky üstündeki koyu gri takımın ona ne kadar uyduğunu düşündü. Pahalı bir şey olduğu belliydi. Ceketi geniş omuzlarına oturuyordu ve belini kavrıyordu.

Felipe Valdez'e teslim olmak için bir neden göremiyordu. Antonio'nun mirasıyla ne yaptığını düşünüyordu, kardeşinin onu nasıl isterse öyle harcamış olduğunu sorguluyordu. Tüm bu düşmanlık para yüzünden miydi?

"Kardeşiniz mirasıyla ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu Dr. Valdez. Bu onun kararıydı."

"Ve sizin hiçbir etkiniz olmadığını mı söylüyorsunuz? Onun hastalığını kullanmadınız mı? Tüm parasına sahip olmanın ne kadar güzel olacağını hiç düşünmediniz mi? O daha erken ölürse o paraya kavuşmak için beklemeyeceğinizi hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır! Bunları söylemenize inanamıyorum. Antonio'nun parasını hiç istemedim. O bu kararında yalnızdı!"

Midesindeki ağrıyla arkasını döndü. Diz çökmek zorunda kaldı ve öğürmeye başladı ama akşamdan beri bir şey yemediği için midesi bomboştu.

"Buyurun."

Bronz bir el bembeyaz bir mendil uzatıyordu, ama kafasını salladı. Bu adamdan hiçbir şey istemiyordu. Ondan yardım istemek ne büyük ahmaklıktı. Antonio her şeyi kontrol altına almaktan hoşlanan biri olduğunu söylemişti. Josh'tan ayrılma riskini göze alamıyordu.

Bu düşünce sağlam bir şekilde ayağa kalkmasına neden oldu.

"Daha iyi hissediyor musunuz?"

"Ben iyiyim." Döndü ve yürümeye başladı. Adam önüne gelip onu durdurdu. Onu geçmeye çalıştığında eliyle buna mani oldu.

Becky soğuk parmaklarını belinde hissedince ürperdiğini hissetti. Ama elini iterek korkmadığını göstermeye çalıştı.

"Kliniğe gelip bir süre kalırsanız daha iyi olur."

"Ben iyiyim. Teklifiniz için teşekkürler ama yetişmem gereken bir

uçak var. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Dr. Valdez."

Becky yürümeye başladığında Felipe bu sefer durdurmak için bir çaba göstermedi. Köşeye gelince durdu, dönüp bakmak için karşı koyulmaz bir istek duyuyordu.

Felipe aynı yerde duruyordu. Yüzündeki ifadeyi görünce kalbi sıkıştı. Hor gören bakışlarını bu kadar uzaktan bile görebiliyordu.

Gözleri yaşla dolmuştu ama onun bunu görmesine asla izin vermeyecekti. Elini hafifçe kaldırarak selam verdi.

Kapının dışında bir taksi bekliyordu. Hızla taksiye bindi ve şoföre onu havaalanına götürmesini istedi. Taksi geri geri giderken Felipe'yi gördü ancak onun kendisini görmemesi için gözlerini çevirdi.

Antonio tanıdığı en sevimli, en centilmen erkekti ve onu çok seviyordu. Tara o kötü sürprizi yaptığında en kötü zamanlarını yaşamıştı. İhtiyaç duyduğu tedavi onu kısırlaştırmıştı ve Tara onun çocuğunu aldırmak istiyordu.

Antonio bunları Becky'yle paylaştığında çok zor durumdaydı. Tara'ya çocuğu doğurması için para vermeyi düşünüyordu. Antonio mirasının bir kısmını bu iş için kullanmaya karar vermişti. Becky ne olursa olsun çocuğa bakacağına söz vermişti.

Tara ve Antonio bir anlaşma yapmışlardı. Bebek doğmadan önce elli bin sterlin, doğduktan sonra da bir elli bin sterlin daha verecekti. Ancak Tara iki hafta önce anlaşmayı bozmuş ve bir yirmi bin sterlin daha istemişti.

Becky'nin o kadar parası yoktu ama Tara'yı inandıramıyordu. Tara parayı alamazsa mahkemeye başvurup çocuğu almakla tehdit etmişti. Aslında Tara Josh'u asla önemsemezdi, onu doğurmasındaki tek sebep Antonio'nun para verecek olmasıydı.

Becky derin bir nefes aldı. Antonio'ya Josh'u koruyacağına dair söz vermişti. Bu parayı bir şekilde Felipe Valdez'in yardımı olmadan bulması gerekiyordu.

"Her şey iyi gözüküyor Bayan Prentice. Birkaç gün hassaslık olacaktır ama tüpü çıkardığımızda probleminizin kalmayacağını umuyorum."

Felipe, hemşire kadının örtüsünü düzeltirken geri çekildi. Lisa

Prentice apandisit sancılarıyla kliniğe getirilmişti. Ameliyatını Silvia Ramirez yapmıştı.

"Bu zor şartlar altında muhteşem bir iş yaptınız Dr. Ramirez. Apandisit patlamak üzereydi."

"Bu doğru efendim." Silvia çekici bir esmerdi. Felipe Valdez'in başında olduğu cerrahi bölümünden biriyle nişanlıydı. Aşkı işlerine sokmadıkları sürece buna göz yumuyordu. Ama hastaların huzuru her şeyden önce gelirdi.

"Yarım saat geç gelseydi sonuç aynı olmayabilirdi, sanşlıymış. Si?"

"Bayan Prentice tatile çıkmadan önce bir şeylerin ters gittiğine dair bir işaret var mıydı? Bana pek şaşırmamışsınız gibi geldi."

Lisa, adamın sesindeki kuşkuyu duyunca kızardı. Daha yirmisine girmemiş bir genç kızdı. Birkaç arkadaşıyla tatil için Mallorca'ya gelmişti.

"Uçağa binmeden önceki gece biraz sancım vardı." diye mırıldandı. "Hazımsızlık olabileceğini sanmıştım."

"Anlıyorum. Daha ciddi bir şey olabileceğini ve tatile çıkmadan önce doktorunuza görünmeyi hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır. Eğer annem kötü olduğumu duyarsa tatilimi engeller diye düşündüm."

Bu genç kız ciddi bir hastalık riskini tatilinin iptal olmasına tercih etmişti. Felipe, verilen söz iki haftalık güneşli bir tatilden fazla olmalı diye düşündü.

Bu ona Rebecca Williams'ın sabah ki halini hatırlattı. Acaba yola çıkmadan önce de hasta mıydı? Yoksa daha sonra mı hastalanmıştı? En iyi oyuncu bile öyle hasta taklidi yapamazdı. Bundan sorumlu olma fikri Felipe'yi ürpertti. Ama kardeşini böyle kullanmış biri için bunu nasıl düşünebilirdi?

Silvia endişeli bir şekilde yüzüne bakıyordu. Onun hatasının Felipe'yi bu hale getirdiğini düşünüyordu.

"Bir daha sefere daha duyarlı olmanızı öneririm Bayan Prentice. Korkarım adada çok da güzel vakit geçiremeyeceksiniz. Sizi üç gün daha burada tutabiliriz. Sonra da sigorta şirketinizin sizi eve götürmesini sağlayacağız."

"Oh! Eve dönmem gerekeceğini hiç düşünmemiştim." Kızın gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. "Bu tatili aylardır planlıyordum ve şimdi buna katılamayacağım."

Felipe iç geçirdi. Kızın göz yaşlarından niye bu kadar etkilendiğini bilmiyordu. Aslında tedavi ettiği hastaların duyguları onun için önemliydi ama araya bir mesafe koymayı öğrenmişti.

Rebecca Williams'la olan karşılaşması mı duygularını bu kadar ortaya çıkarmıştı? Kafasından bu fikri atmaya çalıştı.

"Hastaneden çıkar çıkmaz eve dönmenizi tercih ederim. Aslında..." Kızın elini tuttu, kız konuşacak gibi oldu ama sustu. Felipe diğer insanların iradesine saygı gösterirse daha iyi bir insan olacağını düşündü. Bu sabah Rebecca Williams'la böyle bir sorun yaşayana kadar bunu fark etmemişti.

Yenikliğini saklamaya çalışıyordu. "Aslında birkaç gün sonra durumunuza tekrar bakacağım. Eğer bu kadar hızlı gelişme göstermeye devam ederseniz tatilinize geri dönmenize izin verebiliriz."

"Çok teşekkür ederim Dr. Valdez ve size de Dr. Ramirez. Bu muhteşem bir haber!"

Odasından çıkarlarken Lisa'nın yüzü parlıyordu. Felipe, Silvia'nın kendisine baktığını fark etti. "Fikrime katılmıyor musunuz Dr. Ramirez? Lütfen açık olun."

"Tamamen katılıyorum." Silvia fikrini bu kadar çabuk değiştirdiği için şaşırmıştı. Verdiği karardan geri döndüğüne rastlanmazdı.

Felipe niye bu kadar farklı davrandığını düşünüyordu. Lisa için verdiği kararı değiştirerek Rebecca Williams'ın beklediği şeyi bulduğuna inandı.

Niye onu görmeye gelmişti? Hemen havaalanına dönmesi gerekiyordu. Adadaki son saatlerini onun ziyareti için mi ayırmıştı? Yoksa bunun başka bir nedeni olabilir miydi?

Bu sorular kafasında tüm gün dolaştı. Hastaneden ayrılırken bunu düşünmekten yorulmuştu. Hastaneden pembe villaya kadar ağaçlı yoldan yürüdü.

Sinirleri çok bozuktu. Yıllardır böyle bir sıkıntı hissetmemişti. En son böyle bir gerginliği nişanlısının onu aldattığını duyduğunda hissetmişti.

Bu sorunu nişanlısından ayrılarak ve bir daha kimseyle böyle bir ilişkiye girmeyerek aştığını sanıyordu. Bu geçen seneler boyunca sadece fiziksel çekime dayalı ilişkiler yaşamıştı.

Villaya girdi. Hizmetçisi yemek masasına onun için akşam yemeği bırakmıştı. Felipe yemek yapmayı çok severdi ama bugün yemeğin kokusu bile onu hasta ediyordu. Yine de sabah Rebecca'nın olduğu kadar kötü değildi.

"Madre de Dios!" çalışma odasının kapısını yumrukladı. Duygularını eskisi kadar kontrol edemediğini fark etti.

Bu sorun tamamen Antonio'yla ilgiliydi ve içinde bununla ilgili çok fazla duygu vardı. Kızgınlık, suçluluk duygusu, acı ve o kadının kardeşini kullanmış olması fikri.

Antonio böyle bir ihaneti hak etmemişti!

Felipe'nin gözleri dolmuştu. Bir hata yaptığını biliyordu ama başka şansı yoktu. Her şeyi yoluna koyacaktı ve Rebecca Williams'ın bedelini ödemesi gerekiyordu.

Masasına gidip telefonu açtı. Tuşları çeviren elleri taş kesiyordu.

"Londra'ya giden ilk uçakta yer ayırtmak istiyorum. Adım Valdez, Dr. Felipe Valdez."

İKİNCİ BÖLÜM

"Hiç bronzlaşmamışsın. Mallorca'da yağmur yağdığını söyleme."

Becky, arkadaşı Karen Hardy'nin yanından geçerek bir fincan kahve yapmak için malzeme odasına girdi. St. Leonard Hastanesi'nde telaşlı bir sabahtı, mola verecek vakti olmamıştı.

"Yağmur yağmıyordu. Ama güneşin keyfini çıkarmaya vaktim olmadı." dedi, Karen'a kahveyi uzatırken.

Kahvenin geçen gün olanları unutturmasını umuyordu. Londra en sıcak günlerini yaşıyordu ama Mallorca'dan sonra yine de üşüyordu.

Felipe Valdez'in söylediklerini hatırlayınca gözleri bulutlandı. Kendi çıkarları için Antonio'yu kullandığına kendini inandırmıştı. Bu düşünce kendini hasta hissetmesine neden oluyordu.

"Hey, iyi misin? Yüzün iğrenç bir şey görmüş gibi. Süt yine mi bozuk?"

"Hayır süt iyi. Endişelenme. Seni zehirlemeye çalışmıyorum. Bundan alsana biraz."

Karen bir paket çikolatalı bisküvi uzattı. Böylece konuyu kapatmayı umuyordu. Karen iyi bir arkadaştı ama Becky kimseye olanları anlatmak istemiyordu.

Herkese bekar bir anne olduğunu ve bu dokuz aylık bebeği korumasına aldığını söylüyordu. Babasını sorduklarında ise sadece bebeğin doğumundan önce öldüğünü söylüyordu.

Herkes sorgusuzca bunu kabul etmişti. Onları kandırdığını hissediyordu ama başka seçeneği yoktu. Josh söz konusu olduğunda risk almayı düşünmüyordu.

"Teşekkürler." Karen bisküviyi yerken konuşmaya devam etti. "Peki niçin güneşin keyfini çıkarma fırsatın olmadı?"

"Sadece bir ziyaret için gitmiştim. Bir gün kaldım."

"Gerçekten mi?" Mavi gözlerini şaşkınlıkla Becky'ye dikmişti. "Kalmamak için iyi bir nedenin olmalı. Birkaç saat kalmak için uzun bir yol değil mi?"

Becky yaptığı hatayı fark etti. Mallorca'da bu kadar kısa kaldığını söylememeliydi.

"Halletmem gereken işler vardı." diye cevapladı, birkaç gündür olanları anlatmak istemiyordu. Felipe'nin yüzü onu hala üzüyordu ama onu niye bu kadar umursadığını anlamıyordu. Josh güvende oldukça hiç bir şey önemli değildi. Eğer Tara için gereken parayı bulursa her şey kapanacaktı.

"Josh'la ilgili bir şey miydi? Babası Mallorca'dan mıydı? Ailesini görmeye mi gittin?"

"Bu doğru. Söylediğim gibi kısa bir ziyaretti. Hemen eve Josh'a dönmek istedim."

"Onu yanında götürmedin mi?"

Karen'ın sesindeki şaşkınlığı duyunca iç geçirdi. Bir yalan bir yalanı takip etmeye başlıyordu. Dikkat etmeliydi.

"Kulağında bir enfeksiyon vardı. Onu o halde uçağa bindirmek istemedim. Bakıcısıyla kaldı."

Eğer hemşire Debbie Rothwell odaya gelmeseydi Karen sorularına devam edebilirdi.

"Becky üzgünüm ama gelebilir misin? Holly ağlıyor ve ne olduğunu anlayamıyorum. Tüm monitörler gayet normal gözüküyor."

Becky kadına gülümsedi. Debbie yoğun bakımda çalışmaya hala alışamamıştı, çok gergindi. Sadece monitörlerle ilgileniyordu.

"Ona niye ağladığını sormayı denedin mi?"

"Aslında hayır denemedim. Sanırım önce bunu düşünmeliydim."

"Endişelenme. Buradaki rutine alışmak biraz zaman alabilir. Gidip Holly'ye bakalım. Bay Watts ona baktıktan sonra odaya geçirilecek. Bu yüzden endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Holly Benson, geçen hafta felç teşhisiyle gelmiş dört yaşında bir kız çocuğuydu. Çok kuvvetli bir yaşama isteği vardı.

Küçük çocuklar felçten sonra çok daha kolay iyileşebiliyorlardı. Kimse bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu. Ama biraz şansla Holly eski yaşamına tamamen dönebilirdi.

"Neyin var güzelim? Başın mı ağrıyor? Yoksa başka bir yerinde mi bir ağrı var?"

Holly bir çok monitörden ayrılmıştı bile. Sadece kalbini ve kan basıncını kontrol ediyorlardı.

"Ayağa mı kalkmak istiyorsun?" Kız gülümsüyordu. "Oyun mu oynamak istiyorsun?"

Bu çok iyi bir işaretti. Becky kızı öptü. Sadece ayağa kalkmak istediği için ağlıyordu.

"Daha kalkamazsın güzelim. Önce doktorun seni görmesi gerekiyor."

Debbie'ye döndü. Kadın şaşkınlıkla bakıyordu. "Panik durumu ortadan kalktı. Bay Watts'ı beklerken neden Holly'ye bir hikaye okumuyorsun? Onları bizleyken mutlu etmeliyiz."

Holly'nin odasından çıkıp her çocuğu kontrol etti. Bu bölüm sürekli doluydu. Holly odaya alındıktan sonra yerine bir başkası gelecekti.

St. Leonard Hastanesi Londra'nın bu kısmındaki tek çocuk yoğun bakım ünitesiydi. Hemşirelik muhtaç olduğu bir işti ama bundan asla pişmanlık duymuyordu. Bu işin en önemli özelliği iş günlerini seçebilmesiydi çünkü işleri yoğun olduğunda Josh'la ilgilenmesi zor oluyordu.

Küçük çocuğu hatırlayınca gülümsedi. Bu çok büyük bir sorumluluktu ama mutluydu. Antonio'nun çocuğu olması onu daha da değerli yapıyordu. Hiçbir çocuğu o kadar sevemezdi.

Rahibe Reece bu hafta tatildeydi. Becky onun yerine de çalışıyordu ve yapması gereken dosya işleri vardı. Ofisin kapısını açtı. Camın önünde bir adam duruyordu. Korkudan bayılacağını zannetti.

Adam döndü. Ona doğru yürüdü ve tam önünde durdu. Felipe Valdez'in ona dokunması fikri hazmedebileceği bir şey değildi.

"Yapma!"

Felipe kızın sesindeki reddetmeyi duyunca döndü. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Düşünmeye çalışırken derin bir nefes aldı ama durum o kadar kolay kontrol altına alınabilecek gibi durmuyordu. Odadaki tüm gerilimin ona karşı olduğunu hissediyordu. Mantıklı düşünemiyordu. İçgüdüleriyle davranmanın onu tehlikeye sokacağını biliyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

Sesi soğuk ve keskindi. Önceki sıcaklık ve yumuşaklık gitmişti. Bu değişikliğe sebep olduğu için ürperdi. Önceden yaptıkları için özür dileyerek tekrar kontrolü ele geçirmeyi düşündü. Ama birisi özür dileyecekse o kişi Rebecca Williams olmalıydı.

"Beni dün görmeye gelme sebebini öğrenmek istiyorum."

Vücudunu kastığını fark etti. Ama kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Hemşire olduğunu Antonio önceden söylemişti ama onu en zorlu bölümlerden birinde çalışırken düşünmemişti.

Burada çalıştığını Becky'nin evine gittiğinde komşulardan birinden öğrenmişti. Tüm yol boyunca neden böyle bir işte çalıştığını düşünmüştü. Aslında tüm gerçek duygularını kaybetmiş birinden daha iyi kimse hasta çocuklarla ilgilenemezdi.

"Beni görmeye gelmek için çok iyi bir nedeniniz olmalı Bayan Williams. Ben de onun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. En azından bir tahmin de bulunabilirim."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Ama kadının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. "Sadece sizle tanışmak istediğimi söylemiştim."

"Bu bir yalandı."

Sessiz kaldığını görünce alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Onun rahatsızlığından niye bu kadar zevk aldığını düşündü. Bu bir kelebeğin kanadını koparıp onunla alay etmekle aynı şeydi. Bu fikri kafasından uzaklaştırıp niye geldiğini hatırlamaya çalıştı.

"Lütfen zekamı küçümsemeyin Bayan Williams ikimiz de benden bir şey istediğinizi biliyoruz para için gelmiş olabilir misiniz?"

İçindeki huzursuzlukla odanın içinde dolaşmaya başladı çünkü kuşkuları doğru gibi görünüyordu. Hiçbir karşı çıkışta bulunmadığına göre oraya para istemeye gelmişti.

Daha önce bu kadar kızgın olduğunu hatırlamıyordu. "Antonio'dan kalanları şimdiden harcadınız mı? Bu yüzden mi burada çalışıyorsunuz?"

Onu bu kadar şaşkın görmenin kendisini ne kadar rahatsız ettiğini gizlemek için kafasını çevirdi. Antonio'yu bu kadar umursamamış bir insanı umursamak anlamsız geliyordu.

"Kardeşimin size tam olarak ne kadar bıraktığını bilmiyorum. Yirmi beş yaşına bastığında ebeveynlerimiz bankaya onun adına iki yüz bin sterlin yatırmıştı. Ancak ölmeden önce onu harcamış olabileceğini sanmıyorum. O yüzden size yüklü bir meblağ kalmış olmalı. Ama yine de bu kadar kısa sürede onu harcamayı başarmışsınız."

Niye kendini savunmadığını anlamaya çalışıyordu. Belki de savunmaya çalışmanın, çekiciliğini kullanmanın ne kadar anlamsız olacağını anlamıştı. Geçmişte bunun bir çok erkekte işe yaramış olmasını anlayabiliyordu çünkü kadının ne kadar güzel olduğunun farkındaydı.

Rebecca Williams'a bakıp onu istemeyecek erkek olamazdı. Onu ne kadar aşağılık görse de, karşısında kanı kaynıyordu. Güzelliği ve savunmasız görüntüsü çok etkileyiciydi. Antonio'nun ondan bu kadar etkilenmesini anlıyordu. Ama ne olursa olsun Antonio ve o farklılardı. Onun tek istediği şeyin para olduğunu biliyordu.

"Sizi için neredeyse üzüleceğim çünkü çalışmak planınızın bir parçası değildi. Korkarım sizi hayal kırıklığına uğratacağım ama benden bir kuruş bile alamayacaksınız. Ben kardeşim gibi değilim. Ben Antonio kadar saf değilim."

Yanından geçerken kolu omzuna değince ürperdi. Tiksinti, kapıya doğru yürürken kendine bunun tiksinti olduğunu söyledi. Ondan nasıl para isteyebileceğini anlayamıyordu. Ama bu soru üstüne daha çok düşünmedi; Rebecca Williams'ın hayatı hakkında daha sefil şeyleri öğrenmek onu daha iyi hissettirmeyecekti.

"Becky gelebilir misin? Pardon. Meşgul olduğunu görmemiştim."

Felipe hemşirenin gelmesiyle duraksadı. Hemşire Rebecca'ya döndü ve konuşmaya devam etti.

Bay Watts yolda. Seni uyarmak istedim çünkü biraz sinirli. Leeds'e gidip bir konuşma yapmakla ilgili bir şeyler varmış ya da Simon öyle dedi."

"Teşekkürler Karen. Hemen geliyorum."

Felipe omzunun üstünden bir bakış attı ama kadın ona bakmıyordu. Onun gözlerinden kaçarak masanın üstünden bazı dosyalar aldı ve kapıya yöneldi.

Hemşireye dosyaları verirken gülümsedi ama Felipe duygularını saklarken zorlandığını fark etti. Buraya gelmemiş olmayı diledi. Çünkü tek elde ettiği kendini ve Rebecca'yı daha da üzmek olmuştu.

Bunu düşünmüş olmak onu rahatsız etti. Rebecca'yı kırmış olmak onu mutlu etmemişti.

"Karen tüm gözlemlerin yapıldığını kontrol edebilir misin? Bay Watts'ın ne kadar titiz olduğunu biliyorsun."

"Bilmez miyim? Geldiğinde orada olabilecek misin? Onun koğuş gezilerinden birine bile tek başıma dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Orada olacağım. Zaten Dr. Valdez de gidiyordu."

"Valdez? Fark edemedim. Ne kadar aptalım? Gördüğüm an anlamalıydım."

Adamı dikkatle inceledi. "Şimdi benzerliği fark edebiliyorum. Özellikle gözlerde. Josh'un gözleri de sizinkiyle aynı renkte. Göz rengi gibi bir şeyin tüm aileye geçmesi çok heyecan verici değil mi?"

Felipe ne diyeceğini bilmiyordu. Kadının cevap beklediğini görüyordu ama tek bir cümle bile kuramıyordu.

Rebecca'ya döndü. Kadın gözlerinin içine bakıyordu. Bakışları kalbini sıkıştırıyordu. Daha önce kimsenin gözlerinde böyle bir korku görmemişti.

Hemşire kapıyı kapayarak hızla odadan çıktı. Yanlış bir şey söylediğini fark etmişti ama artık çok geçti.

"Josh kim?"

Kelimeler ağzından öylece dökülmüştü. Kendi sesini tanıyamadı. Çok gergin, çok sade ve duygu dolu bir sesti bu. Sadece Rebecca'nın dudaklarına bakıyordu çünkü söyleyecekleri onun için hayati önem taşıyordu.

"Josh benim oğlum."

Duraksadı ama adamın nefesini tuttuğunu biliyordu. "Antonio'nun oğlu."

Becky kalbinin sesini duyuyordu. Felipe yüzündeki şaşkın ifadeyle kıpırdamadan duruyordu.

Sorabileceği şeylere karşı kendini hazırlamaya çalışıyordu. Ona ne söyleyeceğine karar vermesi gerekiyordu.

"Benim... Benim kardeşimin bir çocuğu mu var... bir oğlu?"

Sesindeki şaşkınlığı duyunca kalbine bir acı saplandı. Bunu onun için elinden geldiğince kolaylaştırmak istiyordu. Ama dikkatsiz söylenecek tek bir söz sözcük durumun kontrolden çıkmasına neden olabilirdi.

"Evet. Adı Josh ve dokuz aylık. Antonio'ya hatta sanırım sana da çok benziyor.

Kesin olmayan bir gülümsemeyle baktı. Söylediklerini anlamaya çalışırken Felipe'nin yüzü şekilden şekle giriyordu. "Karen'ın söylediği gibi gözleri seninkilerle tıpatıp aynı renkte. Antonio'nun gözleri daha koyuydu."

"Antonio anneme benzerdi. Ben ailemin erkek tarafına benzerim."

"Ama yine de aranızda kuvvetli bir benzerlik var." Aslında şuana kadar bu kadar çok benzediklerini fark edememişti. Ne kadar benzediklerini görmek onu korkuttu. Felipe'ye bakıp Antonio'yu görmek beklediği son şeydi. Kendine ikisinin ne kadar farklı olduğunu hatırlattı.

Kapının çalması Becky'ye iyi gelmişti çünkü olanları düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Debbie böldüğü için özür dilerken hızla cevap verdi.

"Gerçekten önemli değil. Endişelenme. Bay Watts geldi mi?"

"Evet. Karen haber vermem için beni yolladı. Onu karşılamamana biraz kızdı Becky."

"Hemen geliyorum."

Kapı kapandığında Felipe'yi tam arkasında bulmak onu korkuttu. Parfümünün kokusunu alacak, bedeninin sıcaklığını hissedecek ve tüm duyularını kendine çekecek kadar yakınındaydı.

"Gitmem gerekiyor." Masasına gidip bir kalem aldı. Kendini Antonio'nun yanında böyle hissetmezdi. Bu düşünceden duyduğu sı-

kıntıyı Antonio'nun ona, Felipe'nin yaptığı gibi bir ihanette bulunmadığını düşünerek geçiştirdi.

Basit bir açıklamasının olmasının rahatlığıyla "İşe dönmem gerekiyor." dedi.

"Ama konuşmamız gerekiyor Rebecca. Bu gerekli."

Becky bunun aslında bir soru olmadığını biliyordu. Onu reddetmek gibi bir şansı yoktu. Josh hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Amca olduğunu öğrenmek onu çok şaşırtmıştı. Ama bundan sonra yapacakları daha önemliydi. Felipe'nin kendisi hakkında ne düşündüğünü kestiremiyordu.

Josh'un annesi olması hakkında ne hissediyordu? Belki gerçekten josh'un annesi olduğunu düşünürse onu kabul edebilirdi. Ama gerçek ortaya çıkarsa her şey daha da zorlaşabilirdi. Felipe'nin onu yeğeninin hayatından çıkarması en beklenen şey olurdu.

Dudaklarını ısırdı. Kaldığı durum onu çıkmaza sokuyordu. Birkaç gün önce Felipe Valdez'e gitmek Josh'un onda kalmasını sağlayacak tek çıkar yol gibi gözüküyordu. Şimdi ise bu Tara kadar ciddi bir tehdit haline gelmişti.

Paniğini saklamaya çalıştı. Felipe ona döndüğünde yüzündeki tüm ifadeleri silmeye çalıştı.

Bu kaldığım otelin telefonu ve adresi. Beni en yakın zamanda aramanızı bekliyorum." Cebinden not defterini çıkartıp detayları yazdı ve Becky'ye uzattı. "Bu akşam için bir zaman ayarlamaya çalışalım."

"Ancak benim işim altıya kadar bitmeyecek."

"Saat altı çok uygun. Beni aramanızı bekleyeceğim."

Odadan çıkana kadar başka bir şey söylemedi. Becky adımların koridorda çıkardığı sesleri dinledi. Derin bir nefes aldı.

Kardeşinin çocuğu hakkında her şeyi bilmek istemesi çok doğaldı ama ona her şeyi anlatmaya cesaret edemiyordu. Ona her şeyi anlatmamak için ne kadar dayanabilirdi?

Olanları bir kenara bırakmaya çalışarak odadan çıktı. James Watts, yoğun bakım ünitesinin başındaydı. Bölümün kapısında büyük bir sakinlikle Becky'nin gelmesini bekliyordu.

"Sonunda bize katılmanız çok güzel. Artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayabilir miyiz? Saat beşte Sheffield'de olmam gerekiyor."

Hep beraber Danny Epstein'ın yatağına gittiler. Danny bir kaç gün önce kalbinde ağrılarla gelmişti ve bunlar devam etmekteydi.

James gecenin raporlarını okurken bekledi. Herkes sessizdi. Kimse işini yaparken onu rahatsız etmeye cesaret etmezdi.

Becky sessizlikte odada olanları tekrar düşünmeye başladı. Felipe'yle buluştuğunda ne yapmalıydı? Bir çok soru olacaktı ve onlara kuşkuya yer vermeden cevap vermeliydi.

"Yüksek dozda antibiyotiğe devam edip bu sorunu çözmesini umacağız. Sizce?"

James Watts gösterisinin ortasında durmuş dikkatle Becky'ye bakıyordu. Baş hekim Simon Montague'yü görünce yüzü kızardı. Dikkatini vermediği çok belliydi. İşine özel hayatını soktuğunu fark edince kendine geldi.

"Danny'nin kartına bunu yazdım. Kardiyoloji ekibi zarar gören kalp kapakçığını değiştirecek mi?"

"Önce enfeksiyonu kontrol altına alacağız." diye cevapladı James. Elemanlarından biri dikkatini vermediğinde bunu hemen anlardı.

Becky, James öğrencilerine dönüp vakayı anlatmaya başlayınca rahatladı. Asistanların öfkesini üstüne çektiğini fark etmişti.

"Bu genç dişini kaybettiğinde bir enfeksiyona yakalanmış. Birkaç gün sonra da kalp sancılarıyla buraya getirildi. Kalp kapakçıklarının zarar gördüğünü biliyoruz ama bunun etkilerini öğrenmek için beklememiz gerekiyor."

Öğrencilerin tıp okulunda ilk seneleriydi. Bu yüzden bir diş kaybının yol açabileceği tehlikeleri bilemiyorlardı. James olabilecek en kötü sonuçları onlara anlatıyordu.

Simon öğrenciler diğer hastaya geçerken Becky'nin yanına geldi. "İyi misin? Sanki tüm dünya omuzlarındaymış gibi görünüyorsun."

Simon çok iyi bir insandı. Aslında her sıkıntısını ona anlatabilirdi. Ama bugün olanlar faklıydı.

"Bir şeyim yok. İyiyim."

"Bu işi bugün bitirmek istiyorum. Sen ve Dr. Montague bize katılabilir misiniz?"

"Özür dilerim efendim." Simon'un inanmadığını biliyordu ama onu bunun dışında tutmak en iyisiydi. Simon'ı daha çok düşünemezdi, şuan öncelik onun değildi.

Koğuş ziyaretlerini bitirdiğinde Felipe Valdez'i tamamen aklında çıkarmıştı. Hemen ofise döndüğü ve diğer işleriyle uğraştığı için Simon'la bir daha karşılaşmadı.

Ne yapması gerekiyordu? Artık Josh'u biliyordu. Ama gerçeğin ne kadarını anlatmalıydı?

Bu soruya cevap veremezdi çünkü Felipe'nin ne kadarını soracağını bilmiyordu. Ne olursa olsun onu en kısa zamanda aramalıydı. Felipe Valdez hayatından hemen çıkacak biri değildi çünkü o da onu hayatında istiyordu.

Ürperdi. Gerçekten istiyor muydu? Onu bir daha hiç görmemeyi istemiş miydi?

Felipe sakinleşemiyordu. Son üç saatte hiç bir şey yapamamıştı. Öğrendikleri kafasında dönüp duruyordu ama onları anlamlandıramıyordu.

Antonio'nun Rebecca Williams'tan bir çocuğu vardı. Bir oğlu. Bu doğru muydu? Yoksa bu da bir yalan mıydı?

Telefonu kaldırdı. Hastanenin telefonunu ezbere biliyordu ama onun aramasını mı beklemeliydi? Ona öncelikle ne sorması gerektiğine karar verdi. Eğer oğlunun, yani Josh'un, Antonio'nun oğlu olduğunu söylüyorsa kanıt bulmalıydı. Rebecca Williams'ın kaç erkekle yattığını kim bilebilirdi? Onlardan herhangi biri de çocuğun babası olabilirdi.

Rebecca'nın oğlu Antonio'nun da oğluysa, bu çocuk dünyadaki Antonio'ya ait tek ve son şeydi. Rebecca'nın yalan söylemediğini umdu çünkü bu çok büyük bir hata olurdu.

Becky'nin hastaneden ayrılması çok gecikmişti. Danny Epstein'ın kalp kapakçıklarının değiştirilmesi için sevki gerekmişti.

Operasyondan sonra yaşaması tamamen şansına kalmıştı. Ama bu onun tek şansıydı. Becky kararı veren ailesini takdir ediyordu. Ebeveyn olmanın hiç de kolay olmadığını fark etti.

Gülümsedi. Josh'u görmek için sabırsızlanıyordu. Çok neşeli ve uyumlu bir çocuktu. Becky yanında olmadığı zamanlarda da iyi bakıldığını bilmekten mutluluk duyuyordu.

"Bayan Williams."

Sesi duyunca donakaldı. Felipe Valdez'in duruma hakim olana kadar vazgeçmeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Yine de biraz daha zaman vermesini ummuştu.

Josh'un gerçek annesi olmadığını anlamasını engelleyebilecek miydi?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sizinle konuşmam lazım Bayan Williams? Yolun karşısında bir bar var. Belki oraya gidebiliriz."

"Maalesef."

Sesindeki heyecanı duyunca şaşırdı. Onun için zor bir durum olduğunu anlayabiliyordu. Ama sesindeki korkuya anlam veremiyordu.

Becky'nin aklına Antonio'nun oğluyla ilgili bir çok yalan söylemiş olabileceği fikri geldi. Neden bir oğlu olacağını ona haber vermemişti? Bununla ilgili Becky'ye söylemediği şeyler olabilirdi.

"Yapamaz mısınız? Yapmaz mısınız? Neler olduğunu anlamakta zorlanıyorum Bayan Williams. Birkaç saat önce kardeşimle sizin bir oğlunuz olduğunu söylediniz. Şimdi ise çocuk hakkında konuşmayı reddediyorsunuz."

"Konuşmayı reddetmiyorum Dr. Valdez. Ancak sizi aramam konusunda anlaştığımızı zannediyordum."

"Anlaşmıştık ama neden şimdi konuşup her şeyi halletmeyelim?" Elini omzuna koydu ama kadın ilerlemeyi reddediyordu.

"Size şimdi konuşamayacağımı söyledim. Josh'un yanına gitmeliyim. Acil bir durum olduğu için geç bile kaldım. Bakıcı nerde olduğumu merak edecektir."

Hızla ilerlemeye başladı. Ama onu bırakacağını düşünerek yanılmıştı. Ne planladığını kim bilebilirdi? Ona telefon edeceğini söylemişti ama güvenebilir miydi? Josh'u alıp ortadan kaybolabilirdi. Kardeşinin tek çocuğunu böyle bir kadına bırakabilir miydi?

Hızla kadının yanına geldi. Sessizce yürümeye başladılar. Günün en kalabalık saatiydi ve inanılmaz bir trafik vardı. Arabalar dizilmişti ve hepsinin kirli dumanı havaya karışıyordu.

Bir anda Mallorca'ya dönmeyi ve terasta oturup temiz havayı solumayı diledi. Antonio tüm o güzelliği bunun için mi bırakmıştı? "Antonio bu kalabalık saatleri severdi. Dışarı çıkamayacak kadar zayıf düştüğü zaman... camdan dışarıyı izlemeye alışmıştı."

"Sessindeki hüznü hissetti ve kalbine bir sızı saplandı. Bir çok kez kardeşinin öleceğini bildiği günlerde neler hissettiğini anlamaya çalışmıştı. Birden bununla nasıl başa çıktığını öğrenmek istedi.

"Sonlara doğru nasıldı?" sesindeki hırıltıyı fark etti. Onun da bunu fark ettiğini biliyordu ama bundan utanmadı. Boğazını temizledi. "Öleceği gerçeğiyle yaşamak zor olmuş olmalı."

"Sanırım zamanla olacaklara alışmıştı." Gülümsedi. "Dünya üstündeki son günlerini acı hissederek geçirmek istemediğini söylerdi. Josh'un varlığının da çok yardımı oldu. Ölümünden sonra da bir parçasının burada kalacağını bilmek ona güç veriyordu."

"Çocuğu görebildi mi?" Söylediklerinde ne kadar etkilediğini saklamaya çalışıyordu.

Antonio'yu son günlerinde hayal etmek onun için çok zordu. Kardeşi doğduğunda Felipe on beş yaşındaydı. Ailesi bir çocukları daha olacağını öğrendiklerinde çok şaşırmışlardı.

Antonio tüm ailenin neşe kaynağıydı. Ebeveynleri bir araba kazasında ölüğünde Antonio on yaşındaydı. Felipe onun tüm sorumluluğunu üstüne almıştı.

Antonio'yu en iyi şekilde yetiştirmeye çalıştı ama çok katı davranmış olabilirdi. Eğer Antonio'nun isteklerine o kadar karşı gelmeseydi belki de Mallorca'yı hiç terk etmezdi ve Rebecca Williams'tan bir çocuğu olmazdı.

"Josh o... o ölmeden birkaç hafta önce doğmuştu. Çok acı çekiyordu bu yüzden ilaçları arttırılmıştı. Zamanının büyük bir kısmında uyuyordu. Josh eve geldiğinde ilaçları almayı reddetti."

Gözleri dolmuştu ve artık sesi titriyordu. "Josh'la geçecek bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğini söyledi. Tüm gün ayakta kalmaya çalı-

şıyordu. Onunla ilgili en net hatırladığım şey camın önünde kucağında çocuğuyla durması."

Onu kollarına alıp ağlarken avutmak o an en normal şey gibi geliyordu. Felipe bir hata yaptığını biliyordu ama onu rahatlatma isteğine karşı koyamıyordu.

Onu yakınına çekti, çaresizlik duygusundan etkilenmişti. Kardeşi için ağladığını bilmek onu bir şey şekilde rahatsız ediyordu ve bu konuda bir şey yapamıyordu.

Ellerini saçlarında gezdirdi. Saçları tül gibiydi, çok yumuşak ve çok parlaktı.

Bu anın sonsuza dek sürmesini diledi. Onu sonsuza kadar kollarının arasında tutabilirdi. Orda tüm acılardan uzak ve güvende olurdu.

Bir an kendini paramparça hissetti ve kasıldı. Bunları nasıl düşünebilirdi? Kollarındaki Rebecca Williams'tı, onunla bir ilişki yaşamayı düşünemezdi. Kadın kendini geri çekince onu serbest bıraktı.

"Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim." dedi. Sesi titriyordu. Bunun utançtan mı zevkten mi olduğuna karar veremedi.

Rebecca göz yaşlarını mendille silerken hareketlerinde dokunaklı bir ciddiyet vardı. Yaptığı konuşmanın etkisindeydi hala.

Kadında hiç beklemediği özellikler vardı. Bilmesi gereken her şeyi bildiğini sanmıştı. Onun hakkında yanlış bir yargıya varmış olabileceğini düşündü. Düşündüğü gibi düzenbaz bir kadın mıydı yoksa yanılmış mıydı?

Becky derin bir nefes alıp Felipe'ye baktı. Onun kollarında kendini ne kadar iyi hissettiğini hatırlayınca kuvvetli bir acı hissetti. O kadar güçlü duruyordu ki ona dayanma ve öyle kalma isteği duymuştu. Geçen yıl yaşadıklarını biriyle paylaşmak muhteşemdi.

Muhteşem ve tehlikeli.

Josh hakkındaki gerçeği öğrenirse Felipe ne yapardı? Antonio onu çocuğun yasal velisi yapan bir anlaşmaya imza atmıştı ama Tara'nın da imzası gerekiyordu. Bu iş mahkemeye gidebilir miydi?

Antonio'nun avukatı onları buna karşı uyarmıştı. Böyle bir durumda yazılı bir evrak bile garanti veremezdi. Bu yüzden Tara'nın tehdidi onu bu kadar korkutmuştu. Felipe'nin de düşmanı olduğunu unutmaması gerekiyordu.

"Üzgünüm genelde böyle davranmam." Onu düşmanı gibi görmesini istemiyordu.

"Sürekli böyle bir durumda kalmadığınızı biliyorum Bayan Williams. Bu yüzden lütfen özür dilemeyin. Maalesef her zaman nasıl tepki vereceğimizi kestiremiyoruz."

Bununla ne ima ettiğini anlayamadı. Felipe onu kollarına alarak garip bir tepki verdiğini ve onu rahatlatmak istemiş olabileceğini mi söylüyordu?

Onu düşmanı olarak görmek de zorlanabilirdi. Ona çok büyük bir şefkatle sarılmıştı nefrete dair hiçbir belirti yoktu.

Düşündükleri onu yaşananlardan daha çok rahatsız etti. Bunları unutmak isteyerek yürümeye başladı. Felipe onu takip ederken kalp çarpıntısını durdurmaya çalışıyordu. Peşini bırakmayacağı açıktı, o yüzden bunu kabul etmeye karar verdi.

Trafik açılmaya başlamıştı. Londra'nın bu kısmı aslında merkezden uzaktı ama tamamen de kopuk olduğu söylenemezdi. Ama Felipe için buranın kenar mahalle sayılabileceği yüzünden belli oluyordu.

Becky evlerden birinin önünde durup zile basınca Felipe ürperdi. "Kardeşimin oğlunun yaşadığı yer burası mı? Daha uygun bir yer bulabilirdiniz. Mesela içinde bir dadı odası bulunabilirdi."

"Josh burada çok mutlu. Doreen, çocuk bakıcısı, tüm çocuklarla çok iyi geçinir. Onları kendi çocukları gibi sever. Ayrıca devamlı bir dadıyı karşılayamam. Londra'da bir çocuğa özel dadı tutmak servete mal olur."

Birden hatasını fark etti. Kendini bir sonraki saldırı için hazırlamalıydı.

"Ama kardeşim size yüklü bir para bıraktı değil mi? Onun mirasçısısınız değil mi? *Si?*"

"Evet." Doreen'ın hemen açmasını umarak zile bir kez daha bastı. Antonio'dan kalan paraya ne olduğunu hiçbir açık vermeden açıklaması gerekiyordu.

Tara son ödemenin büyük bir kısmını almıştı. Kalan küçük kısım ise senede bağlanmıştı. İlk aylarda Becky çalışamamıştı çünkü bebekle ilgilenmesi gerekiyordu.

"Peki bu paranın bir kısmının Antonio'nun oğlunun bakımı için harcanmasını beklemek çok mu? Bunu sadece kendiniz için harcamaya hakkınız olmadığı aklınızdan hiç geçmedi mi?"

Sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Gerçeği anlatmadan bunu açıklaması gerekiyordu. "Bazı masraflar vardı."

"Harcamalar? Hadi ama Bayan Williams, bu kadar parayı bir senede harcamak için çok tutumsuz bir hayat tarzınız olmalı!"

"Öyle değil. Anlamıyorsunuz." Umutsuzluğa kapılmıştı. Bakışları acıtıyordu. "Ben harcamadım."

Kapı birden açıldı. Doreen Josh'u kucağında tutuyordu. Becky çocuğu alırken Felipe öne atıldı. Becky bebeği kendine çekti. Kokusunu içine çekerek sakinleşmeye çalışıyordu.

Eğer Doreen kapıyı açmamış olsaydı Antonio'nun parasının her kuruşunun kendi bebeğini satın almak için kullanıldığını söylemek üzereydi. Felipe bunun hakkında nasıl hissederdi? Bu onun fikri olduğu için Becky'yi suçlar mıydı?

Felipe'nin kızgınlığı, Becky'nin kollarında bebeği görünce kayboldu.

Bu küçük bebek Antonio'nun aynısıydı!

Parlak siyah kıvırcık saçlarından küçük tombul ayaklarına kadar babasının küçük bir kopyasıydı. Antonio'nun oğlu olduğuna dair kuşkuları yok oldu. Antonio'nun oğlu capcanlı karşısındaydı.

Onu kollarına alırken ne yaptığının bilincinde bile değildi. Çocuğun bedenini kollarında hissederken onu çok sıkmamaya çalışıyordu.

Onu kalbine yaslayıp orda saklamak istedi. Bir an için bile olsun Antonio'nun geri geldiğini ve onun kollarında güvende olduğunu hayal etti. Tüm yapmak isteyip başaramadığı buydu. Ama bu çocukta, kardeşinin oğlunda, başarısız olmayacaktı.

Bu Felipe'nin hayatı boyunca unutamayacağı bir andı. Acı ve neşe vardı bu anda, duygularını tanımlayamıyordu. Sanki kalbinin anahtarını bulmuş ve onu ardına kadar açmıştı. Bebek bir anda saçlarına yapıştı ve hızla çekti.

Yüzünde büyük bir gülümsemeyle bebeğin parmaklarını açtı. "Bunu yapmaya devam edersen saçım kalmayacak genç adam." İspanyolca konuşuyordu. "Amcan kel kalacak."

"Saç çekmeyi çok seviyor." dedi Becky. "Saçıma ne kadar kuvvetli asılsa da ben kel kalmadım."

Felipe'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İspanyolca konuşuyorsunuz?"

"Evet. Gerçi çok akıcı değil ama konuşabiliyorum." Yüzüne acı dolu bir gülümseme yerleşti. "Antonio ona bir iyilik yapmam karşılığında İspanyolca dersleri önermişti. Arkadaşlığımız böyle başlamıştı."

Sonra bebeğe döndü. "Geliştirmeye çalışıyorum. Yeterince büyüdüğünde Josh'a da öğreteceğim. Babasının dilini konuşabilmesi önemli."

Felipe çok etkilenmişti ama bunu göstermeye cesaret edemedi. Bebeği ona geri verdi. Yine sabit fikirlerine dayandırarak bunun onu etkilemek için yazılmış bir hikaye olabileceğini düşündü.

Ama bu sefer bu fikre inanmadı.

Becky bakıcıyla konuşurken basamakları inmeye başladı. Muhtemelen adamın kim olduğunu soruyordu ama bu konuşmaya katılmak istemedi. Kafasını toplaması gerekiyordu.

Josh, Antonio'nun oğluydu. Buna hiç kuşku yoktu. Kararlarını bu bilgiye dayandırması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ama içindeki gerilim her zamankinden fazlaydı. Rebecca çocuğun annesiydi. Bunu da aklından çıkarmamalıydı.

Felipe'nin Josh'un amcası olduğunu öğrenmek Doreen'in ilgisini çekmişti. Becky konuyu kapatmaya çalıştıkça yeni sorular soruyordu. Becky Felipe'yi kaldırımda dururken gördü.

Gitmek için sabırsızlandığı belliydi. Felipe birini beklemeye alışık değildi. Her emrine o an karşılık veren insanlara alışmıştı.

Josh arkada mırıldanıyordu. Becky ve Josh'ın oynadıkları bir oyun vardı. Becky her akşam eve döndüğünde ona gününün nasıl geçtiğini sorar ve anlattıklarını anlıyormuş taklidi yapardı. Ama Felipe'nin varlığı bu oyunu aksatmıştı. Dokuz aylık bir çocukla derin bir sohbete girmek ona istediğini göstermek olurdu!

"Şimdi ne oluyor? Genelde Josh'u hemen eve mi götürürsünüz?"

Felipe daha konuşurken cevap vermek istedi. Felipe'nin hakkında ne düşündüğüyle niye ilgilendiğini anlamaya çalıştı.

"Evet. Akşam yemeğini Doreen'in evinde yiyor. Artık sadece banyoya ve bol bol kucaklanmaya ihtiyacı var. Sonra da uyku saati geliyor."

"Anlaşılan onunla çok az vakit geçirebiliyorsunuz. Bu yaştaki bir çocuk için annesinden bu kadar uzun süre ayrı kalmak iyi olduğunu sanmıyorum."

"Gayet mutlu görünüyor. Benim de çalışmam lazım."

"Paraya mı ihtiyacınız var?"

"Evet." Onu zevk ve para düşkünü biri gibi görmesine üzülüyordu. Ama gerçeği anlatmasına imkan yoktu.

Bakıcıyla evi arası sadece beş dakikaydı. Kapıya geldiklerinde Josh'u tutarken anahtarı bulmakta zorlandı.

"Onu ben alırım."

Felipe cevap vermesine izin vermeden bebeği aldı. Becky bir şeyler söylemek için ağzını açtı çünkü bu onun kontrol gösterilerinden biriydi. Ama Josh amcasının kollarında olmaktan çok mutlu görünüyordu.

Becky tavan arasındaki odayı kiralayabilmişti. Kasvetli odayı ışıklı ve canlı bir yer haline getirdiği için de kendiyle gurur duyuyordu. Kapıyı açarken Felipe'nin ev hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Valdez Kliniği'nin görkemini düşününce çok beğenmeyeceği kesindi.

"Josh'u oyun parkına koyun." dedi küçük koridordan geçerken. Çantasını masanın üstüne koydu. "Oturma odasında duruyor."

Felipe çocukla ilgilendiği için bir şey söylememişti. Becky paltosunu çiviye asarak onları takip etti. Koridorda durup etrafına bakınırken onu izledi.

Burayı bu hale getirmek için çok çalışıp yorulmuştu ama sonuçtan çok memnundu. Günün bu saatlerinde batan güneş tüm koridoru altın gibi parlatıyordu.

Mobilyaları yerel bit pazarından almıştı. Ama sehpayı cilalarken ve koltukları yosun yeşiline kaplarken çok uğraşmıştı.

Bu evi Josh ve kendisinin yaşayabileceği güzel bir yer haline getirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama Felipe buraya harcadığı çabayı ve koyduğu sevgiyi fark edebiliyor muydu?

"Etkileyici. Duvarların rengi, güneşin yansıması...her şey." Onun gülümsediğini görünce rahatladı.

"Teşekkür ederim. Josh için gerçek bir ev olmasını istedim. Sanırım buna değdi."

"Anlıyorum. Dekore etmek için birini tuttunuz mu? Kim bilir ne kadar para harcadınız. Bir iç mimar tutmak çok pahalı olmalı. *Si?*"

"Hayır! Kimseyi tutmadım. Kendi başıma yaptım!"

Derin bir nefes aldı. Sesi yükselmeye başlamıştı. Felipe onun için sürekli en kötüyü düşünüyordu.

Felipe Josh'u oyun parkına koydu. "Sana Rebecca desem sorun olur mu? Artık aile olduğumuza göre bu kadar resmiyete gerek yok. Sen de bana Felipe diyebilirsin."

"Arkadaşlarım bana Becky derler." diyince Felipe kahkaha attı.

"Senle benim arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum Rebecca. Bizden bunu beklemek biraz fazla olur."

Sesi tekrar soğuklaşıyordu ve yine Becky'ye alayla bakıyordu. "Sadece kardeşimin oğlunun annesi olduğu için sana iyi davranmaya karar verdim. Antonio'nun hatırı için medeni ve samimi olmaya çalışıyorum. Şansım olsaydı senin hiçbir ilgim olmamasını tercih ederdim. Açık mı?"

"Tamamen açık Felipe."

Becky göz yaşlarını saklamak için arkasını döndü. Bir kere daha ağladığını ona gösteremezdi. Olanlardan incinmişti ama o bunu fark etmemeliydi. Kulakları uğuldadığı için adamın neler söylediğini anlamakta zorlandı.

"Mallorca'ya mı gidiyoruz? Ne demek istiyorsunuz?"

"Gayet açık Rebecca. Antonio'nun oğlu babasının ülkesinde büyümeli. Orada sağlayabileceğim hayatı hak ediyor. Ben ayarlamaları en kısa zamanda yapacağım."

Alaycı bir ses tonuyla devam etti. "Karşı koymayacağını biliyorum. İstediğinden çok daha fazla parayı vermeyi kabul ediyorum. Sen ne kadar istemeyi düşünüyordun?"

Bu harika bir fırsattı. "Yirmi bin sterlin." diye mırıldandı. Yalan söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Tara işi hallolacaktı.

"Bu kadar az mı? Ben daha fazla olacağını tahmin etmiştim ama bu meblağ size yetiyorsa öyle olsun. Seni uyarıyorum Rebecca bu benden ilk ve son kez para alışın olacaktır. Sonra kendi paranı kazanmalısın."

"Kendi paramı kazanmak mı? ben zaten hastanede çalışıp paramı kazanıyorum."

"*Claro que si!* Böyle bir beceriniz olması çok büyük şans. Mallorca'ya geldiğinde Valdez Kliniği'nde seni bekleyen bir iş olacak. Senin için her şey güzel gidiyor değil mi Rebecca? *Si?*"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Felipe gülümsemeye çalışıyordu. Becky'nin yüzündeki korkuya sebep vermiş olmak onu rahatsız ediyordu. Josh ağlamaya başladı.

Felipe onu oyun parkından alıp Becky'ye verdi. "Yorulmuş olmalı."

"Evet."

Sesi tek bir kelime anlaşılmayacak kadar alçaktı. Felipe onun bu halinden etkilenmek istemiyordu. Kendi çıkarları için her şeyi yapabilecek bir kadınla karşı karşıya olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Antonio'yu aldatan o değil miydi? Parasına sahip olmak için onu kandıran ve tedaviyi reddetmesini sağlayarak onun ölümünü hızlandıran o değil miydi?

Kızgınlığı artmaya başlamıştı ama çocuğu düşünerek onu içine hapsetti. Bebek Rebecca'nın masum kurbanıydı ve Josh'a zarar verecek hiçbir şey yapmazdı. İçinden bir ses bu durumla ilgili ona anlatılmayan daha birçok şeyin olduğunu söylüyordu.

Rebecca odada bebekle ilgilenirken Felipe koltuğa oturdu. Gözlerini kapayıp arkasına yaslandı. Kadının bebekle konuşmasını, küvete dolan suyun sesini dinledi. Her şey çok samimi olmasına rağmen gerçek olduklarına inanamıyordu. Sabah uçağa binerken bunların olacağını tahmin bile edemezdi.

Birden ayağa kalkıp odanın içinde gezmeye başladı. Sehpanın üstünden bir kitap alıp hemen geri koydu. Bir bibloyu alıp geri yerleştirdi. Eli vazonun önüne yerleştirilmiş fotoğrafa çarptı ve onu yere düşürdü.

Fotoğrafı eline aldığında kalbi duracak sandı. Antonio'nun kucağında Josh'la bir fotoğrafıydı. Eğer Rebecca önceden Antonio'nun Josh'u kucağında tutmasıyla ilgili bir şeyler anlatmasaydı onun Antonio olduğunu fark etmeyebilirdi. Doktorluğu boyunca bir çok vakada kanserin verebileceği zararları gözleriyle görmüştü ama yine de bir deri bir kemik kalmış bu adamın kardeşi olduğuna inanamıyordu.

"O resim ölümünden iki gün önce çekilmişti."

Rebecca odaya dönmüştü. Tanımlayamayacağı bir duygu vardı içinde ama kadının onu anladığını hissetti. Onun gibi bir kadının bu kadar duygusal olabileceğine inanamıyordu.

"Bu fotoğrafta Antonio'nun huzurlu olduğunu hissediyorum. Bu yüzden onu görebileceğim bir yerde tutuyorum."

Gelip Felipe'nin yanında durdu. Bebek şampuanının ve pudranın kokusu üzerine sinmişti. Elini resminde üstünde gezdirdi. Antonio'nun gülümseyen suratına gelince takılı kalmasında iç burkan bir hüzün vardı.

"Gülümsemesi... Sanki en çok istediği şeye sahipmiş gibi bir ifadesi var."

Felipe boğazını temizleyerek içinde tüm duyguları gizlemeyi umdu. "Josh'u mu kastediyorsun?"

"Evet. Josh'a sahip olmak Antonio'nun başına gelen en önemli olaydı."

Sesindeki coşkuya şaşırdı. Bunun onun için önemli olmasını anlıyordu. Bebeğin Antonio'ya son günlerinde yardım ettiği açıktı ama Rebecca bunun niye bu kadar çok vurguluyordu?

Bir kez daha anlamadığı şeyler olduğunu hissetti. Bu sefer beklemeyi tercih edecekti. Becky'nin sadece bilmesini istediklerini anlatacağını biliyordu. Güvenini kazanmak daha rahat olmasını sağlayabilirdi.

"Antonio'nun bakımıyla sen mi ilgileniyordun yoksa başka birisi mi vardı?" Tonunun eleştirel olmaması için çaba sarf ediyordu.

"İkisi de. Ben onun yıkanması, yemek yemesi gibi gündelik işleriyle uğraşıyordum. Tıbbi işlerle ise Macmillan'ın hemşirelerini ayarlamıştım, her gün gelip ziyaret ediyorlardı. Ölümcül hastalıklar konusunda uzman hemşirelerdi. İlaçlarının ayarlanmasıyla ve diğer ihtiyaçlarıyla ilgileniyorlardı."

Felipe'nin az önce yaptığı gibi koltuğa oturup gözlerini kapadı. İkisi arasında oluşan bağı hissetmek vücudunun karıncalanmasına yol açmıştı.

Rebecca'yla ortak bir noktasının olmasından rahatsız oldu. "Antonio hastanede kalmayı kabul etseydi onlara ihtiyacı olmazdı."

"Evet. İhtiyacı olmazdı. Bunu ona açıklamayı kaç kere denediğimi hatırlayamıyorum bile. Ama beni dinlemedi. Sonunda da haklı olduğunu kanıtladı."

"Haklı olduğunu mu? Bunu nasıl söylersin?" Kızgınlıkla sesi yükseldi. "Kardeşim hastanede kalsaydı bir altı ay daha yaşayabilirdi!"

"Evet muhtemelen öyle olacaktı. Ama siz de bir doktorsunuz ve ölümcül kansere yakalanan hastaları tanırsınız. Böyle durumlarda geriye kalan hayatlarını istedikleri gibi yaşamayı tercih ederler."

Birden gözlerini açıp Felipe'ye baktı. "Hastanede kalıp tedaviye devam etmeyi reddetti çünkü bu onu daha çok hasta ediyordu. Doktorlar yaşama şansının hiç olmadığını söylediler. Ona sadece fazladan birkaç ay sağlayabileceklerdi. Hayatını nasıl yaşayacağını, ne kadar yaşayacağına tercih etti."

Bunun anlamlı olduğunu Felipe'nin mantığı kavrayabiliyordu. Ama Rebecca'nın bu konuda bir etkisi olmadığını anlamak ve kabul etmek istemiyordu.

"Antonio'nun kararının sizin planınıza uyması da sizin için bir şanstı." dedi acımasızca.

"Antonio'nun kararlarına asla karışmadım." Sakinliği ve kendinden emin oluşu tartışma imkanını ortadan kaldırıyordu.

Rebecca bürosuna gidip çekmeceden bazı fotoğraflar aldı.

"Bunların hepsi Antonio'nun fotoğrafları. Josh'un doğumundan öldüğü haftaya kadar çekildiler." Belli belirsiz gülümsedi. "Elimde kamerayla beni her gördüğünde acı çekiyormuş gibi inlerdi. Ama benim için yıllar sonra Josh'a babasını hatırlatacak bir şeyler olması önemliydi."

Felipe'nin bacakları titremeye başladı. Artık ayakta duramayacağını anlayınca oturdu. Resimleri teker teker incelemeye başladı. Aylar geçtikçe kardeşinin kötüleşmesi fark ediliyordu. Sağlığını kaybetmesine rağmen gözlerindeki ışıltı artıyordu.

Resimlere teker teker bakaren "Olacaklardan dolayı hiç mi acı çekmiyordu?"

"Önceleri çok kötüydü. Üzgün ve kızgındı. Ama ne beklenebilirdi ki? Yirmi beş yaşındaydı ve ölüyordu. Her gece bunu kabullenebilmesi için konuşuyorduk ama bunu yapamadık. Sen yapabilir miydin? Sonunda kendi kendine kabullendi."

"Bu sırada çalışıyor muydu? Yani hastalık teşhisi konduğunda?" Bu sırada kendisinin böyle bir şeyle nasıl çıkabileceğini düşünüyordu. Her zaman koruyup kolladığı kardeşi böyle bir soğukkanlılıkla nasıl hareket edebilmişti. Felipe kendisi için bundan emin olamıyordu.

"Evet. Ölümüne birkaç ay kalana kadar da çalışmaya devam etti."

Koltuğa gelip yanına oturdu. Fotoğraflara bakmak için koluna yaslanınca titrediğini hissetti. O an zorlukla nefes alabildiğini fark etti. Felipe Bcky'nin sıcaklığını hissedebiliyordu. Ciğerlerine hava doldurmak için kendini zorladı.

"Bir dönem buraya uzak olmayan barlardan birinde müzisyenlik yaptı. Gitar çalıyordu, Tara şarkı söylemediği birkaç akşam onun yerine şarkı söylediği de oldu."

" Tara?" Söylediklerine konsantre olmaya çalışıyordu. İçine bir sıkıntının yayıldığını hissetti. Antonio'yla ne kadar uzak yerlere sürüklenmişlerdi. Kardeşinin müzikten para kazandığını bile bilmiyordu. Bu Antonio'nun hayaliydi. En çok istediği şey ve en büyük kavga konularıydı.

Antonio müzisyen olmak isterken onu başka bir kariyer için zorlamıştı. Şimdi bu çaba gözüne çok saçma gözüküyordu.

Felipe Rebecca'nın cevap vermediğini fark etti. Suratındaki ifade onu allak bullak etti. Kimsenin bu kadar sıkıntılı olduğunu görmemişti.

Tekrar derin bir nefes aldı fakat yine de sesini düzeltemedi. Belki yanılıyordu ama sorunun cevabının kafasındaki tüm eksik noktalara cevap olabileceğini düşündü.

"Tara kim? Kardeşimle olan ilişkisi neydi?"

Becky nabzının yükseldiğini hissetti. Tara'nın adının geçmesine izin vermiş olmasına inanamıyordu.

Gülümsemeye çalıştı ama kendisini bu karışıklıktan kurtarmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Felipe kuşkulanmıştı ve artık söylediklerine gerçekten dikkat etmesi gerekiyorsu.

"Tara Lewis. Antonio'nun çalıştığı barda şarkı söylüyordu. Antonio Londra'ya ilk geldiğinde birkaç kez onunla çıkmıştı. Ben onunla Tara'yla ayrıldıktan sonra tanıştım. Sana bu kadarını söyleyebilirim; üzgünüm."

Fotoğrafları toplayarak ayağa kalktı. Nefesi sıkışıyordu. Felipe ona inanmış mıydı?

Kaşlarının çattığını görünce endişeyle dudaklarını ısırdı. Antonio ve Felipe arasında kuvvetli bir benzerlik olmasına rağmen Felipe'nin ne düşündüğünü anlamak çok daha zordu. İnce dudaklarına, şehvetli çenesine, uzun ve düzgün burnuna, çıkık yanaklarına, ona yardımı dokunabilecek bir benzerlik için hızlıca göz attı.

Aralarındaki benzerlik çok açıktı ama Felipe çok daha haşin bir yapıya sahipti. Saçları Antonio'nun ilk tanıştığı hali gibi sık ve siyahtı, ancak Antonio'nunkiler daha uzundu.

Giydiği siyah takım kusursuzluğuyla uyum içindeydi. Beyaz gömleği sabah giydiği gibi temiz ve düzgün görünüyordu. Kravatı hala sıkı bir şekilde bağlıydı.

Antonio'yu takım giyerken hiç görmemişti. Kot ve gömlekten başka bir şey giydiği hatırlayamıyordu.

Onun günlük ve kolay giyimi Felipe'nin incelikli giyiminden tamamen farklıydı. Belki de Felipe'yi kardeşiyle karşılaştırmak onun gerçek değerini görmesini engelleyebilirdi.

"Kardeşim ve sen tam olarak ne zamandır beraberdiniz?"

Becky konuşmaya başladığında telaşa kapıldı. Hatta elindeki fotoğrafların bir kaçını yere düşürdü. Felipe onları almasına yardım etti.

"Teşekkür ederim." dedi fotoğrafları geri koymak için bürosuna giderken. Sorudan kaçmanın yollarını düşünüyordu. Konuşma ilerlerse Josh'un annesi olmadığını anlayabilirdi. Ona detayları vermek istemiyordu.

"Bunun senin için önemini anlamıyorum. Ne kadar uzun süre beraber olduğumuzun ne önemi var? Sonuçta Josh'a sahip olduk, değil mi?"

"Evet ama bana bilmem gereken her şeyi anlatmalısın."

Bir anda yağa kalkıp üstüne doğru gelemeye başlamıştı. "Sonuçta çocuk şuan beni de ilgilendiriyor. O benim kardeşimin oğlu. Odaklanmak istediğim şey onun geleceği."

"Tabi öyle ama Mallorca'ya taşınmakla ilgili söylediklerin. Bunu sorgusuz sualsiz kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gülümsemeye çalışıyordu ama Felipe'nin suratındaki ifade değişmemişti. "Benim hayatım İngiltere'de ve Josh'la benim hayatımı kökten değiştirmek gibi bir niyetim yok."

"Eğer oğlunla beraber olmak istiyorsan başka şansın olduğunu sanmıyorum Rebecca.."

"Ne demek istiyorsun?" Kanın damarlarından çekildiğini hissetti.

"Sadece avukatlarım ve otoritem sayesinde çocuğun velayeti için açılacak bir davayı kazanabileceğimi söylüyorum." Gülümsüyordu ama gözlerinde bir parça bile şefkat yoktu. "Eğer mahkemede kardeşim üstündeki etkiyle ondan bir çocuk yapmayı başardığını söylersem bu da dikkatlerini çekecektir."

Soluk almadan konuşmaya devam ediyordu. "Josh'a sadece ve sadece para için sahip oldun değil mi Rebecca? Boşluklar kafamda tek tek doluyor ve haklı olduğumu anlıyorum. Antonio kendine bir çocuk satın aldı. Bu, bu kadar basit!"

Felipe Becky'nin yüzündeki suçluluk ifadesini görünce haklı olduğunu anladı. Rebecca daha fazlası için bebek sahibi olmuştu.

İğrendiğini saklamaya çalıştı. Çünkü gerçeği öğrenmenin onu ne kadar mutsuz ettiğini görmesini istemiyordu. Bunun ona fark etmediğini göstermek istiyordu ama canı acıyordu.

Gerçekten hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Onun nasıl biri olduğunu önceden de biliyordu, niye kuşkularını kanıtlamak onu bu kadar üzmüştü?

Daha fazlasını kaldıramayacağını anlayıp kapıya yöneldiği sırada Becky'nin sesiyle durdu. "Bekle!"

"Evet?"

"Josh hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bu tamamen senin vereceğin karara bağlı Rebecca. Kardeşim oğlunu seninle İngiltere'de bırakmayacağım."

"Ama benim evim, arkadaşlarım, işim burada."

"Mallorca'da da bir işin ve evin olacak. Arkadaş edinmek de sana kalmış. Ama bana sorarsan aşk hayatınla ilgilenmek yerine annelik yapmanı tercih ederim."

Kadının ağzını açmışken konuşmaktan vazgeçtiğini düşündü. Acaba zaten tek ilgilendiği şeyin çocuk olduğunu mu söylemek istemişti?

Kapıya doğru hızla ilerledi. Tam o an çocuğun uyuduğunu hatırlayıp yavaşladı ve çıkarken de kapıyı yapmak istediği gibi çarpmak yerine yavaşça örttü. Merdivenleri inerken lanet ediyordu.

Becky, kapının kapanmasıyla kendini nefes almaya zorladı. Ciğerleri oksijensizlikten yanıyordu. Felipe'nin ithamları nefes almasını imkansız hale getirmişti. Aslında bir şekilde haklıydı, Antonio oğlunu satın almıştı. Ama ondan değil, Tara'dan!

Belki de üzülmek aptallıktı ama böyle bir şeyi ondan beklemesi yaralıyordu. Aslında Felipe'nin ona nasıl baktığı ilgilendiği en son şeydi. Artık ne yapması gerektiğine karar vermeliydi.

Seçim çok basit görünüyordu. Felipe'nin teklifini kabul edip Josh'la kalacaktı, böylece aldığı parayla da Tara'ya son ödemesini gerçekleştirebilecekti. Eğer teklifi kabul etmezse Tara mahkeme açacaktı; o açmasa da Felipe açardı.

Karar vermek içini rahatlatmıştı.

"Sen ne dedin?"

"Ay sonunda Mallorca'ya taşınıyorum dedim."

Farklı çözümler arayarak uykusuz bir gece geçirmişti ama ne yaparsa yapsın hep aynı sonuca varıyordu. Eğer Mallorca'ya taşınırsa Tara'ya parasını verebilecekti. Ayrıca Londra'dan ayrılmak Tara'nın ilerde tekrar para istemesini engellemek için uygun bir yoldu.

Felipe'nin gerçeği öğrenme ihtimali aklına geldikçe kalbi duracak gibi oluyordu ama şuan bunu düşünemezdi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sence de biraz ani olmadı mı Becky?" Simon Montgue'nin yüzü endişeliydi. Yemekhanede öğle yemeklerini yemekteydiler. Yan masadakilerin duymaması için kulağına eğildi. "Başın belada değil, değil mi?"

"Tabi ki hayır! Niye böyle bir şey düşündün ki?"

"Çünkü kimse kolay kolay geleceğiyle ilgili böyle ani kararlar veremez. O yüzden yapma Becky. Haklı olduğumu biliyorum. Karen Josh'un amcasının dün buraya geldiğini söyledi. Bu karar onunla mı ilgili?"

"Hayır." diyerek başladı ama nasıl baktığını görünce vazgeçti. "Aslında evet. Felipe Josh'la daha çok vakit geçirmek istediğini söyledi. Mallorca'ya taşınmanın herkes için en iyisi olduğuna karar verdim."

"İstediği zaman buraya gelip onu görebilirdi. Uçakla aradaki mesafe sadece üç saat sürüyor. Açıkçası benim Scotland'teki ailemi görmek için daha uzun süre yolculuk etmem gerekiyor."

"Biliyorum ama bu Josh'u her gün görmekle aynı şey olamaz. Çocukların ne kadar hızlı büyüdüğünü görürsün ve..."

"Hayatımda bu kadar saçma sapan bir şey duymadım!" Simon'ın yüzü kızıl saçlarıyla aynı renkte olmuştu. Masayı iterek ayağa kalktı. "Bu adam, Valdez, sana baskı yapıyor değil mi Becky? Josh'u gözetimi altına almak istiyor."

Becky Simon'ın haklı olmasını istemiyordu. Felipe Josh'u sahiplenmek mi istiyordu? Belki de Antonio'nun rolünü onun yerine oynamak istiyordu. Belki de kendini onun babası gibi hissediyordu?

Bu Becky'ye ne kadar kritik bir durumda olduğunu bir daha hatırlattı. Gerçek annesi olmadığı anlaşıldığında Josh'un hayatından tamamen çıkması sağlanacaktı. Onun büyümesini göremeyeceğini düşününce ağlamaya başladı.

"Aman Tanrım! Seni korkutmak istemedim Becky. Beni dikkate alma. Dünyada çocuğunu annesinden alıp bir yabancıya emanet edecek birmahkeme olamaz." Simon yüzünü ekşitti. "Gideceğini duyunca çok şaşırdım bu yüzden saçmalıyorum. Seni çok özleyeceğim, bunu biliyorsun değil mi?"

"Ben de seni çok özleyeceğim." Göz yaşlarını silip gülümsemeye çalıştı. Ona tüm hikayeyi anlatmayı çok isterdi ama ona bu sıkıntıyı yaşatamazdı. Simon çok iyi bir arkadaş olsa da ondan tüm sorunları çözmesi beklenemezdi.

"Günlük çikolatalı bisküvi hakkımı almamı artık kim sağlayacak?" dedi şakalaşarak.

"Bu kadar mı? beni karşı konulmaz bulduğunu düşünürken sen sadece bisküvilerle ilgileniyorsun." diye dalga geçti. Ama Becky gözlerindeki hayal kırıklığını görüyordu.

"Tatlıya düşkünsem ne yapabilirim?"

Hayatı eğer bu kadar karışık olmasaydı hiçbir şey Simon'la beraber olmasını engelleyemezdi. Simon bunu defalarca teklif etmişti ama onun hep kabul etmemek için bir sebebi vardı. Simon'a düşkündü ama ondan gerçekten etkilenmiyordu. O Antonio gibi koyu renk saçlı erkekleri hep daha çekici bulmuştu.

Bir an aklına gelen yüzün Antonio'nun değil Felipe'nin yüzü olduğunu fark etti. Felipe bir anda Antonio'nun yerine geçmişti. Bir anda allak bullak oldu.

"İyi misin?"

"Evet."

"Ben senin gibi kolay karar alamam Becky. Bir anda düzenimi terk edemem ama benim düşünmek zorunda olduğum bir çocuğum yok. Bunları Josh için yapıyorsun değil mi?"

"Evet." Antonio yerine Felipe'yi düşünmüş olmasına dertlenmenin şuan ona bir yararı yoktu. İlgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

"Bunun Josh için doğru olan olduğuna inanıyorum." Kendinden emin olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Bunun senin için en iyi karar olmasını istiyorum Becky."

"Teşekkür ederim."

Sonra konuyu kapattılar ama bu konuşma Becky'nin düşüncelerini şekillendirmesine yaramıştı. Mallorca'ya yerleşip Felipe'ye bu kadar yaşamak hoşuna gitmese de Josh güvende olacaktı. Tara onları bulamazdı.

Yemekten sonra terasa çıktı. Çok güzel bir gündü. Big Ben' ve Parlamento Binasını görebiliyordu. Yetişkinliğinin büyük bir kısmını Londra'da geçirmişti ama o gün ilk kez şehri bu kadar açık görüyordu. Yakında yeni bir hayata alışması gerekecekti. Mallorca'ya taşınmak inanılmaz bir değişimdi ama Josh için bunu yapmalıydı.

Belki Felipe kendi zorlamasıyla oraya gittiğini düşünecekti ama Becky öyle hissetmiyordu. Bu onun kararıydı, onun değil. Felipe,

Josh'la ilgili gerçekleri öğrendiğinde de Becky çocuğun geleceği için karar alacaktı. Felipe Valdez onun babası değil amcasıydı.

CLONDIKE

BEŞİNCİ BÖLÜM

Felipe oda servisini arayıp bir fincan kahveyle sandviç tabağı istedi. Bir şeyler yemesi gerekiyordu. Rebecca'nın söylediği her kelimeyi tek tek düşündüğü için uykusuz bir geçe geçirmişti. Hala bir şeylerin eksik kaldığına dair inancı vardı.

Pencerenin önüne gitti. Yorgunluktan kafasını cama dayamış dışarı bakmaya başladı. Parkta güzel günün keyfini çıkaran insanları izledi.

Rebecca ne yapmaya karar verecekti? Onunla Mallorca'ya gelmeyi kabul edecek miydi?

Ona istediğini yaptırabilecek güce sahip olmak isterdi ama elinde öyle bir güç yoktu. Antonio'nun oğlu için hiçbir şey yapamamaktan korkuyordu. Kardeşine olan başarısızlığını Josh'ta da tekrar etmek istemiyordu.

Bir anda kapı ve telefon aynı anda çaldı. Ahizeyi hızla kaldırıp "*Un momento por favor!*" diyip kapıyı açtı. Oda servisi öğle yemeğini getirmişti.

Telefona dönüp ahizeyi tekrar aldığında dudakları titriyordu. Rebecca para sayesinde doğru karar verebilirdi. Parayı yeterli bulursa Mallorca'ya gelebilirdi. Antonio'nun oğlunu ticari bir mal gibi kullanıyordu.

"Benim, Rebecca. Bugün işten sonra seninle konuşabilir miyiz?."

"Tabi ki." Sesini kontrol etmeye çalışıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamasını istemiyordu. "Saat kaç senin için uygun?"

"İşten çıkar çıkmaz seninle buluşabilirim. Altı civarı biteceğini düşünüyorum. Dün önerdiğin cafe de benim için uygun olabilir."

Kadın derin bir nefes aldı. Felipe kadının diğer taraftaki görüntüsünü hayal etmeye çalıştı. Yüzündeki ciddi bir ifadeyle ve yeşil gözlerindeki kuşkuyla ne diyeceğini bekliyordu muhtemelen.

Kafasından bu görüntü atmaya çalıştı. "Bana da çok uygun. O zaman saat altıda."

"Teşekkür ederim. Seni uzun süre tutmayacağıma söz veriyorum."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Felipe de birkaç saniye sonra telefonu kapatıp kahvesinden bir yudum aldı. Sesi hala kulaklarında çınlıyordu. Sesini güzelliğini hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Onu görmek için sabırsızlanması onu korkutuyordu.

Rebecca Williams düzenbaz bir hazine avcısıydı. Bunu kendine sürekli tekrar ediyordu ama cümle yavaş yavaş anlamını kaybediyordu.

"Yatağın başını biraz kaldıralım, bakalım başındaki baskı azalacak mı?"

Becky Debbie Rothwell'in yüzündeki paniği gördü. Bu son acil durumla başa çıkmadığı belliydi.

"Debbie büroya gidip James Watts'a ulaşmaya çalış. Bu durum pek de normal gözükmüyor. Sanırım ona ihtiyacımız olacak."

Debbie hızla büroya yöneldi. Yoğun bakım ünitesinde çalışmak için gerekenlerin Debbie'de olmadığı çok belliydi. Burada sorunlarla başa çıkmak her zaman kolay olmazdı ama Debbie her seferinde panikliyordu.

Rosie Stokes sekiz yaşında bir hastaydı. Bu sabah okula giderken araba çarpmıştı ve başından yaralanmıştı. Bir operasyon geçirecekti.

Şok etkileri gösteriyordu ve böbrek yetmezliği başlamıştı. Becky sorunun nerde olduğunu anlayamıyordu.

"Buraya geldiğinden beri dışarı ne kadar ürin atmış?"

Karen yatağın sonundaki plastik torbaya baktı. "Hiç. Torba boş."

"Bu olamaz!" Becky monitörlere bakıyordu. Rosie'nin kan basıncı düşmekteydi, serumunu tekrar ayarladı. Tüm böbrek yetmezlikleri bazı işaretler verir, biz onları nasıl yakalayamadık? Ne kadar zamandır burada?"

"Bir saatten az. İlk geldiğinde torbayı kontrol ettim ve buraya getirilmeden az önce değiştirildiğini düşündüm. Ama sanırım yanılmışım."

"Kanındaki üre seviyesinin ölçümü için tahlil istedim. Bunlara neyin sebep olduğunu anlayamıyorum." Becky çok endişeliydi.

"İç kanaması olabilir mi? daha önceden fark edemedikleri bir şey?"

"Olabilir ama orada tüm kontrollerden geçmiş olmalıydı."

"O hastane hakkında bir çok söylenti var. Standartlarını hiç değiştirmediklerinden söz ediliyor."

"Orası da iyi bir hastane olmalıydı." Çocuğun hayatının hemşirelerin ilgisizliğinden riske girmiş olabileceğini düşünüyordu. O yatakta yatan Josh olsaydı nasıl hissedeceğini hayal ediyordu. Onun için en iyisini vermeye çalışırdı. Rosie'ye de öyle yapacaktı.

Kızın notlarını kontrol etmeye başladı. Doğum tarihinden ve kan grubundan emin olmak istiyordu. Kan grubunu görünce korkuyla irkildi. A pozitifti. Yanlış hatırladığını umarak kızın kolundaki seruma koştu. Serum B pozitif olarak etiketlenmişti.

"Ona yanlış kan verilmiş!" Serumu kapatıyordu. "Böbrekleri bu yüzden durmuş, şuan şokta."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?" Karen panikle bağırıyordu.

"Tanrı bilir!" Çocuğun kolundan serumu tamamen çıkardığında James Watts hızlı adımlarla odaya gelmişti bile. "Zaten cevap ne

olursa olsun bu patron için yeterli olmayacak. Kızgınlıktan deliye dönecek."

Karen saate bakıyordu. "Bu akşam, bir kereliğine de olsa, zamanında çıkmayı hayal ediyordum."

Felipe saatini tekrar kontrol etti. Neredeyse yedi olmuştu ama Rebecca görünürlerde yoktu. Bir beş dakika daha gelmezse kalkmaya karar verdiği sırada Rebecca kapıda belirdi.

"Çok özür dilerim! Acil bir durumla karşılaştık ve Bay Watts her şeyi duymak istedi. Durumun bizimle ilgili olmadığını yüz kez anlatmaya çalıştım, aslında diğer hastaneyle konuşması gerekiyordu. Ama gerçekten çok zor bir insandır, her şeyin..."

Birden sustu. "Bunlar seni hiç ilgilendirmiyor değil mi? Sonuçta beklettiğim için üzgünüm ama elimde değildi."

Felipe onu rahatlatmak isteyerek gülümsedi. Aslında bunu niye yaptığını bilmiyordu. Birkaç dakikalığına onun düşmanı olduğunu unutmuştu.

"Özür dileyecek hiç bir şey yok. Kariyer için katlanılan zorlukları ben de biliyorum."

Onun kendisine inanmasını ve düşmanı olarak görmemesini istiyordu. Oturması için bir sandalye çekti.

"Gerçekten sıkıntı yaratmak istemiyorum ama kalamayacağım. Josh'u almaya gitmeliyim; şuan beni bekliyordur." Tam gitmek için dönmüştü ki durdu. Felipe bir şeyler söylemek istediğini fark etmişti.

"Benimle gelmek ister misin? Burada buluşmak için söz vermiştim ve bunu kendi aramızda halletmemiz daha iyi olurdu biliyorum ama..."

"Evet."

Ayağa kalktı. Kadının yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Aslında kendi de şaşırmıştı çünkü normalde planlarının değiştirilmesinden hoşlanmazdı.

Gelecekte daha rahat olması gerekebileceğini fark etti. Yeni duruma adapte olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Seninle gelmeyi çok isterim.."

"Çok güzel. Bu sorunumuzu çözüyor." Yüzü kızarmıştı.

Felipe onu kapıya kadar takip ederken gülümsemesini gizlemedi. Rebecca'nın davranışlarına şaşırmış olduğunu görmek onu rahatlattı. Hala onun huzurunu kaçırabiliyordu. Birkaç saat önce tüm gücü kaybettiğini düşünürken bunu görmek ona çok iyi geldi.

Tam kapıdan çıkacakları sırada içeri kızıl saçlı bir adam girdi. Adam Rebecca'nın omzuna elini koyup onu durdurdu.

"Seni burada görmek ne güzel Becky. Sen buraya çok sık gelmezsin."

"Felipe'yle burada buluşmaya karar vermiştik. Maalesef ben geç kaldım."

Felipe, Rebecca'nın bu karşılaşmaya pek memnun olmadığını fark etmedi. Ama nedenini anlayamamıştı. Bu adam kimdi?

"Beni tanıştırmayacak mısın Rebecca?"

"Evet, tabi. Felipe bu Simon Montague, yoğun bakım ünitesinde doktor. Simon, bu Josh'un amcası, Dr. Felipe Valdez."

"Anlıyorum. Bu her şeyi açıklıyor." Gülümsüyordu ama Felipe gözlerindeki kini görebiliyordu. "Siz Becky'yi Mallorca'ya gitmeye zorlayan kişisiniz. Tanıdığı her şeyi bırakıp hiç bilmediği bir yere gitmenin onun için en iyisi olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Buna Rebecca'nın karar verebileceğini düşünüyorum." Sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak sakince konuşuyordu.

Rebecca'nın Montague'ye bütün planlarını niye anlatmış olabileceğini düşünmek Felipe'yi çılgına çevirdi. Eğer Montague ihtiyacı olan parayı sağlasaydı her şey farklı mı olacaktı? Gerçek şuydu ki onun gibi bir kadının çevresinde hep kendine yardıma hazır bir zavallı bulunuyordu.

Rebecca'ya dönüp gülümserken bu sefer hislerini o kadar güzel saklayamamış olabileceğini fark etti. Çünkü kadının suratında şüphe ve korku vardı.

"Artık gitmemiz gerek. Josh seni merak etmiştir."

"Haklısın." Çıkmadan önce Montague'ye döndü. "Seni yarın bulacağım Simon. Söz veriyorum. Kendine iyi bak."

"Sen de hayatım."

Çıkarlarken onlara sert bir bakış daha attı ama Felipe bu sefer görmezlikten geldi. Rebecca'yı kolundan tutarak dışarı çıkardı. Bu karşılaşma tüm tadını kaçırmıştı.

Rebecca kendine başka yollar mı arıyordu? Montague'yü istediklerini yaptırabilmek için mi bu kadar hoş tutuyordu?

"En azından bana neyin ters gittiğini söyleyebilirsin." Rebecca durmuştu ve ilerlemiyordu.

Felipe kadının bu halinden çok rahatsız oldu. Ellerini beline koymuş sert gözlerle ona bakıyordu. Çevredeki herkes onun ne kadar kızgın olduğunu kolaylıkla anlayabilirdi.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Saçma! Cevap vermek istemiyorsun ya da veremiyorsun."

Yeşil gözlerini ona dikmişti. "Bu tavırlarınla diğer insanları aptal yerine koyabilirsin ama ben aptal değilim! Bir şey seni kızdırdı ve ben bunun ne olduğu öğrenmek istiyorum. Ayrıca bunun tamamen benle ilgili olduğunu düşünüyorum. Hala daha senin en büyük kabusunum değil mi?"

Gözlerinden yaşlar geliyordu. Arkasını dönüp hızla yürümeye başladı. Felipe arkasından koşup onu yakaladı. Durdurmak için elini omzuna attığında acısını hissetti. Onu kollarının arasına alıp sakinleştirmek, bir daha hiç üzmeyeceğine dair sözler vermek için kuvvetli bir arzu hissetti. Bir uzlaşma yolu bulmak istedi artık kavga etmek istemiyordu.

Rebecca kolunu itip tekrar yürümeye başladığında derin bir nefes aldı. Neler düşünüyordu? Onunla nasıl uzlaşabilirdi? Neler yaptığını unutmuş muydu? Başına gelen her şeyi hak ediyordu!

Bunların farkına varmak ona büyük bir sıkıntı verdi. Josh'u alıp Rebecca'nın dairesine gittiklerinde kendini berbat hissediyordu.

Rebecca yol boyunca tek bir kelime etmemişti. Felipe'yi tamamen görmezden gelip sadece bebekle ilgileniyordu.

Felipe hayatı boyunca böyle bir durumda kalmamıştı. Rebecca kapıyı açarken yanında bir heykel gibi dikiliyordu.

Koridor boyunca onu takip etti sonunda Rebecca banyoya giderken oturma odasına geçti. Bu sessizlik onu çılgına çeviriyordu.

Koltuğa oturup gözlerini kapadı. Rebecca'nın erkekleri kontrol edebildiğini biliyordu. Ama kendisinin bu kadar dayanıksız olabileceğini hiç düşünmemişti.

"İşte bir tane daha balon geliyor... Pat!"

Josh kahkaha atınca Becky gülümsedi. Banyoda her zamankinden daha çok kalmak bebeğin çok hoşuna gitmişti. Onunla oynamak Becky'yi rahatlatmıştı.

Kızmak belki de aptalcaydı ama Felipe'nin Simon'la karşılaştıklarında ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Simon'ın hayatına giren erkek zincirinin son halkası olduğunu düşünmüştü. Hayatında hiçbir erkek olmadığını söylediğinde ona inanmayacaktı.

"İkinizde resmen suya battınız. Normalde de bu kadar oynamasına izin veriyor musun?"

Felipe'nin yüzünde daha önce hiç görmediği bir yumuşaklık vardı. Ona hep böyle baksaydı ne kadar muhteşem olacağını hayal etti. Ama bu yumuşaklık Josh sayesindeydi.

"Genelde izin vermiyorum. Bu akşam bu kadarını hak ettiğini düşündüm." Josh'a dönerek "Değil mi bebeğim?"

Kafasını öpmek için eğilirken bebek aniden suya vurmaya başladı. Küvetin kenarın taşan su Rebecca'yı ıslatmıştı.

Felipe kendini tutamayarak güldü. "Bir bebeğin çıkarabileceği karışıklıkları görmek çok eğlenceli *si?*"

"Evet." Becky bir havlu alıp üstüne silmeye başlamıştı.

"Sen küçük bir canavarsın Joshua Valdez! Sana bunu ödeteceğim."

Üstüne sıçrattığı sular bebeği kahkahalarını arttırdı. Sevinci suya vurarak gösterince Becky tekrar ıslanmıştı. "Sanırım bunun sorumlusu benim."

"Sen üstünü değiştirirken ona göz kulak olmamı ister misin?"

"Sen mi?"

Sesindeki şaşkınlığı duyunca Felipe yüzünün kızardığını hissetti. "Sanırım ona kısa bir süreliğine bakabilirim. Küçük bir çocuğu banyoda yalnız bırakamayız, o halde bana güvenmek zorundasın."

"Ben bakamayacağını söylemek istemedim. Sadece senin yapacağın bir şey gibi gelmedi. Hayatında kaç kere bebek yıkamış olabilirsin ki?"

"Bir düşüneyim." Yüzünde büyük bir ciddiyet vardı. "Sanırım iki kez. Evet iki kez. Ama bir tanesinin tam olarak bebek olmadığını itiraf etmeliyim."

"Tam olarak bebek değil?" Yüzündeki gülümsemeyi görünce kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Hayır. Oyuncak bir bebekti. Çok çirkin, pespembe, Esmeralda asında bir oyuncak bebek."

Yüzündeki şaşkınlığı görünce gülmek istedi ama ciddiyetini bozmadı. "Aslında o bebeğe çok bağlıydım. Kendi yollarımıza gitmemiz gerektiğinde gerçekten çok üzülmüştüm."

Becky bir şeyler söylemek istiyordu ama Felipe'nin bir oyuncak bebeğe derinden bağlı olması ona fazla gelmişti.

Daha fazlasını anlatmasını umarak yüzüne baktı. Böyle garip bir hikayenin ilgisini çekmesine anlam veremiyordu.

Yine o tedirginlik veren gülümsemesiyle duruyordu. Ama Becky bu sefer hazırlıklıydı.

"Mezun olduktan sonra ilk işim doğum hanedeydi. Terbiyesizleşmek istemem ama oradaki rahibe tam bir şirretti. Onu tanımlayacak başka bir kelime bulamıyorum."

Rebecca gülümser gibi olunca Felipe kahkaha attı. "Sanırım ne demek istediğimi anladın Rebecca. Çok garip kuralları vardı. Tanrı oradaki herkesi onun gazabından korusun."

"Benim de öyle insanlarla çalışmak zorunda kaldığın oldu. Bana oyuncak bebekten bahset."

"O rahibenin kurallarından biri de buydu. Onun bölgesinde çalışan herkesin bir bebeği nasıl yıkayıp giydireceğini bilmesi gerekiyordu. Kocaman adamların pembe plastik bebeklere elbise giydirirkenki halini asla unutmayacağım."

Becky artık kahkahasını durduramadı. "Bunu hayal edebiliyorum! Bu çok güzel bir hikayeydi Felipe. Ortamı yumuşatmak için anlattığın hikayelerden biri bu değil mi?".

"Bilmem. İlk kez birine hikayelerimden birini anlatıyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu sana niye anlattığımı da bilmiyorum."

"Josh'a göz kulak olabileceğini kanıtlamak için." diye açıklama isteği duyduğu çünkü anlattığı için pişman olmasını istemiyordu. Daha önce kimseye anlatmadığı bir hikayesini ona anlatmasından çok etkilenmişti. Muhtemelen insanların ona güleceğinden korkmuştur diye düşündü.

"Artık bebeklere bakabildiğini biliyorum. Ben üstüme kuru bir şeyler ararken sen de Josh'la ilgilen. Ama sonu istediğin gibi bitmezse beni suçlama. Suyun içinde tam bir canavardır."

"Onu anladım." Gülümsüyordu, ama az önce söylediklerinden dolayı hala huzursuzdu.

Becky üstünü değiştirirken kapının arkasından konuşmaya devam etti.

"İki bebek yıkadığını söyledin. Bir tanesi Esmeralda. Peki öbürü kim? O gerçek miydi?"

"Evet. O gerçekti."

Ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırdı. Becky ellerini suya sokmuş Josh'un karnıyla oynarken onu seyretmeye başladı. Sanki ne söyleyeceğini tahmin etmişti.

"Antonio hastaneden ilk kez geldiğinde anneme banyo yaptırırken yardım etmiştim. Daha üç günlüktü. On beş yaşımdaydım ve o kadar küçük bir çocuğa daha önce hiç dokunmamıştım."

Kafasını kaldırdığında, Becky gözlerinde dünyanın en büyük acısını gördü. "O gün daima onu koruyacağıma söz vermiştim. Ama başaramadım. Bana en çok ihtiyaç duyduğunda yanında değildim."

Becky ne diyeceğini bilemiyordu. Birkaç saat önceki davranışlarına duyduğu öfke tamamen yok olmuştu. Felipe kardeşine yardım etmediğini düşünerek kendine eziyet ediyordu ama aslında onun yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Önemli olan şuan burada olman. Oğluyla ilgileneceğini bilmek Antonio'yu mutlu ederdi."

Ne cevap vereceğini beklemeden odayı terk etti. Odasına gidip az önce ne yaptığını düşündü. Felipe'ye Josh'un hayatında baş rolü oynaması için izin vermişti. Yapılması gerekenin bu olduğunu bildiği halde korkuyordu. Onu Josh'un hayatına ne kadar sokarsa gerçeği öğrenme olasılığı da o kadar artacaktı.

Sonunda eğer amcasının duygularına önem vermezse bu çocuğu kaybedeceği gerçeğiyle yüz yüze kalmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Felipe bebeği küvetten çıkarıp havluya sardı. Kapının yanındaki küçük masaya yatırıp onu kurulamaya başladı.

Amcası bunları yaparken Josh ona kocaman gözleriyle izliyordu. Bir yabancı tarafından ellenmekten rahatsızlık duymamıştı. Belki de Rebecca eve getirdiği her erkeğin onunla böyle ilgilenmesine izin veriyordu.

Bunu kafasından çıkarmaya çalıştı. Rebecca kendisine karşı oldukça cömert ve kibardı, bunların karşılığında böyle düşünmemeliydi. Bu sırada masaya bebeğin bezini yerleştirmeye çalışıyordu. Ama bebeği sakin tutmak imkansızdı.

"Bunu kolay ya da zor yoldan yaparız genç adam, sen hangisini tercih ediyorsun?"

Josh Felipe'nin burnunu tutup sıkmaya başlamıştı.

"Demek ki zor olanı tercih ediyorsun; öyle mi?"

Esmeralda'yla yaptıklarını hatırlamaya çalışıyordu. Sonunda başardığında zaferle gülümsedi.

"Gördün mü? Sadece biraz işbirliğine ihtiyacımız varmış, *pequeno*."

Bebeğin eşyalarının bu kadar düzenli olmasına şaşırmıştı. Hemen hemen her şey düşünülmüştü. Tek sorun bebeğin eşyalarının yeni gibi gözükmemesiydi.

Etrafına bir daha dikkatlice baktığında irkildi. Az önce bebeği üstüne yatırdığı örtüden giydirdiği kıyafete kadar etrafındaki her şey

ikinci eldi. Her şey tertemizdi bu yüzden ancak dikkatli bakıldığında belli olabiliyordu.

Felipe sinirlenmeye başlıyordu. Bu da neydi böyle? Antonio'dan kalan onca paraya rağmen niye yeğenine ikinci el kıyafet giydiriyordu?

"Onu giydirmene gerek yoktu. Çok kibarsın."

Rebecca'yı dikkatle süzdü. Deliller arıyordu. Parayı Josh'a harcamıyorsa kendi için harcıyor olmalıydı.

Bu ona en mantıklı açıklama gibi gelmişti ama buna dair bir şey göremiyordu. Giydiği hiçbir şey yeni ya da pahalı değildi. Eskimiş bir kotla sarı bir tişört giymişti.

Pahalı bir ayakkabı görme umuduyla ayaklarına baktı ama çıplaktılar. Soluk teninin altından damarları görünüyordu.

Hiçbir ipucu yoktu. Tekrar üstündekileri kontrol etti ama bulmacayı çözmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Yüzünde makyaj yoktu. Sarı saçları pahalı bir kuaför çıkmış gibi gözükmüyordu. Mücevher bile takmıyordu. Kolunda deri kayışlı basit bir saat vardı.

Bu parayı kendisine veya Josh'a değilse nereye harcamıştı?

"Onu almamı ister misin? Artık sadece biberonuna ihtiyacı var sonra da yatacak."

Birden sustu. Felipe'nin onu izleyişinde bir terslik vardı. Nedenini sormak istedi ama cevabının onu mutsuz edeceğini biliyordu.

"Ters bir şey mi var?"

"Sen söyle." Az önce oyuncak bebekten bahsedip gülen Felipe'den eser yoktu.

"Gerçekten tahmin edemiyorum."

"O zaman sana anlayamadığım bir şeyi açıklayayım." Banyoya tekrar göz attı. "Antonio sana yüklü bir para bıraktı..."

"Yine mi? Tanrı aşkına! Bunu ondan benim istemediğimi daha kaç kere anlatmam gerekiyor? Bu onun kararıydı. Benimle hiçbir ilgisi yok."

"Zaten şuan tartıştığımız o değil." Sesini yumuşatmaya çalışıyordu. "Sadece bunu nereye harcadığını merak ediyorum. Geçen sefer bazı harcamalar için kullandığını söylemiştin. Bunların bebek için kıyafet, eşya olduğunu düşünmüştüm. Belki de kendin için bir şeyler, *si?*"

"Evet. Bu...bu doğru."

Konuşmanın nereye gittiği belli olmuştu. Ne söylemesi gerektiğini düşünmeye ihtiyacı vardı ama Felipe'nin beklemeye tahammülü olmadığı açıktı.

"Öyleyse bu harcamaları yaptığın şeyler nerdeler Rebecca? Onları bir dolaba saklamış olabilir misin mesela? Özel durumlar için mi saklıyorsun onları?"

Bebeğin eşyalarına, banyodaki mobilyalara tekrar göz gezdirdi.

"Ben etrafta pahalı şeyler göremiyorum. Hatta eğer yanılmıyorsam bunların çoğu ikinci el eşyalar. Parayı nereye harcadığını artık söyle Rebecca, çünkü öğrenmek istiyorum."

Becky soluksuz kalmıştı. Ona gerçeği anlatmadan, tüm paranın Tara'ya gittiğini söylemeden, nasıl açıklayabilirdi?

Tara'nın istekleri bebeği aldırmaktan vazgeçtiği gün başlamıştı. Elli bin sterlinlik ilk ödemeden sonra, faturalarını, hatta aldığı spor arabayı bile ödetmişti. Bunlar yetmezmiş gibi bebeğin kıyafetleri ve eşyaları içinde her fırsatta fazladan para istemişti. Bebeği elinde tutmayacağını söylemesine rağmen ilk günler için her şey hazır olsun istiyordu.

Becky bu paraların da bebek için kullanılmadığını bilse de Antonio'ya hiçbir şey söylememişti. Ama bebek doğduğunda Josh için tek kuruş harcanmadığı yine de ortaya çıkmıştı. Ortalıkta tek bir kıyafet bile yoktu. Antonio bebek için hiç bir şey bırakamadan öleceğini düşünerek kahrolmuştu.

Becky'nin elinde hiç para yoktu. Bu yüzden aldığı bu ikinci el kıyafetleri Antonio'nun oğluna uygun hale getirmek için saatlerini harcamıştı.

Antonio bunu asla fark etmemişti ama Felipe'nin gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Şimdi de onu tatmin edecek bir açıklamaya ihtiyacı vardı.

"Londra'da yaşam çok pahalı. Böyle bir yerin bile kirasını karşılamak oldukça zor. Tekrar çalışıncaya kadar aylarca evde kaldığımı unutmamalısın."

"Ben yine de bu kadar kısa bir sürede tüm paranın bitmesini anlayamıyorum."

"Kiradan başka harcamalar da oldu. Bir çok fatura ödüyorum. Gaz, elektrik, yiyecek..."

"*Claro que si!* Tabi ki! Ama o kadar parayı yemeye ve ısınmaya harcadığına göre çok tutumsuz olmalısın."

Becky dudaklarını ısırıyordu. Ona inanmamıştı ve inanmamakta çok haklıydı. Bu meraklı haline karşı koyamayacaktı.

"Benim...bazı borçlarım vardı."

"Borç mu? Karşılayamayacağın şeyleri satın aldığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Hemşire maaşıyla her şeyi idare etmek çok zor. Kredi kartı ödemeleri ve araba için birikmiş borçlar vardı."

Ona inanmış olmasını diliyordu. Aslında karşılayamayacağı şeylerin altına girmeyecek biri olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Anlıyorum. Bu her şeyi açıklıyor." Ona inanmıştı ve bu niyeyse Becky'nin kalbini kırıyordu. Demek ki onun böyle bir kadın olabileceğine kolaylıkla inanabiliyordu.

Becky hızla mutfağa gidip bebek için süt hazırlamaya başladı. Josh huysuzlaşmaya başlamıştı ama biberonu görünce sakinleşti.

Becky bebeğin sütü içişini izliyordu. Ne kadar mutlu ve huzurluydu. Kendisini seven insanların yanında güvendeydi.

Ona bu güveni sağlamak için elinden geleni yapmaya hazırdı. Her şeyin farklı olmasını isterdi. Eğer başka bir seçeneği olsaydı Felipe'ye yalan söylemezdi. Yaptığı şey çok riskliydi.

Becky'nin dönmesini beklerken Felipe'nin başı ağrıyordu.

Bunun migren sancılarından biri olmamasını diledi. İki gündür çok büyük bir baskı altındaydı.

Rebecca'ya inanmıyordu. Antonio'nun parasını borçları için harcadığı tamamen yalandı. Doğruyu söylemek yerine kendini bu şekilde aşağılamasını anlayamıyordu. Acaba gerçek bundan da mı kötüydü?

"Josh uyudu." Becky odaya dönüp ışığı yaktı. Felipe gözleri ışığa dayanamıyordu. Farkında olmadan eliyle gözlerini kapadı.

"İyi misin?"

"Evet." Zayıf anlarını yakalamasından nefret ediyordu.

Felipe artık soğukkanlı kalamadığını fark etti. Rebecca'ya karşı hisleri değişmişti. Josh için• en iyi olana odaklanması gerektiğini biliyordu ama Rebecca'yı görmezden gelemiyordu. Onun incinmesini, üzülmesini ya da korkmasını istemiyordu. Eğer doğruyu söyleseydi belki de yardım edebilirdi.

"İyi görünmüyorsun."

"Benim için endişelenme Rebecca."Migren ağrısı gittikçe kötüleşiyordu. Midesi sancımaya başlamıştı. Ayağa kalkmak istiyordu.

"Bırak sana yardım edeyim." Elini beline atıp banyoya gitmesine yardım etti.

"Bana ihtiyacın olursa seslen. Dışarıdayım."

Felipe Rebecca'nın buna şahit olmasından hiç hoşlanmamıştı. Ama yüzündeki endişeyi görmek ona huzur vermişti.

"Şimdi nasılsın? Umarım daha iyisindir."

Felipe'nin karşı koyuşlarına aldırmadan tekrar beline sarıldı ve oturma odasına getirdi. İncitmeye kıyamayacağı kadar narindi ma aralarına biraz mesafe koymaya çalışırken ona bu kadar yakın davranmasını istemiyordu.

Josh'u yıkarken çıkardığı ceketi tekrar giymek için şansı olmamıştı. Rebecca'nın elinin sıcaklığını belinde hissedebiliyordu. Eli küçücük olmasına rağmen parmakları çok güçlüydü. Felipe garip duygular hissediyordu. Rebecca ona yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Antonio için de mi böyle hissediyordu? diye düşündü. Muhtemelen kardeşi için de her şeyi yapmaya hazırdı.

Belki de Rebecca para için değil de kardeşine yardım etmek için bebek sahibi olmuştu. Josh'un Antonio'ya hastalık sırasında güç verdiğine artık inanıyordu.

Rebecca onu kanepeye yatırıp ışıkları kapattığında oda tamamen karanlığa gömüldü.

"Sen burada dinlen. Ben sana bir fincan bitki çayı hazırlayacağım. Daha önce denedin mi bilmiyorum ama kasımpatı baş ağrısı ve migren sancıları için çok iyidir."

"Teşekkür ederim." Felipe gözlerini kapamıştı. Rebecca'nın Antonio için bebek sahibi olduğundan artık şüphesi yoktu. Bu akşam onun için yaptıkları bile yeterli bir kanıttı.

Becky birkaç dakika sonra elinde fincanla geri geldi.

"Şuan içmen için çok sıcak. Bırakalım biraz soğusun."

Felipe gözlerini açamıyordu. Karanlık migren sancılarında hep iyi gelmişti ayrıca onunla göz göze gelmek istemiyordu.

Birden başında hissettiği serinlikle yerinden sıçradı.

"Ne yapıyorsun?"

"Başına masaj yapacaktım. Bu çocuklarda kullandığımız bir teknik. Bir çok ağrısı tansiyondan kaynaklanır ve bu masaj kasların rahatlamasını sağlıyor."

"Buna gerek yok." Ona dokunmasına niye bu kadar tepki verdiğini bilemiyordu. Ama kalbi çok hızlı atmaya başlamıştı.

"Olabilir. Ama sana yardım etme şansın varken niye acı çekesin?"

Sesi o kadar güven vericiydi ki karşı koymak istemedi. Tekrar gözlerini kapadı. Elleri başında gezerken her damarının rahatladığını hissediyordu.

"Ne kullanıyorsun?"

"Birkaç damla lavanta yağıyla badem yağı."

"Bu yağın yardım ettiğine inanıyor musun?" Ellerinin hareketlerinin verdiği rahatlıkla konuşmaya odaklanmakta zorlanıyordu. Neredeyse tamamen rahatlamıştı.

"Evet. Aromaterapinin bir çok durumda işe yaradığı kanıtlandı. Bu tür bitkisel yağlar için özel yapılmış araştırmalar var."

"Peki nasıl yardımcı oluyorlar?"

"Mesela benim departmanımı, yoğun bakımı, ele alalım. Birkaç sene önce bir Fransız araştırmacı çay ağacının yağının MRSA'nın tedavisinde olumlu etkileri olduğunu kanıtladı. Bu tür dirençli bakteriler yoğun bakımın korkulu rüyasıdır. Senin de bildiğin gibi bir çok bitkisel yağ antiseptik özellik taşır. Çay ağacı yağını biz de kullanıyoruz ve gerçekten işe yarıyor."

"Gerçekten mi?" Konu ilgisini çekmişti.

"Evet. Önyargılarını kenara koyup düşünmelisin. Sonuçta insanlar yüzyıllardır bitkilerden aldıkları yağları tedavi amaçlı kullanıyorlar. Modern tıp bundan niye yararlanmasın?"

"Bunun üstüne çalıştığın belli oluyor." Masaj onu iyice sakinleştirmişti.

"İlk atamamın çıktığı yoğun bakım maddi sebeplerle kapatılınca ben de o dönem bu konuyla ilgilenme fırsatı bulmuştum."

Nazik ve dairesel hareketlerle masaja devam ediyordu. "Bir acentede gece işinde çalışıyordum. O yüzden gündüzleri boştum."

Felipe şaşırmıştı. Rebecca'nın anlattıkları parayı israf edecek bir kadın görüntüsüyle bağdaşmıyordu. Artık para konusunda yalan söylediğine emindi ama ona doğruyu nasıl söyletebilirdi?

"Şimdi nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?"

Masajı bitirdiğini fark etmemişti. Gözlerini açtığında başı eskisi kadar ağrımıyordu.

"Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim."

"İyi." Fincanın sehpadan alıp ona uzattı. "Şimdi bu çayı iç. Çok daha iyi hissedeceğine garanti veriyorum."

Felipe denemek için bir yudum alırken Becky gülmeye başladı. Bu müzikal sesle Felipe midesine bir ağrı girdiğini hissetti.

"Josh'a yeni bir yemeği tattırmaya çalıştığımda suratında aynı böyle bir ifade oluyor. Cesur ol ve bir dikişte iç. Yemin ederim seni zehirlemeye çalışmıyorum."

"Beni ortadan kaldırmanın tüm sorunlarını çözeceğini düşünsen bile mi?"

"İstediğimiz her şeye sahip olamayız, değil mi? Hepimiz bazı fedakarlıklarda bulunuyoruz."

Fincanı elinden bırakıp yüzüne bakmaya başladı. İçinden bir ses bu cümlenin bir şey ima ettiğini söylüyordu. Odaya sadece koridorun ışığı geliyordu. Rebacca eski bir havluyla elindeki yağı temizlerken ona baktığının farkında bile değildi.

Felipe ne düşündüğünü anlamak istedi. Ama yüzü sarı saçlarının arasından hayal meyal görünüyordu. Ya da artık başka bir terslik istemediği için yüzündekileri görmek istemiyordu.

"Benim de senin kadar fedakarlıkta bulunmam gerekeceğini söylemek mi istiyorsun?"

"Evet. Eğer bunun yürümesini istiyorsak ikimiz de fedakarlıkta bulunmalıyız. Mallorca'ya gelmenin en iyisi olacağına karar verdim ama bazı şartlarım var."

"Ne gibi şartlar?" Yüzündeki endişeyi saklamaya çalışıyordu.

"Josh'la ilgili son sözü hep ben söyleyeceğim. Sen her şeyi kendi bildiğin gibi yapmaya alışıksın ama Josh için en iyisini benim bilebileceğim fikrini kabullenmelisin. Onun hayatında olmandan memnunum ama benim kurallarım geçerli olacak."

Rebecca'nın derin bir soluk aldığını duydu ve başka söyleyecek bir şeyi olup olmadığını beklerken midesine ağrılar girmeye başladı.

"Onun babası değil amcası olduğunu unutmamalısın. Antonio'nun Josh için ne istediğini ben biliyorum ve ben onun isteklerine bağlı kalacağım."

"Ve sen benim kardeşimin isteklerini umursamayacağıma mı inanıyorsun?"

"Bunu kasten yapacağını sanmıyorum Felipe. Antonio'yu ne kadar sevdiğini biliyorum. Onu yüz üstü bıraktığını düşünüp ne kadar üzüldüğünü de biliyorum ama Josh'u onun yerine koyup hatalarını telafi etmeye çalışman kötü sonuçlar doğurabilir. Josh'un kendi hakları ve kişiliği var."

Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Haklı olabilir miydi? Kardeşinin ölümü için duyduğu üzüntüyü yeğeninin geleceğini kontrol altına alarak geçirmeye mi çalışıyordu? Buna kabul etmeye hazır değildi.

Ayağa kalktı, bu gece olanları düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Yarın son ayarlamalar için seninle konuşacağım." dedi

Rebecca bir anda parmak uçlarına kalktı ve Felipe'nin yanağından öptü. Felipe şok olmuştu. Ona dokunmuştu ve bunun bir dönüm noktası olduğunu hissetti. Bundan sonra tüm ilişkilerinin değişeceğini fark etmek onu rahatsız etti.

"Bu kadar endişelenme Felipe. Eğer gerçekten istersek her şey yolunda gider."

Her şey onun istediği gibi olursa mı yolunda gidecekti? Yoksa deminki konuşmadan sonra kendisinin asıl hissettiğini umursuyor olabilir miydi?

Sokağa çıktığında gözleri yaşla dolmuştu. Acaba hata mı yapıyordu? Rebacca'nın nasıl hissettiğini umursamasını istedi. Bunu o kadar çok istiyordu ki kendinden korktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Becky hastaneyi terk ederken Felipe'nin onu bekliyor olmasını umuyordu. Ama ortalarda gözükmüyordu. O da Josh'u alıp eve döndü. Her geceki rutinine başlarken telefonun çalmasını diliyordu. Josh'u yatırdığında Felipe'den hala ses çıkmamıştı. Kapı çaldığında kendisine akşam yemeği hazırlamaktaydı.

Kapıya giderken kalbi deli gibi çarpıyordu çünkü Felipe öpücük konusunu açarsa ne diyeceğini bilmiyordu. Eğer onu niye öptüğünü sorarsa ne diyebilirdi? Ama gelen Felipe değildi. Alt komşusu ona gelen bir paketi teslim etmek için gelmişti.

Mutfağa geri dönüp paketi açtığında iki uçak bileti gördü. Ay sonuna Josh ve kendisi için birinci sınıftan ayırtılmış Mallorca'ya gidiş biletleri. Yanındaki zarfın içinde de yirmi bin sterlinlik bir çek duruyordu.

Becky bir not bulabilmek için kutuya tekrar baktı ama kutu bomboştu. Felipe sadece ihtiyacı olan şeyleri göndermişti. Demek doğru şeyi yaptığına inandıracak birkaç kelime yazmak onun öncelikli bulduğu şeylerden biri değildi. Onun duygularını bu kadar umursamadığını görünce kırıldığını hissetti.

Birden nefesi kesildi. Onu ne zamandan beri bir tehdit olarak değil de önemli bir insan olarak görüyordu? Onu dün gece öpmesinin sebebi bu muydu? Emin olamıyordu ama ona karşı hislerinin bu üç gün içinde değiştiği açıktı.

Şuan kuşkulanmak için uygun bir zaman değildi. Sadece Josh'a ve onun güvenliğine odaklanmalıydı.

Josh'un ona ihtiyacı vardı. Bunu hiç unutmamalı ve her adımını buna uygun atmalıydı. Felipe gerçeği öğrendiğinde ne olurdu? Kızdığı kadar incinebilirdi de.

Birden ne hissedeceğiyle ilgilendiğini fark etti.

"Dr. Valdez. Bu gerçekten sürpriz oldu."

Felipe Domingo Santiago'nun bu kadar şaşırdığını görünce gülümsedi. Genç doktorun gecenin bu saatinde onu Clinica Valdez'e görmeyi ummadığı belliydi. Eğer acil bir durum yoksa bu kadar geç saatlere kalmazdı. Ama havaalanından döner dönmez eve girmek istememişti. Evde sadece düşünceleriyle baş başa kalmak istemiyordu.

"Yokluğumda bir sorun çıkıp çıkmadığını kontrol etmek istedim Dr. Santiago. Ben yokken yeni giriş yapan hastalar oldu mu?" Genç doktoru takip ederken klinik dışındaki her düşünceyi kafasından çıkarmaya çalışıyordu. Gelirken sürekli geçen gece olanları ve Rebecca'nın onu niye öptüğünü düşünmüştü. Şuan bile dudaklarının yumuşaklığını ve o an hissettiklerini yaşayabiliyordu. Güzel yüzünü, yeşil gözlerini, gülümseyişini çok net hatırlayabiliyordu.

"Maalesef evet. Çok yoğunduk."

Domingo konuşmaya başladığında irkildi. Kendini engellemek istemesine rağmen tekrar Rebecca'yı düşünmeye başlaması saniyeler almıştı.

"Gerçekten mi? ciddi bir durum var mıydı?"

"Bu sabah körfezde çok kötü bir kaza oldu. Bir adam jet-skisini devirmiş. Boynu kırılmıştı ama oğlu çok daha kötü durumdaydı. Kafatasındaki çatlak yüzünden ameliyat etmek zorunda kaldım."

"Eğer izin verirseniz çocuğu görmek isterim Dr. Santiago. Yaptığınız şeyden kuşku duyduğum için değil sadece yardımım dokunabilir mi diye."

"Claro que si! Tabi ki!" Bu genç doktorun Felipe'ye karşı korkuyla karışık bir saygısı vardı.

Çocuğun ebeveynleri yanındaydı. Annesini görüncce boğazına bir şeyin takıldığını hissetti. Babasının yere çömelmiş ağladığını görmek onun da gözlerinin dolmasına neden oldu.

Ona neler oluyordu? Nasıl bu kadar duygusal olmuştu? Bunların Rebecca'yla bir ilgisi olabilir miydi? Hayatına bu kadar çok girmiş olabilir miydi?

Çocuğun ailesine yapılabilecek her şeyi yaptıklarını anlatırken endişelerini gizlemeye çalıştı. Şimdi daha iyi görünüyorlardı. Onları oğullarıyla yalnız bırakıp dışarı çıktılar.

Felipe ofisine dönüp kapısını kapattı. Masası hala kağıtlarla kaplıydı, beyaz önlüğü hala askılıkta asılıydı ama her şey gözüne yabancı geliyordu. Bu birkaç gün her şeye farklı bir gözle bakmasına neden olmuştu. Birden hayattan tüm beklediğinin bu olup olmadığını düşünmeye başladı. Bundan fazlası olmalı mıydı?

Gözünün önüne sürekli Rebecca'nın yüzü geliyordu. Umutsuzca inledi çünkü bu görüntüyü yok etmeye çalışmak artık faydasızdı. Geçen gece çıplak ayaklarıyla ve yüzünü çevreleyen sari saçlarıyla ona nasıl baktığını hatırladı. Onu öperken dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu unutamıyordu.

Midesine sancılar girmeye başlamıştı. Vücudu arzuyla yandığını hissetmek ve her zaman istediği kadının kardeşini kullanmış olduğunu bilmek onu öldürüyordu. Ama yine de kendine karşı koyamıyordu.

Rebecca'yı istiyordu. Bir kadının bir erkeği istediği gibi onu istiyordu. Felipe derin bir soluk alıp yavaşça geri verdi. Bunu birkaç kez yaptıktn sonra duyguları yatıştı. Masadan kalkıp büyük deri koltuğa geçti. Az önce hissettiklerini düşünmeye başladı.

Josh uçuş boyunca huysuzlanmıştı. Normalde çok sakin bir bebek olduğu için bu bir sürpriz olmuştu. Becky elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen onu sakinleştirememişti.

Belki de Becky'nin huzursuzluğu ona da geçmişti. Son üç haftadır sadece bu günü düşünmüştü. Bu gün yeni hayatları için attıkları ilk adımdı.

Josh hoşnutsuzluğunu belli etmeye devam ederken bavullarını almak için havaalanına girdiler. Becky onu karşılamaya gelen biri olması için dua ediyordu.

Felipe'yi gördü. Adam onlara yaklaşırken Becky kalbinin dışarı çıkacak gibi atmaya başladığını fark etti. Felipe açık gri bir takım giymişti. Becky iki genç kadının dönüp ona baktığını fark etmişti.

"Josh'un bir derdi mi var? Sen daha bagajları alırken onun çığlıklarını buradan duydum."

"Günlük düzeninin değişmesi onu etkilemiş olabilir." Onu son görüşünün üstünden üç hafta geçmişti. Ne kadar uzun, ne kadar heybetli ve ne kadar yakışıklı olduğu gerçeği yeniden gözünün önüne serilmişti. Aklında geçenleri anlamasından korkarak ona bakmamaya çalışıyordu.

"Hasta olmadığına emin misin?" Elini alnının üstüne dayadı. "Çok sıcak."

"Hırçınlığı yüzünden olabilir." Bu sırada bebeği diğer koluna geçirme ihtiyacı duydu, gün geçtikçe ağırlaşıyordu.

"Hırçınlık?"

"Aksilik, sinirlilik, huysuzluk karışımı bir şey." Felipe bunun üstüne gülmeye başlamıştı.

"Tam olarak ne hissettiğini anlıyorum, *pobrecito*."

Becky ne demek istediğini anlamamıştı.

"Bu taraftan gideceğiz. Girişe çok yakın park ettim, fazla uzun yürümeyeceğiz."

Becky sessizce onu takip etmeye başladı. Felipe'nin göz altlarında morluklar vardı. Kendi yaptığı bir şey mi buna sebep olmuştu? Onu öpmesi mi buna sebep olmuştu? O da tıpkı Becky gibi bunu düşünerek uykusuz geceler geçirmiş olabilir miydi? Becky birden masum bir öpücüğün niye bu kadar karmaşaya neden olabileceğini düşündü.

Dışarı çıktıklarında Josh yüzünü Becky'nin omzuna iyice bastırarak daha yüksek bir sesle ağlamaya başladı.

"İçecek bir şey mi yoksa yiyecek bir şey mi istiyor?"

"İkisi de olabilir. Çünkü uçakta hiç birini kabul etmedi. Şimdi belki meyve suyu içebilir. Denemeye değer."

Becky çantadan meyve suyunu almayı kucağında bir bebekleyken başaramıyordu. Felipe Josh'u ondan alıp kucağında sallamaya başladı.

Becky Felipe'nin çocukla konuştuğunu, birazdan evde olacaklarını, ağlamaya gerek olmadığını anlatırken duyunca gülümsedi. Josh'un onu dinlediği yoktu ama en azından Felipe deniyordu. Becky onun bu davranışından çok etkilendi. Kaç erkek böyle çığlıklar atan çocuğu onun gibi sakinleştirmeye çalışırdı?

"Sen arabaya gir, ben onu senin kucağına veririm. Arkada bir bebek koltuğu var."

"Teşekkürler."

Josh koltuğa yerleşip meyve suyunu içmeye başlar başlamaz susmuştu.

Dönüş yolunda Becky camdan dışarı bakınca Valdez Kliniği'ne bir önceki gidişini hatırladı. Buraya geri döneceğini hatta burada yaşamaya karar vereceğini o zaman hayal bile edemezdi. Buraya gelmek doğru bir karar mıydı?

Becky içindeki paniği geçiştirmeye çalıştı. Eğer Mallorca'ya gelmeyi kabul etmeseydi Tara'ya vereceği paraya asla sahip olamazdı.

Tara, kuşkusuz, başka isteklerde de bulunacaktı ama şimdi Becky ve Josh'un nerede olduğunu bulması imkansızdı. Becky arkasında açık bir adres bırakmadığı gibi Mallorca'ya gideceğini sadece birkaç arkadaşına haber vermişti. Tara'nın onu bulma şansı hep olacaktı ama şuan bunu düşünmek istemiyordu. Josh, en azından birkaç ay, güvendeydi.

"İyice sakinleşti sanırım."

Felipe'yi aynadan kendisine bakarken görünce kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Evet... Zavallı ufaklık, çok yıprandı."

"Yeni yerine alışması birkaç gün alır.

"Olabilir. Sanırım onu çok şımarttım."

"Neden böyle dedin?"

"Çünkü Josh en başından beri çok iyi bir çocuk oldu. İlk doğduğunda bile bu kadar ağlamamıştı. Özellikle Antonio'yla birlikteyken çok sakindi." Gülümsedi.

"Bazen babasının hasta olduğunu anlayıp onu mutlu etmek için ağlamadığını düşünüyorum."

"Bir bebeğin bunu anlayabileceğini mi söylüyorsun?"

Felipe'nin yüzünde bunu sorarken kuşkudan eser yoktu. Aynada gözleri birleştiğinde Felipe'nin bu fikirden ne kadar etkilendiğini fark etti.

"Evet. Bebekler her duyguyu anlarlar ve her duygularını belli ederler. Biz duygularımızı saklamayı büyüdükçe öğreniyoruz."

"Belki de duyguları belli etmenin tehlikeli olduğunu anlıyoruzdur Rebecca. Bizim zaaflarımızı kullanacak insanların da varolduğunu görüyor olabiliriz."

"Duyguların göstermesinin zayıflık olduğunu düşünmüyorum."

Becky, Felipe`nin yorumunun genel değil de şahsi olduğunu anlamıştı.

"Daha önce biri senden yararlandı mı Felipe? Bu yüzden mi insanlarla arana mesafe koyuyorsun?"

Felipe, Rebecca'nın ondan bir cevap beklediğini biliyordu ama ne diyeceğini bilemedi. Teresa'nın onu aldatması hakkında hiç konuşmamıştı. Yıllar önce gerçekleşen bu olayın üzerinde bir etkisi olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama şimdi tüm hayatını nasıl da etkilediğini görebiliyordu. Nişanlısının onu en yakın arkadaşıyla aldattığını öğrendiğinde şoka girmişti. İşiyle ve Antonio'yla o kadar ilgiliydi ki Teresa ilgisizlikten yorulup başka kollarda çare aramıştı.

"Özür dilerim. Bu soruyu sormamalıydım. Kabalaşmak istememiştim."

Rebecca onun durumunu umursuyordu, bu fikir kalbini okşadı.

Kliniğe gelmeleri uzun sürmedi. Felipe arabayı evin önüne park edince dışarı çıkması için Josh'u alıp Rebecca'ya yardım etti.

"Yaşadığın yer burası mı?"

Güneş gözlerini rahatsız ettiği için elinin alnına koymuş eve bakıyordu. Felipe, küçük göğüslerinin yumuşak pamuklu tişörtüne yaptığı baskıyı görünce soluksuz kalmıştı. Sütyen takmamıştı, göğüs uçları ince kumaştan fark edilebiliyordu.

"Bu gerçekten muhteşem Felipe! Görüntü kusursuz. Ben ve Josh buraya yakın mı yaşayacağız? Her sabah uyanıp bu görüntüyü görmek şahane olurdu."

"Öyleyse Josh'la bu evde kalacağını bilmek seni sevindirecektir."

Bir kadını seçmesi uzun yıllar alabilirdi. Ama Rebecca'ya her baktığında kanı damarlarında daha hızlı akmaya başlayıp aklına çılgınca fikirler sokuyordu.

"Gelin, size odanızı göstereyim."

Elini omzuna koyup ona yolu gösterirken ne kadar heyecanlı olduğunu fark etmemesini diledi. Her an onu düşünmesi işleri kolaylaştırmıyordu. Onu Mallorca'ya getirmek hatalı mıydı?

Aynı evde yaşarken arasına mesafe koyması ne kadar kolay olabilirdi ki?

Felipe elini omzuna attığında, Becky'nin kalbi sıkışmaya başladı. Birden ondan uzaklaştı.

"Josh ve ben burada mı yaşayacağız? Anlaşmamızda bundan hiç bahsetmemiştin."

"Hatırladığım kadarıyla bunu hiç konuşmamıştık."

Becky cevap vermeye hazırlanırken kapıda onları bekleyen yaşlı kadını gördü. Josh'u görür görmez İspanyolca bir şeyler söyleyerek yanlarına indi. Bebeği Felipe'den alıp sarıldı.

Becky'nin onları takip etmekten başka şansı yoktu. Villa yeni olmasına rağmen içerisi geleneksel İspanyol tarzında döşenmişti.

Arkadan bavullarıyla gelen Felipe'ye döndü. "Bizden senle kalmamızı beklediğini söyleyebilirdin."

"Haklısın özür dilerim. Ama bunun sorun yaratacağını düşünmemiştim."

Yaşlı kadına dönüp "Bu hizmetçim Maria. Gördüğün gibi bebeklere bayılır. Yıllarca ailemin de hizmetçiliğini yapmıştı. Çocukken Antonio'yla ilgilenen oydu."

Becky kadına dönüp gülümsedi. Yanlış anlaşılmak istemiyordu. Onun kızgın olduğu kişi kadın değil Felipe'ydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Maria." diye İspanyolca cevap verdi. Maria da bir şeyler söylemişti ama onun hızlı konuşmasını Becky'nin yakalamasına imkan yoktu.

Felipe "Eğer izin verirsen Antonio'nun oğluyla ilgilenmek istediğini söylüyor." diye tercüme etti.

"*Gracias* Maria."

Maria Josh'u mutfağa götürüp yemek yedirmeyi teklif ettiğinde kabul etti.

"Rebecca gerçekten seni kızdırmak gibi bir niyetim yoktu."

Felipe'nin gözlerindeki pişmanlığı görünce paramparça oldu. Onu bu kadar umursayacağını tahmin etmemişti.

"Umarım Josh ve senin için yeni bir yer ararken burada kalmayı kabul edersin. Ama tatil sezonundayken yer bulmanın çok uzun sürebileceğini söylemek zorundayım."

Becky birden onunla aynı çatı altında kalmanın ne kadar zor olacağını fark etti. Her sabah uyanıp Felipe'yi kahvaltı masasında görmek ve her akşam yatağa gidip onun yakınında uyuduğunu bilmek çok kafa karıştırıcıydı.

"Kendimize ait bir yerimiz olmasını tercih ederim. Eminim ki sen de benim kadar özel hayatına önem veriyorsundur."

"Burada yaşadığın sürece de istediğin her şeyi yapmakta özgür olduğunu bilmelisin. Benim çatım altında yaşadığın için sosyal hayatına karışmayacağımdan emin olabilirsin." Sesinde bir gariplik vardı.

"Ben bunu demek istememiştim! Şunu açıklığa kavuşturalım Felipe. Ben sosyal bir hayat arayışında değilim. İlgilendiğim tek şey Josh'un güvenliği ve mutluluğu."

"O zaman bir süre burada kalmanda bir sakınca yok. Josh'un rahatlığı benim de ilk ilgilendiğim şey."

Felipe yürümeye başladığında Becky onu takip etti.

"Sanırım bu oda en uygun olanı. Yandaki giyinme odasını bakıcı odası olarak değiştirdim. Bu sayede Josh'un sana ihtiyacı olduğunda yakınında olacaksın."

"Çok güzel."

Bu oda da İspanyol tarzıyla döşenmişti. Yatak inanılmaz derecede büyüktü. Pencerelerde kepenkler vardı. Onları açıp bahçeyi gördüğünde içi huzur doldu.

Odanın içinde bir banyo vardı. Josh'un odası oyuncaklarla doluydu. Bebeğin her ihtiyacı odanın içindeydi.

"Her şeyi düşünmüşsün. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Dolabı açtığında Josh için alınmış kıyafetleri gördü. Kim bilir kaç kez ona böyle şeyler almayı hayal etmişti?

"Hoşuna gitmesine sevindim."

"Bayıldım. Bu kadarını beklemiyordum."

Felipe'nin ona nasıl baktığını görünce içi titredi. Bu sırada Maria kucağında uykulu gözlerle duran Josh'la odaya girdi.

Becky bebeği hizmetçiden alıp Felipe'ye baktı. "Sakıncası yoksa onu yatıracağım."

"Tabi ki." Saatine bakıp telaşlandı. "Benim de kliniğe dönmem lazım. Josh uyuduktan sonra benimle orada buluşmak ister misin? Maria Josh'la ilgilenir. Bu çalışmaya başlamadan önce sana binayı gezdirmek için iyi bir fırsat olabilir.

Burada yaşarken parasını kazanması gerektiğini hatırlatmak mı istiyordu? Felipe Josh için her türlü harcamayı yapmaya hazırdı ama kendisi için bunları bekleyemezdi. Burada bulunmasının tek sebebi Josh'tu ve Felipe'ye Becky'yi ondan ayırabilmek için bahane vermeye niyeti yoktu.

"Tabi ki! En kısa zamanda yanında olacağım."

"*Gracias.*"

Becky'nin aklını tek kurcalayan şey Felipe'nin gerçeği anlamasıydı. Bunun onu kızdıracağı kesindi. Ama bir o kadar da kırılacaktı.

"Felipe Rebecca'yı görünce gülümsedi.

"Evet nerede görevliyim bakalım?"

Koridorun sonuna kadar geldiler. Camlı kapının arkasında amfi vardı. Domingo ve Silvia içerde ameliyat operasyon gerçekleştirmekteydiler.

"Sıradaki çocuk departmanı. Senin çalışacağın yer."

"Yoğun bakım ünitesi var mı?" Merdivenlerden aşağı iniyorlardı.

Rebecca, Felipe'nin koluna girmişti. Teninin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Yumuşak altın rengi saçları yürüdükçe parmaklarına değiyordu. Birden Rebecca kayar gibi oldu.

"Oh! Benim hatam. Bu sandallar yerine daha uygun bir ayakkabı giymeliydim."

Tekrar yürümeye başladıklarında Felipe Rebbeca'nın koluna bıraktı. Onun dişiliğinden ne kadar etkilenmiş olduğunu Rebecca'nın anlaması için dua ediyordu. Bunu fark etmesine dayanamazdı.

Tüm koridor boyunca Rebecca'nın kim olduğunu kendine tekrar ederken artık inanmadığın bir şeyin işine yaramayacağını fark etti. Rebecca'ya baktığında servet avcısı ve düzenbaz bir kadın görmüyordu. Gördükleri çok daha karmaşıktı.

Becky Felipe'nin arkasından odaya girerken derin bir nefes aldı. Felipe'den aldığı elektriği tanımlayamıyordu ama değişik bir şeyler vardı.

Becky vücudundaki ürpertinin geçmesi için kollarını kavuşturdu ama o his gitmek bilmiyordu. Felipe ona dokunduğu için mi böyle hissediyordu?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Birkaç hafta sonra Rebecca'nın kliniğe ne kadar uyum sağladığını görmek Felipe'yi rahatlattı. Sakin ve anlayışlıydı. Ne kadar baskı altında kalırsa kalsın kızdığını ya da strese girdiğini görmemişti.

Kliniğin açıldığından beri en yoğun dönemiydi ve gelen hastaların çoğu çocuktu. Sorunlarla başa çıkışı hayranlık uyandırıcıydı. Bu yönü Felipe'nin uzayan listesinin bir parçasıydı. Olduğuna inandığı kadın böyle bir işte başarılı olabilir miydi?

Bu soruyu binlerce kez kendine sormuştu. Aklına sürekli Rebecca'nın gelmesinden rahatsız oluyordu ama bu akşam durumla başa çıkamaz hale gelmişti. Rebecca'nın asla zorla davetsiz bir şekilde yanına gelmemesine rağmen onun evdeki varlığı aklından hiç çıkmıyordu.

İşten döndüğünde Maria'yla konuşurken onu duyuyordu, Josh'u yıkarken ona şarkı söylemesini duyuyordu, onun orada olduğunu her an hissediyordu.

Onun başka bir yere taşınmasını istemeye başlamıştı ama uygun bir yer yoktu. Yaz sezonu bitene kadar çevresinde bulunması rahatsız edici bir fikir olmaya başlamıştı.

Bir akşam acil işleri dolayısıyla eve çok geç dönmek zorunda kaldı. Yetmiş yaşlarında bir hasta Palma'ya uçarken kalp krizi geçirmişti. Klinikteki tüm çabalara rağmen kurtarılamamıştı.

Şuan tek istediği bir şeyler için birkaç saat yalnız kalmaktı ama önce yemeğe katılması gerekiyordu. Rebecca'yla yemek yerken tüm his-

lerini saklaması gerekiyordu. Rebecca yanına geldiğinde yüzündeki ifadeyi görünce Felipe telaşlandı.

"Ne oldu? Josh mu?"

"Hayır. Josh iyi." Maria da yanlarına gelmişti ama kadın ağlıyordu. Rebecca ona sarılıp teselli etmeye çalıştı.

"Maria'nın oğlu kaza geçirmiş. Onu havaalanına götürmesi için taksi çağırdım ama senin için sakıncası yoksa ben de onunla gitmek istiyorum. Daha önce hiç uçağa binmemiş ve biraz korkuyor."

"*Claro que si!*" Maria'nın oğlunu hatırlamaya çalışıyordu. José İspanya'ya çalışmak için dönmüştü ama yanılıyor olabilirdi.

"José hala İspanya'da mı?"

"Evet. Birkaç hafta önce dönmeye karar vermişti ama Çalıştığı oteldeki bazı işleri bitirmek için biraz daha kalmıştı. Kışları İspanyol konutlarının yapımında çalışıp yazları Mallorca'da Alcudia Oteli'nde çalışıyor. Maria eve dönmesini çok istemiş ve şimdi olana bak."

Felipe bu kadar kısa zamanda Rebecca'nın bu kadarını nasıl öğrendiğini anlamıyordu. Maria yıllardır yanında çalışıyordu ama oğlunun nasıl para kazandığı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Her şey hazır mı? Uçak biletleri? Masrafları ben karşılayacağım."

"Hayır, her şey ayarlandı." Taksi gelmişti. Rebecca hizmetçinin koluna girip ona yürümesinde yardım etti. "Josh'u banyo yaptırıp yatırdım. Ben dönene kadar ona göz kulak olursun."

"Tabi ki." Onları kapıya kadar geçirdi. Rebecca'yla Maria arasındaki bağ fark ediliyordu. Maria aslında yabancılara alışmakta çok zorlanırdı ama Rebecca'yla belli ki öyle olmamıştı.

Rebecca'yı baştan beri yanlış yargıladığı bir kere daha kanıtlanmıştı. Maria'ya bu gece bu kadar yardım etmesi ne kadar duyarlı olduğunu gösteriyordu. Ona da bu kadar güvense doğruyu söyleyebilirdi. Belki de o zaman...

Bu tehlikeli fikirle sarsıldı. İkisinin Josh dışında ortak bir şeylerinin olmasını hayal etmek sadece sorun yaratabilirdi.

Josh bunları düşünmemeye çalışarak Josh'un yanına gittiğinde onu kendi kendine şarkı söylerken buldu. Felipe'yi gördüğünde kucağa alınmak ister gibi kollarını kaldırdı. Felipe onu kucağına alıp bir şeyler atıştırmak için mutfağa ilerledi.

Bir parça tavuk yerken onu dizlerine oturttu. Josh ağzını açmış tavuğu ısırmak istiyordu. "Annenin bunu yemeni isteyeceğini sanmıyorum *pequeno*. Sana başka birşeyler bakalım.

Buzdolabının içinde bir kase çilek vardı. Josh onları görünce elini dolaba uzattı.

"Demek bunlardan istiyordun. O zaman oturma odasına gidip bunları yerken biraz dinlenelim. Ama sen yine de bunu yediğini annene söyleme olur mu?"

Ev çok sessizdi. Felipe'nin gözleri kapanıyordu. Birkaç dakika sonra Josh'la birlikte uyuyakaldılar.

Becky döndüğünde etraf çok sessizdi. Josh'un hala uyuduğu belliydi. Felipe ise çalışıyor olmalıydı. Belki de çalışmayı onunla karşılaşmaya tercih etmişti.

Mutfağa gidip kendine bir dilim peynir kesti. Maria akşam yemek hazırlayamayacak kadar üzgündü bir den Felipe aç kaldığı için endişelendi.

Bir omlet isteyip istemeyeceğini sormak için çalışma odasına gittiğinde onu orada bulamadı. Oturma odasına giderken eğer oradaysa onu rahatsız edebileceğini düşünüyordu.

Josh ve Felipe kanepe uyuyordu. İkisinin de üstü çilek yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Becky gülüp gülmemek arasında kalmışken Felipe gözlerini açtı.

"Uyuya kalmış olmalıyım." Sesi hala uykuluydu.

Becky'nin karnına bir sancı girdi. Karışmış siyah saçları ve uykulu gözleriyle ne kadar seksi olduğunun farkında mıydı?

"Onu görüyorum. Ama uyumadan az önce ne yaptığınızı merak ediyorum."

"Bunu neden bu kadar çok merak ediyorsun?" Bebeğe baktığında bunu sorduğuna pişman oldu. Bebeğin yaramazlık yaptığı apaçık ortadaydı. Kontrol kaybettiğinin anlaşılmasından dolayı utanmıştı.

"Şimdi anladım. Sanırım günah çıkarmam gerekiyor."

"Bunu yapmana gerek yok. Deliller her şeyi açıklıyor. Çilek krizine girmişsiniz, değil mi?"

"Suçluyum." Gülümsemeye başlamıştı. "Ama senin oğlun da suçlu. Tüm çilekleri o yedi. Ben onu görmezden geldim. Bir suçluya yardım etmiş oldum."

"Suçlu?" Gülmemek için kendini çok zor tutuyordu. "On aylık bir bebeğe nasıl suçlu dersin? Onun bir suçu işlemek için yardıma ihtiyacı var!"

"Belki yaşına göre fazla gelişmiş bir çocuktur"

"Gerçekten çok gelişmiş olmalı. beşiğinden çıkıp mutfağa gidebilmesi gerekiyor. Sonra buzdolabını kendi kendine açıp..."

"Ona yardımcı olduğumu söylemiştim." Sesi iyice yumuşamıştı. "Ama yeni şeyleri çok çabuk öğreniyor."

"Özellikle de iyi bir öğretmeni varsa. Onu çok kötü bir yola sevk ettiğinin farkındasın değil mi Felipe?"

"Oh, beni bununla suçlayamazsın."

"Ama ben suçlanabilirim." Gülümsemesini korumaya çalışıyordu. Belki sadece alınganlık ediyordu ama söylediklerinin altında başka şeyler var gibi hissetmişti. "Ona her şeyi öğreten aslında benim. Bir şeyler senin istediğin gibi gitmezse gelip beni suçlarsın değil mi Felipe?"

"Hayır! Asla bunu kastetmedim."

"Unut gitsin." Fikrinin değişebileceğini sanmak ne aptallıktı.

"Rebecca lütfen."

"Unut gitsin dedim."

Josh'u alıp odasına geri götürdü. Üstüne değiştirip ellerini yıkaması sadece birkaç dakika sürdü. Josh beşiğine yatar yatmaz tekrar uykuya daldı.

Becky odanın içinde dönerken aynaya bakınca ağladığını fark etti. Felipe ondan nefret ediyordu! Hatta onun üstünde kötü bir etkisi olduğuna inanıyordu.

"Oh, *querida*, ağlama. Lütfen. Buna gerek yok. Her şeyi yanlış anladın."

Becky onun odaya girdiğini duymamıştı. Becky omzunda ellerini hissedince gözlerini kapadı çünkü ne kadar kırıldığını görmesini istemiyordu. Felipe üstünde ne kadar gücü olduğunu görürse bunu ona karşı kullanabilirdi.

"Çok üzgünüm Rebecca. Gerçekten." Becky'yi kendine doğru çekip sırtını okşamaya başladı. "Seni bu kadar üzgün görmeye dayanamıyorum."

Ellerini tekrar sırtında gezdirmeye başlamıştı. Birden Becky'nin titrediğini fark edip durdu. Tekrar başladığında artık onu okşuyordu.

Becky gözlerini açtığında yüzündeki ifadeyle şaşkına döndü. Ona bu kadar şehvetle baktığını görmek onu korkutmalıydı ama o hayatı boyunca bu anı beklediğini hissediyordu.

"Rebecca."

Adı dudaklarından fısıltı gibi çıkıyordu. Onu söyleyiş şekli tüm bedenini baştan aşağı titretmişti. Onu kendine doğru çekerken Becky zaten ona yönelmişti ve birden dudakları birleşti.

Felipe'yi sıkıca kavradığında Becky'nin başı dönüyordu. Üzerindeki gömleğe rahmet avuçları vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Gömleğindeki çileklerin kokusuyla birleşen vücudunun kokusu karşı konulmaz olmuştu.

Becky onun nefesini ve kendi fısıltısını duyuyordu. Kalp atışları birbirleriyle yarışıyordu. Ağzını aralayıp dilini tattığında çarpıcı tadını hissetti.

Becky dili dudaklarının her kıvrımı gezerken inledi. Dudaklarının birbirine değmesi daha önce hiç hissetmediği şeylere neden oluyordu. Felipe dudaklarında dilini gezdirmeyi bıraktığında soluk alamıyor ve tekrar onu hissettiğinde soluklarını yavaşlatamıyordu. Felipe alt dudağını keşfedip nazikçe ısırmaya başladığında tüm vücudu baştan aşağı sarsıldı. Onu yavaşça duvara dayayıp ona yaslandığında Becky bu arzusunun sert kanıtını hissetti.

"Bana ne yaptığını görüyor musun, *querida*?" Nefesinin sıcaklığını kulaklarında ve boynunda hissediyordu.

Becky'nin vücudu dudakları değdikçe yanıyordu. "Evet" diye inledi. Bu tek kelimeyi söylemek de bile zorlanmıştı.

Dudaklarında boynunda gezip tekrar dudaklarıyla buluşuyordu. Becky'nin içindeki arzu her saniye biraz daha artıyordu. Elinin her dokunuşu onu titretiyordu. Her öpüşüyle daha fazla yanıyordu. Kalbinin atışı tutkusunu iyice arttırmıştı.

Antonio'yla yaşadıkları böyle bir şey değildi. Antonio'yu çok sevmişti ama Felipe için hissettikleri çok daha yoğundu. Eğer dikkatli olmazsa Felipe onu incitebilirdi.

Felipe'nin elleri ve dudakları bir anda durdu. Onun kendini geri çektiğini hissetmişti. Becky'den uzaklaşabilmesi birkaç dakika sürdü. Gözlerindeki tutku Becky'yi tekrar ona itiyordu.

"Özür dilerim Rebecca. Bir daha böyle bir şey olmayacak."

Hızla odayı terk etti. Becky kapının hızla kapandığını duyduğunda yerinde kıpırdayamamıştı. Felipe'nin gözlerindeki pişmanlığı görmüştü ve kendini asla affetmeyeceğini biliyordu. Belki onu da affetmeyecekti. Kendini geri çektiğini hissedip utanmıştı.

Tekrar gözleri doldu. Artık her şey öncekinden kötüydü.

Bu yaptığına inanamıyordu!

Utancını geçirebilecek bir şey yoktu. Neredeyse Rebecca'yla sevişiyordu.

Kahretsin, onunla sevişmişti bile! Onu defalarca öpüp okşamıştı. Onu öptüğünde hissettikleri başka bir kadınla bir gece geçirdiğinden çok daha fazlasıydı.

Birden her şeyi fark etti. Rebeccayı öpmek Teresa'yla sevişmesinden bile daha muhteşem hissettirmişti. Rebecca'ylayken hiçbir yerini ondan ayrı tutamıyordu. Her parçası onu sevmek istiyordu. Onun geri çekildiğini hissetmeseydi kim bilir neler olurdu? Neden geri çekilmiş olabileceğini düşünmek ona acı veriyordu.

Birden aklına Antonio mu gelmişti? Yaptıkları şeyden utanmış mıydı?

Onun da kendisini istediğini hissettiğinden emindi. Ama böyle davranmak da haklı mıydı? Kardeşinin oğlunun annesiydi. Antonio'nun bir zamanlar sevdiği kadındı.

Birden içi suçluluk duygusuyla kaplandı. Rebecca'nın şuan odasında kendini Antonio'ya ihanet ettiği için suçluyor olabileceği ona çok daha fazla acı verdi.

Rebecca'nın kendisini suçlaması için bir sebep yoktu. Önünde koca bir hayat olan genç bir kadındı. Antonio'yu sevmişti ama onun anılarıyla hayatını sürdüremezdi. Antonio da onun mutlu olmasını isterdi.

Bu düşünce suçluluk duygusunu siler gibi oldu. Antonio Josh ve Rebecca için en iyisini isterdi, onların sevilmesini ve korunmasını isterdi. Felipe onları koruyup sevecek insan olmak istediğini fark etti. Ama Rebecca buna izin verir miydi? Ona güvenip niye korktuğunu anlatabilir miydi?

Belki de artık Felipe'nin dürüst olma zamanı gelmişti. Bunu niye daha önce düşünememişti? Onun hakkındaki düşüncelerinin artık değiştiğini söylerse Rebecca da ona güvenebilirdi.

Sabah Rebecca'ya ger şeyi anlatıp ondan da doğruyu söylemesini isteyecekti. Ondan sakladığı hiçbir sır o kadar da kötü olamazdı. O ve Rebecca bir çözüm bulurlardı. Beraber.

Becky saat altı olmadan uyanıp Josh'u yıkayıp giydirdi. Onu mutfağa götürüp kahvaltıyı hazırlamaya başladı.

Josh hala emekliyordu ama birkaç hafta sonra konuşup yürümesi şaşırtıcı olmazdı. Artık küçük bir bebekten çocukluğa geçiyordu. Becky'nin tek isteği o büyürken yanında olmaktı ve bunun garantisi yoktu. Dün gece olanlar Felipe için kusursuz bir bahane olabilirdi.

Boğazına bir şey takılır gibi oldu ama Becky bu sefer ağlamayacaktı. Göz yaşlarının bir yararı olmuyordu. Yaptığı şeyi kabul edip baş etmesi gerekiyordu.

Josh'u mama sandalyesine oturtup yemeğini yedirdi. Kafasını çevirince Felipe'nin kapıda dikilmiş onu izlediğini gördü.

"*Buenos dias.*" Odaya girip Josh'un başını okşadı.

"Günaydın." Rebecca yere dökülen kırıntıları toplarken Felipe elinde kahveyle ona yaklaştı.

"Kahve ister misin Rebecca?" Sesi çok kibardı.

"Eğer fazla varsa olabilir." Felipe ona çok sakin ve güzel bakıyordu.

Dün gece olanlardan bahsetmeli miydi? Yoksa bekleyip Felipe'nin konuşmasına izin mi vermeliydi?

"Ekmek kızartıyorum. Sen de ister misin?"

Felipe sakince ekmekleri dilimlerlerken ona gülümsüyordu. "Bir şeyler yemelisin Rebecca. Dün akşam da yemek yemedin. Aç olmalısın."

"Bir dilim yiyebilirim."

Derin bir nefes aldı. Aklına sürekli dün geceki hali geliyordu. Dudaklarının onu nasıl öptüğü, ellerinin onu nasıl okşadığı, teninin nasıl koktuğu...

Josh tabağı yere atınca Becky yerinden sıçradı. Tabağı yerden almaya çalışırken titreyen elleri ona itaat etmiyordu.

"Ben yaparım."

Felipe ayağa kalkmasına yardım etti. Felipe şefkatle ona bakıyordu. Yerdeki pisliği toplayıp Josh'u temizledi.

Becky ne yapacağını bilemez bir şekilde ayakta duruyordu. Felipe elinde kahve ve kızarmış ekmekle gelince masaya oturdu.

Felipe kahveyi fincanlara doldururken konuşmaya başladı.

"Dün gece olanlar planlı değildi Rebecca."

Rebecca konunun nereye gideceğini kestiremiyordu.

"Aslında olanlardan pişmanlık duymuyorum. Hatta durumumu anlamama yardımcı bile oldu diyebilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin hakkında yanılmışım Rebecca." Sesindeki sakinliği korumaya çalışıyordu. "Sen olduğunu sandığım insan değilsin."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Sen benim hakkımda daha tanışmadan kararını vermiştin."

"Biliyorum. Şimdi de ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Senin düzenbaz bir kadın olmadığına tüm kalbimle inanıyorum. Sana karşı davranışlarım için de çok özür dilerim."

Çenesini okşarken Becky bir önceki gece olanları hatırlayıp titredi. Konuşmasına devam ederken söylediklerini anlamakta zorlanıyordu.

"Sen çok anlayışlı ve kibar bir kadınsın. Muhteşem bir anne ve harika bir hemşiresin. Doğruyu söylemek yerine neden kötü şeyler düşünmeme neden olduğunu hala anlamıyorum. Benden ne saklıyorsun?"

Felipe nefesini tutmuştu. Rebecca her şeyi anlatacak cesareti toplayabilecek miydi? Ona yardım etmesine izin verecek miydi?

Ona inanmasını sağlamalıydı. Onu incitecek hiçbir şey yapmayacaktı. Onun için her şeyden önemliydi. Yeterince acı çekmişti ve bu artık son bulmalıydı.

"Ben... Ne demek istediğini anlamıyorum."

Korktuğu belliydi. Onu rahatlatmak istiyordu ama aklına bir şey gelmiyordu. İlk adımı atmıştı gerisini Rebecca getirmeliydi.

"Antonio'ya asla ihanet etmediğimi anlamana sevindim Felipe. Onu çok sevmiştim."

Felipe kalbine bir acı saplandığını hissetti. Düşüncesi bile onu üzerken kardeşini ne kadar sevdiğini ondan duymak onu kahrediyordu.

"Antonio'nun da seni çok sevdiğini biliyorum. Son mektubunda bana senden bahsetmişti." Güzel gözlerindeki üzüntüyü görünce devam etti. "Onu yok sayıp inanmak istediğim şeye inanıyorum. Ama gerçeği bilmem lazım. Bana söylemediğin ne? Josh'la ilgili bir şey mi?"

Yüzündeki paniği görünce haklı olduğunu anlamıştı. Rebecca'nın sırrı yeğeniyle ilgiliydi. Çocuk Antonio'nun oğlu olduğuna göre sorun neydi?

Rebecca ayağa kalkıp Josh'u kucağına aldı. Sakin görünmeye çalışıyordu.

"Hayal görüyorsun Felipe." Yüzündeki ifadeye rağmen Felipe yalan söylediğini biliyordu. "Senden hiçbir şey saklamıyorum."

Felipe şuan ona baskı yapmanın işe yaramayacağını biliyordu. Dün gece olanlardan sonra ona gerçeği söylemekten çok korktuğu belliydi.

Yapmak istediği son şey onu daha fazla rahatsız etmekti. Antonio'yla ilgili hislerini Rebecca'nın tek başına halletmesi gerekiyordu.

Olanların onu ne kadar üzdüğünü saklamaya çalışarak devam etti. "O zaman artık bu konuyu kapatabiliriz, öyle mi?"

Dün gece ona karşılık verdiğini düşünmek aptalca mıydı? Belki de ona sarılanın, onu öpenin Antonio olduğunu hayal etmişti.

"Maria yokken çalışmana imkan yok. Birinin Josh'la ilgilenmesi gerekiyor. Kliniktekilere bugün gelemeyeceğini söylerim."

"Hayır bunu yapma. Josh'u kreşe bırakabilirim. Başka çocuklarla olmak onun için de değişiklik olur."

"Eğer bunu istiyorsan öyle olsun. Kreşte çalışanlar oldukça deneyimliler."

"Biliyorum. Valdez Kliniği'nde çalışan diğer herkes gibiler."

"Kliniği açtığımda en iyisi olmasını istedim. En iyi elemanlar, en iyi imkanlar, her şeyin en iyisi."

"Bunu başarmışsın. Muhteşem bir yer olmuş Felipe. Bunu yapmak için çok çalışmış olmalısın."

"*Si.*"

"Pişman mısın*"

"Evet. Eğer Valdez Kliniği'yle bu kadar ilgilenmeseydim şimdi bir karım ve ailem olabilirdi."

"En azından Josh var."

"Sen olmasına izin verdiğin sürece. Gitmek istersen sana karışamam Rebecca. Sonuçta onun annesi sensin."

"Evet." Sesi durgunlaşmıştı. "Onun annesi benim."

Rebecca korkusunu gizlemek için odayı terk etmek zorunda kaldı. Felipe sorunun Josh'la ilgili olduğuna emindi ama neydi?

Gerçeği bulana kadar rahat edemeyeceğini biliyordu. Belki Rebecca Felipe için kardeşinin oğlunun annesinden fazlası olamayacaktı ama ne olursa olsun gerçeği öğrenecekti.

Ryan bu sabah komadan çıkmıştı. Felipe şuan ona bazı testler uyguluyordu. "Bu yakında Ryan'ı eve götürebileceğiz demek mi oluyor?" annesi sabırsızlanıyordu.

"Umarım. Ama yine de bir süre durumundan emin olmak için burada kalacaktır."

Diane Ve tim Ryan hastaneye getirildiğinden beri onun yanında kalabilmişlerdi. Becky, Felipe'nin her şeyi düşünmüş olduğunu fark etti. Klinikte aile çocuğunun her an yanında olabiliyordu.

Bu düşünce onu tekrar sabah olanları hatırlattı. Bu klinik için feda ettiklerini anlatırken sesi ne kadar da kötüydü. Ona karşı bu kadar sevecen olacağını hiç tahmin etmemişti. Hem hissettikleri için sevecen kelimesi yeterli değildi.

Onu nasıl öptüğünü hatırlayınca tekrar ateş bastı. Sonradan pişman olması bile hiçbir şey değiştirmemişti. Ona artık gerçeği anlatmak istiyordu ama bu riski nasıl göze alacaktı?

Becky, çocuğun ailesi odadan çıktığında dayanamadı. "Tanrıya şükürler olsun. Onlar için korkunç bir dönemdi."

"Evet öyleydi." Felipe'nin gözlerindeki sıcaklığı görünce Rebecca kanının kaynadığını hissetti. Ona ne zamandır böyle bakıyordu? Dün

geceden beri mi? Yaptığından pişman olduğunu düşünürken yanılmış olabilir miydi?

"Silvia, mola vermek yerine biz testleri uygularken onlarla konuşup rahatlattığını söyledi. Teşekkür ederim."

"Bunun için para alıyorum." Birden ayağa kalktı. Onla yalnız kalmamalıydı çünkü saklaması gereken bir sır vardı.

"Hayır sen buradaki çocuklara bakmak için para alıyorsun. Onların aileleriyle ilgilenmek senin kalpten yaptığın bir şey Rebecca."

"Artık bir kalbim olduğuna inanıyorsun demek ki."

"Senin hakkında yanıldığımı daha bu sabah söyledim."

Rebecca konuyu tekrar ona niye yalan söylediğine getireceğini zannediyordu. Ama Felipe konuyu tamamen değiştirdi.

"Josh kreşte rahat mı?"

"Çok iyiydi. Diğer çocuklarla olmak onu çok heyecanlandırdı. Yanından ayrılırken etrafa gülücükler saçıyordu."

"Senin sayende Rebecca. Yabancılara bu kadar kolay alışması ona sağladığın güven duygusundan kaynaklanıyor."

"Teşekkür ederim. İstediğim tek şey onun mutluluğu ve güveni."

"Bunun farkındayım. Yaptığın her şey onun iyiliği için. Tabi ki Antonio'nun iyiliği için de. onun oğluna bakmak sana çok şey ifade ediyor olmalı."

"Gerçekten bunu inanarak mı söylüyorsun?" Eğer öyleyse belki de risk almaya değerdi.

"*Claro que si.* Elbette." Rebecca cümlesini bitirmediğinin farkındaydı.

"Ama? Bunun arkasından bir ama gelecek değil mi Felipe?"

"Belki. Bazen insanlar iyi niyetle bir şey yaptıklarında sonuçları sorun yaratabilir. Ben sadece Josh' a bakmak için yaptığın şeylerin sana pişmanlık vermemesini umuyorum."

"Ben yapılması gerekenleri yaptım. Her şeyin en başında olsam yine aynısını yaparım." Bu doğruydu. Şuan hangi durumda olursa olsun kararlarından pişman değildi.

"O zaman bir gün bana da tüm gerçeği anlatacağını umuyorum Rebecca. Josh, tıpkı senin gibi benim de her şeyim."

Becky gerçeği söylemediği için kırıldığını biliyordu ama hala onun bunu kaldırabileceğini sanmıyordu. Felipe, Rebecca sessiz kalınca üstelememeye karar verdi.

"Bu konuşmaya burada ara verelim. Klinik bunu tartışmak için uygun bir yer değil." Tam gidecekken geri döndü. "Unutmadan. Bu gece evde tek başına olacaksın Rebecca. Dr. Menendez ve ben eski arkadaşlarız, bu yüzden onu dışarıda yemeğe davet ettim."

"Peki. Haber verdiğin için teşekkür ederim. Ben de yemek yapacaktım ama artık gerek kalmadı."

"Yanımda kaldığın için bana yemek hazırlamanı beklemiyorum Rebecca."

"Zaten ben de beklediğini düşünmemiştim. Maria olmadığına göre ikimiz için bir yemek hazırlayabilirim diye düşünmüştüm."

Becky'nin yüzü kızarmıştı. Felipe yemek hazırlayarak gözüne girmeye çalıştığını düşünebilir miydi?

"Özür dilerim. Ben konuşmadan önce düşünmeyi beceremiyorum. Gerçekten çok özür dilerim."

Becky gülmeye başlamıştı. "Benle karşılaştığına pişman olmalısın? Seni sürekli rahatsız edecek bir şeyler buluyorum, değil mi?"

"Sen kafamdaki her şeyi değiştirin Rebecca. Bundan asla pişman değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de hayatın bana neler kaçırdığımı artık göstermesi gerekiyordu. Seninle karşılaştığım için pişman değilim. Ama seninle daha önce karşılaşmadığım için pişmanım."

Antonio'dan önce.

İkisi de bunu söyleyememişti ama biliyorlardı. Felipe'nin yüzüne bakınca Becky'nin kalbi sıkıştı. İkisi de pişmandı ama bu pişmanlık vücutlarını yakan başka bir duyguyla karışmıştı. Felipe'nin onu hala dün geceki kadar istemesi Becky'yi etkilemişti.

Felipe odayı terk ederken Becky ne diyeceğini bilmiyordu. Felipe hakkında düşündüklerinin tamamen değiştiğini itiraf etmişti. Peki Becky ne düşünüyordu?

Eğer Felipe artık düşmanı değilse ondan gerçeği saklaması çok daha zordu. Birini severken ondan bir gerçeği nasıl saklayabilirdi?

Felipe'ye aşık mıydı? Bu olabilir miydi? Bunu inkar etmek isterdi ama dün gece olanlardan sonra artık imkansızdı.

Bunları neden söylemişti?

Felipe masasına yerleşmiş imzalaması gereken kağıtlara bakıyordu. Ama üstünde neler yazdığını anlamasına imkan yoktu. Kulaklarında Rebecca'ya Antonio'dan önce onu tanımış olmak istediğini söylemesi yankılanıyordu.

Cümleleri kurarken kardeşinin adını söyleyememesini Rebecca da fark etmişti. Ama ortada bundan rahatsız olduğuna dair bir ipucu yoktu. Eğer sorun bu da değilse gerçeği neden saklıyordu?

Gerçeği öğrenemedikçe aklını kaçırmaktan korkuyordu. Artık zamanı gelmişti. Rebecca'nın arkasından iş çevirmek istemiyordu ama başka şansı kalmamıştı. Eğer o gerçeği açıklamıyorsa başkası açıklayacaktı!

Kardeşinin avukatlarının Londra'daki ofisini aradı. Cenazeden sonra onlarla neredeyse hiç konuşmamıştı ama artık bazı soruları sorması gerekiyordu. Antonio'nun işleriyle ilgilenen avukat mahkemedeydi. Felipe onu araması için mesaj bırakarak telefonu kapattı.

Artık hayatında yol gösteren kimsenin olmadığını fark etti. Boşlukta oradan oraya savruluyordu. Rebecca'yla ilgili gerçeği öğrenme arzusu Valdez Kliniği'nin bile önüne geçmişti. Tekrar eline aldığı kağıtları okuyamıyordu bile.

Rebecca'nın ne sakladığını öğrenmeden geleceğe yönelik plan kuramazdı. Bundan hoşlansa da hoşlanmasa da ikisi artık bağlanmışlardı.

Kliniğe o öğleden sonra bir çok yeni çocuk hasta gelmişti. Becky çok meşguldü. Özellikle bir çocuğun durumu çok kritikti.

Dört yaşındaki Christopher Thomas güneş çarpması nedeniyle getirilmişti. Güneşin altında oynarken sırtı ve omuzları ağır şekilde yanmıştı.

"Christopher'ın ateşi düşüyor ama hala durumu kritik. Islak çarşaflarla ve fanla onu serinletmeye çalışıyoruz. Kaybettiği sıvıyı geri kazanması için geceyi burada geçirmesi gerecek."

"İyileşecek değil mi?" diye sordu Elaine Thomas. "Otel görevlilerinden biri haber verene kadar hastalandığını fark etmedik bile."

"Sizinle birlikte değil miydi?"

"Hayır onu çocuk parkına bırakmıştık. Tatilin amacı bu değil midir?" diye cevapladı Micheal Thomas. "Çocuklardan ayrı biraz kafa dinlersiniz.

"Christopher ne kadar zamandır güneşin altında bilmiyorsunuz yani?"

"Birkaç saat sanırım. Sabah onu çocuk parkına bırakırken daha sonra havuza gidebileceğini söyledik. Elaine ve ben öğle yemeklerini barda yiyoruz. O yanımızdayken sürekli oyun oynamak istiyor. Ben personeli suçluyorum. Ona göz kulak olmaları gerekmez miydi? Bunun için para alıyorlar."

Becky şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu. Nasıl bir anneyle baba yemeği çocuklarından daha fazla önemseyebilirdi. "Onu kliniğe getirmekle iyi etmişsiniz Bay Thomas. Geldiğinde Christopher'ın durumu çok ciddiydi. Geç kalsaydınız ölebilirdi bile."

Becky bunları söylerken ilerde dikkat etmelerini umuyordu. Güneş çarpması sanılanın aksine çok tehlikeli olabiliyordu. Küçük yaştaki çocuklar için öldürücü olduğu bilinmeliydi.

"Her neyse şuan onu görebilirsiniz. Onu biraz yorgun görürseniz endişelenmeyin. Yarına daha iyi olacaktır."

"Bizim kalmamıza gerek yok değil mi? yani burası büyük bir hastane onunla ilgilenen hemşireler olacaktır değil mi?"

"Elbette. Valdez Kliniği çevredeki en büyük hastanedir. Ama eğer kalırsanız Christopher için daha iyi olabilir. Aile odalarımız var o yüzden çocuğunuzla kalmanız bir sorun yaratmaz."

"Bu sisin için bir problem olmayabilir ama bizim bu akşam için bir planımız vardı. Eğer iptal edersek paramızı geri alabileceğimizi sanmıyorum. Hem burada kalmanın çok da bir anlamı olacağını sanmıyorum. Sen ne dersin Elaine?"

"Bence de." Sesi kuşkuluydu. "Tabi Christopher gerçekten emin ellerdeyse."

"Christopher güvenilir ellerde."

Onlar odaya geçince Becky düşünmeye başladı. Bu Tara'nın da rahatlıkla yapabileceği bir şeydi. Josh'u bir hastanede bırakıp eğlenmek ona uygun bir hareketti.

Becky bir kez daha Mallorca'ya gelmenin en akıllıca hareket olduğuna karar verdi. Josh burada güvendeydi. Bir de Felipe'ye gerçeği anlatabilseydi.

Felipe her halükarda yalan söylemesine kızacaktı. Ama hiç affetmeyip Josh'u ondan ayırmasına dayanamazdı.

Becky Josh'u kreşten alıp eve döndüğünde evin bomboş olması ona garip hissettirdi. Normalde Maria kapıyı açıp hemen o gün Josh'la yaptıklarını anlatmaya başlardı.

Mutfağa geçti. Yiyecek bir şeyler hazırlarken oyalanması için Josh'a tahta kaşıklar vermişti. Yumurta, kızarmış ekmek ve çilekten oluşan bir mönü hazırlamıştı.

"Dün akşam Felipe Amca'yla yediğin çilekler kadar eğlenceli değil, değil mi bebeğim?"

Felipe'nin adını söylemek bile nefesinin kesilip vücudunun titremesine neden olmuştu. Artık aynı çatı altında kalmaları iyice zorlaşmıştı.

Josh kreşteki gününden sonra gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Banyosunu yaptırıp beşiğine yatırdığında hemen uyudu.

Oturma odasına indiğinde saat daha yediydi. Yatana kadar ne yapacağını düşünüyordu. Normalde Felipe'yle yemek dışında vakit geçirmemesine rağmen evde olmadığını bilmek ona kötü hissettiriyordu.

Bir gelecekleri olmadığı bilmeden ona aşık olduğunu hissetmek çok endişe vericiydi. Ona gerçeği anlatmadan ilişkilerinin ilerlemesine imkan yoktu.

Terasa çıkıp batan güneşi izledi. Denizin rengi kan kırmızı olmuştu. Aslında şuan havuza girmek çok keyif verici olurdu ama Josh uyurken evden uzaklaşmak istemiyordu. Villaya girmek için tam arkasını dönecekken karşıdan Felipe'nin geldiğini gördü.

"Burada ne işin var? Arkadaşınla yemekte olmayacak mıydın?"

"Ramon Madrid'e daha erken dönmeye karar verdi. Yarın çok yoğunmuş ve dinlenmek istiyormuş." Felipe daha başka soru sormasını engellemek için gülümsedi. Geceyi neden erken kesip döndüğünü bilmesini istemiyordu.

Ramon bu geceki yemeği çok istemişti. Ama öğlen olanlardan sonra Felipe yemeği düşünemiyordu. Klinikte acil bir iş çıktığını söyleyip planları iptal etmişti.

Ramon üstelemeden kabul etmişti. Ama Felipe, Rebecca'nın da bu kadar kolay pes edeceğine inanmıyordu.

"Çok kötü! Bu gece için sabırsızlanıyordun."

"Evet. Ama olan oldu artık."

"Her neyse aç mısın? Akşam yemeği yemediğine göre acıkmışsındır."

"Pek değil. Çok sıcak bir akşam. Yüzmeyi yemeğe tercih ederim."

"Ben de şuan onun hayalini kuruyordum. Ama uyanırsa Josh'u duyamam diye evden uzaklaşmak istemedim."

"Bebek alarmını yanında götürebilirdin." Rebecca'nın her zamanki gibi önce bebeği düşünmesi hayranlık uyandırıcıydı. Avukatların ne söyleyebileceğini unutmaya çalışıyordu. Rebecca'nın kötü biri olmadığını kendi gözleriyle görüyordu.

"Bunu nasıl düşünemedim!" Kendi haline gülüyordu. "Bir bebek alarmımın olmasına alışamadım sanırım. Josh'la aynı odada kalırken buna hiç ihtiyacım olmamıştı."

"Öyleyse sorun kalmadı."

Üstlerini değiştirmek için yukarı çıktıklarında Felipe onunla tüm geceyi geçireceği için ne kadar heyecanlı olduğunu gizlemeye çalışıyordu.

Sadece birkaç saati onla geçirme fikri bile bedeninin yanmasına neden oluyordu. Havuza inerken kendine hakim olmasının tek nedeninin kafasındaki soru işaretleri olduğunu fark etti.

Rebecca geldiğinde Felipe çoktan havuza girmişti.

"Su çok güzel. Ne çok soğuk ne çok sıcak."

"Oh çok iyi."

Rebecca kendine hakim olmakta zorlanıyordu. Felipe'yi ilk kez mayoyla görüyordu ve kusursuzdu. Vücudu kaslı ve sağlıklıydı, siyah kılları göğüs kafesinde aşağıya inip mayosunun beline kadar uzanıyordu.

Tişörtünü çıkartırken Felipe'nin onu izlediğini biliyordu. O an marketten aldığı basit mavi mayodan çok daha çekici bir şey giymiş olmayı diledi. Havuza kendini bıraktığında soğukluğu nefesini kesti.

"Soğuk olmadığı söylemiştin."

"Soğuk değil. Sen çok sıcak olduğun için öyle sanıyorsun." Ona gülümsüyordu. Bakışları yüzünden vücuduna kaymaya başlamıştı.

Gözleri birbirine değdiğinde vücutlarını tekrar ateş sardı. Onu bu basit mavi mayonun içinde bile çekici bulduğu anlaşılabiliyordu.

Nasıl hissettiğini gizlemek için suya daldı. Soğuk su biraz sakinleşmesini sağlamıştı. Hatta soğuktan titriyordu.

Felipe titrediğini görünce şaşırdı. "Sen gerçekten üşümüşsün. Havuzun diğer ucuna kadar yarışalım. Bu seni biraz ısıtır."

"Peki." Elinden geldiğince hızlı bir şekilde diğer tarafa yüzdü. Ama birden Felipe'nin yanında sakin sakin yüzdüğünü fark etti.

"Kazanmama izin veriyorsun."

"Olabilir. Ama bu yine de ısınmana yardımcı oluyor değil mi?"

Hareketleri gerçekten çok değişmişti. Acaba artık ona gerçeği anlatabilir miydi? Bunu gerçekten istiyordu ama önce emin olması gerekirdi.

Tekrar yüzmeye başladı ama çok iyi bir yüzücü değildi. Gece çökmeye başlamıştı. Hava iyice kararmıştı. Çok uzaktan ana yoldaki arabaların sesi geliyordu.

Suyun içinde süzülmek rahatlatmıştı. Belki de her şeyi abartıyordu. Artık düşünmeyi bırakıp iç güdülerine güvenmeliydi.

"Hadi Rebecca. Su da yeterince kaldık."

Felipe bir anda yanında belirince sıçradı. Birden panikle boğulacağını sandı. Felipe ona sarılıp kendine doğru çekti.

"Özür dilerim. Korkutmak istememiştim."

"Geldiğini fark etmedim. Dalmışım."

Felipe ikisini birden havuzun kenarına götürmeye çalışırken Becky her kasının hareketini hissedebiliyordu.

"Resmen hayal dünyasındaydın." Sesi yumuşacıktı. Yüzdükçe kalçaları birbirine değiyordu. Vücutları her temasa karşılık vermeye başlamıştı.

"Felipe..."

"Hiçbir şey söyleme. Buna gerek yok. Hislerini biliyorum. Daha doğrusu umuyorum." Gülümsemesi tereddütlüydü.

Tek istediği onun kuşkularını yatıştırmaktı. Onu asla kırmak istemediğini bilmeliydi. Ama ona daha gerçeği anlatmasına imkan yoktu.

Kollarını boynuna dolayıp Felipe'yi kendine çekti ve öptü. Dudakları usulca birleşip ayrıldı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Felipe'nin de aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

Su onları birleştirip tekrar ayırıyordu. Su ikisini de okşarken Felipe, elini belinden çekip boynuna götürdü.

Dudakları tekrar birleştiğinde Rebecca inledi. Onların tadını ve serinliğini içine çekti. Ateş damarlarında yayılıp tüm bedenini yakmaya başlamıştı.

Felipe'nin gözlerindeki şehvet Rebecca'nın kontrolünü kaybedip titremesine neden oluyordu. "Seni istiyorum Rebecca, ama yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Eğer istediğin buysa durmamı söyle."

"İstediğim... İstediğim bu değil." Sesi çıkmıyordu. Tüm arzusu sanki boğazına takılmıştı. "Seni durdurmak istemiyorum Felipe. Lütfen."

Onu tekrar kendine çekip kahkaha attı. Ellerini kalçasına koyup kendisine yaklaştırarak onu ne kadar istediğini hissetmesini sağladı. "Öyleyse isteğini yerine getireceğim *querida*."

Becky'nin içindeki tutku tıpkı onları saran suyun kabarması gibi artıyordu. Elleri onu okşarken dudaklarını ısırdı. Mayosunu sıyırıp göğüslerini okşamaya başladığında nefesinin kesilmişti. Onu suyun içinden çıkarıp dikilmiş göğüs uçlarını dudaklarının arasına alınca gözlerini kapadı.

Onu tekrar havuza bıraktığında suyla birlikte süzülüyordu. Bacaklarını hissetmemeye başlamıştı. Eğer Felipe'nin kollarında olmasaydı su onu alıp sürükleyecekti. Felipe'nin ona bir şeyler söylediğini anlaması zaman aldı.

"Efendim...?"

"Josh ağlıyor. Dinle."

"Ben...Ben gidip iyi olup olmadığına kontrol edeyim."

"*Si.*" Hala kollarının arasındaydı. "Basamaklara kadar yüzmene yardım etmemi ister misin Rebecca?"

"Ben...Hayır. Teşekkür ederim. Halledebilirim."

Dün geceden sonra buna nasıl izin verebilmişti? Felipe'yle aynı hisleri paylaşıyordu.

Basamaklara ulaşıp havuzdan çıkmakta zorlandı. Tişörtünü giyerken villaya doğru hızla ilerledi.

Josh terlemiş ve susamıştı. Üzerini değiştirip ona su verdi. Hala ağladığı için onu da yanına alıp yatağa uzandı.

Kendine karşı koyamayıp pencereye gitti ve Felipe'yi izlemeye başladı. Havuzun ışıkları altındaki görüntüsünü izlerken kalbi sıkışacak gibi oldu o kadar güçlü, yakışıklı ve karşı konulmazdı ki.

Onu istiyordu. Aklından dışarı çıkıp ona tüm gerçeği anlatmak geçti. Ona nasıl baktığını görmüştü. Aralarındaki şey büyü gibiydi. Kusursuz bir şeye sahip olabilirlerdi.

Ama ona gerçeği anlatacak cesareti yoktu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Rosanda Kliniği'nden bir telefon vardı Dr. Valdez. Gelecek ayki konferans için müdür sizinle görüşmek istiyor."

"Tamamen unutmuştum." Felipe sekreterinin yüzündeki şaşkınlığı okuyabiliyordu. İşiyle alakalı şeyleri unutulması pek de olağan değildi.

"Sekreterine ulaşıp bu öğleden sonra üç civarı uygun olup olmadığını sorun. Ayrıca lütfen konferans davetiyelerinin herkese ulaşmış olmasından emin olun."

"Onu çoktan hallettim Dr. Valdez. Dün imzalamanız için masanıza bırakmıştım."

"O zaman teşekkür ederim. Şimdilik bu kadar."

Felipe onları imzalamayı unutmuş olabileceğine inanamıyordu. Kafasının ne kadar karışık olduğunu kavramaya başlamıştı.

Pencereye gidip geçen gece havuzda olanları düşünmeye başladı. Eğer Josh uyanmasaydı geceyi yatakta noktalayacaklarını biliyordu. Ama bu doğru muydu?

Gülümsedi. Doğru olup olmaması umurunda değildi. Onu kollarında tuttuğu an tek düşündüğü onunla sevişmekti. Bu fikri kafasından atamadığı için Rebecca uyanmadan evden ayrılmıştı. Avukatla konuşmadan bir saçmalık yapmak istemiyordu. Her şey açıklığa kavuşunca onu hayatının en önemli parçası haline getirebilirdi.

Rebecca'nın hayatta en çok istediği şey olduğunu artık inkar etmiyordu. Rebecca'ya aşıktı ve sonsuza dek onunla olmak istiyordu. Aşık

olmak planlarında yoktu ama olmuştu bir kere. Rebecca'nın da onu sevdiğine emindi.

Telefon çalınca masasına geri döndü. Londra'dan beklediği telefonun gelmiş olması umuduyla gülümsedi. Bu telefonla sır perdesini kaldırıp Rebecca ve Josh'la ilgili planlar kurmaya başlayabilirdi.

"Yönetim departmanına gidip sigorta formlarını doldurduktan sonra Christopher'ı götürebilirsiniz."

Onlarla biraz lafladıktan sonra kahvesini terasta içmeye karar verdi. Geçen gece olanları düşünmek için yalnız kalması gerektiğini hissetmişti. Aslında düşünecek pek de bir şey yoktu. Gerçeği anlatmak istemiş ama cesaret edememişti. Tüm olan buydu.

Daha o uyanmadan Felipe'nin evi terk etmesine şaşırmıştı. Ona ne olmuş olabileceğini düşünürken birden Felipe'nin yanına gelmesi onu güldürdü.

"Ben de tam seni düşünüyordum!"

"Gerçekten mi? Bu sefer hangi entrikanın peşindeydin Rebecca?"

"Entrika?" Yüzü allak bullak olmuştu. Ona sanki bir yabancıya bakar gibi bakıyordu.

Bacakları titremeye başladı. "Ne oldu Felipe? Bana neden öyle bakıyorsun? Dün olanlardan sonra...?" Dudaklarını ısırdı. Geçen gece olanları, onu nasıl öptüğünü, nasıl sarıldığını gerçekten hatırlatmak istiyor muydu?

"Dün gece olanlardan sonra? Hadi Rebecca neden bunu konuşmaya utanıyorsun? Son hatırladığımda hiç de utanıyor gibi değildin. O güzel vücudunu arzulamamı sağlıyordun, hem de bunu ilk kez yapmıyordun. İlkinde kendini tattırıp ikincisin de beni tamamen etkin altına almaya çalışıyordun değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama burada durup beni aşağılamanı dinleyemem." Gitmek için kapıya yönelirken önüne geçip onu durdurdu.

"Özür dilerim. Seni aşağılamak istememiştim. Ama cevap istediğim bir soru var."

"Hangi soru? Gerçekten anlamıyorum."

"Josh'un annesi olduğun yalanını neden bana söylemedin?"

Felipe suratındaki ifadeyi görünce hiçbir şey hissetmedi, ne acı ne de zevk. Avukattan gerçeği duyduğundan beri tüm duyguları yavaş yavaş ölüyordu.

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Nasıl değil, ne öğrendiğim önemli. Josh Antonio'nun oğlu ama annesi sen değilsin. Gerçek annesi Tara Lewis. Josh'un doğum belgesinde adı var, avukat bana bir kopyasını faksladı."

Ona tekrar yalan söylemesini artık kaldıramazdı. "Seni Josh'un vekili yaparken o sertifikaya ihtiyaç duymuş olmalı. kayıtlar için bir kopyasını saklamış."

"İnkar etmemin hiçbir yararı yok değil mi?"

Felipe'nin tek istediği olanları öğrenip bir karar vermekti.

"Tara Lewis Josh'u doğurur doğurmaz Antonio'yla beraber seni vekili atayan kağıtlara imza atmış. Neden? Şuan tek ilgilendiğim bunun nedeni."

"Çünkü Antonio her zaman Josh'un yanında olacağımı biliyordu." Artık nefes alamıyordu.

"Neden sen de annesi değil? Bu senin değil onun sorumluluğu olmalıydı. Sen kardeşimin hiç bir şeyiydin. Öyle değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil! Ben Antonio'yu sevdim ve o da beni sevdi. Josh konusunda bana güvenebileceğini biliyordu."

"Ama Tara'ya güvenmiyordu öyle mi? Bunu mu söylüyorsun?" Bu kadar tepki vermesine inanamıyordu ama kardeşini sevmiş olduğunu açıklaması kalbini yaralıyordu.

"Hayır ona güvenemezdi! Tara hiçbir zaman Josh'u istemedi. Hamile olduğunu öğrendiğinde onu aldırmak istedi. Antonio'ya gelip ondan para istedi!"

Felipe onu kolları arasına alıp üzülmemesini ne olursa olsun onu hep seveceğini söylemek istiyordu. Ama olanları umursuyordu. Bu kadar önemli bir konu da ona nasıl yalan söyleyebilirdi?

"Antonio Tara'nın planını öğrenince yıkıldı. Tara'yla ilişkisinin bir hata olduğunu kabul ediyordu. Ama Tara hayatında önemli bir dönüm noktasıydı. Hamile olduğunu öğrenmek her şeyi değiştiriyordu. Bununla başa çıkamazdı."

Ağlamaya başlamıştı. Felipe'nin tüm hikayeyi ne olursa olsun duyması gerekiyordu.

"Niye başa çıkamazdı?" Rebecca'yı tüm gelecek planlarından çıkarmaya çalışıyordu. Yine bir kadına güvenmişti ve her şey berbat sonuçlanmıştı. Rebecca'yı Teresa'dan çok daha fazla sevmişti.

"Antonio kendisini bu duruma sokacak kadar büyüdüyse baş edecek kadar da büyümüş demektir." Felipe artık kızgınlığını gizlemiyordu.

"Belki şartlar farklı olsa yapabilirdi. Ama kanserdi ve doktorlar tedavinin kısırlığa yol açtığını söylemişlerdi. O aşamada iyileşeceğine inanıyorduk ama ne olursa olsun baba olamayacaktı."

Felipe çocuk sahibi olmayı uzun zamandır hayal etmemesine rağmen hissettiklerini anlıyordu.

Rebecca'yı çocuğunu taşırken hayal etmişti. Artık bu asla gerçekleşemezdi, ona böyle bir konuda yalan söyledikten sonra imkansızdı. Antonio ve onun mirası konusunda yalan söylemesini bile kaldırabilirdi ama Josh konusunda çok katıydı.

"Ve ben de Tara'ya bebek için para teklif etmeyi önerdim."

"Yani bu senin fikrindi? Bu beni neden şaşırtamıyor? Tara'ya oğlunun hayatından çıkmasını söylemek senin fikrin miydi? Tara'nın bebek için para aldığını söyledim ama eminim ki sen ondan daha fazlasını almışsındır. O senin planlarının kurbanı değil mi? Josh' a sahip olur olmaz onu saf dışı bıraktın değil mi?"

"Hayır, beni dinlemiyorsun! Tara Josh'u hiç istemedi. Sadece ama sadece parayı umursadı! Yirmi bin sterline neden ihtiyaç duydum sanıyorsun?"

Felipe'ye inanması için yalvarıyordu. "Tara mahkemeye gidip çocuğun vekaletini istemekle tehdit etti. Antonio'nun mirasının her kuruşunu çoktan aldı ve geriye hiçbir şey kalmadı. Ona binlerce kez önemli olanın Josh'un durumu olduğunu anlatmaya çalıştım ama bana sadece güldü. Para eline geçtiği sürece ona ne olduğunu umursamadığını söyledi!"

Felipe ona inanmaya korkuyordu. Hiçbir annenin çocuğu için böyle konuşabileceğine imkan veremiyordu.

Artık mantıklı düşünemiyordu. Söz konusu olan Josh'un hayatıydı ve hata yapmamalıydı. Ona yalan söyleyen birine kardeşinin oğlunu teslim edemezdi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun...yani Josh hakkında?

"Daha kararımı vermedim."

"Antonio'ya hep yanında kalacağıma söz verdim. Benden ne kadar nefret edersen et, lütfen, Josh'u benden ayırma Felipe. Ben... ben buna dayanamam."

"Bunu önceden düşünmeliydin. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Josh için doğru olanı bulmalıyım."

"Onun vekaletini almayı düşünebilir misin?"

"Eğer onun için doğru olan buysa evet. Gerçek annesinin fikri de önemli olacaktır."

"Josh, Tara'nın umurunda değil, sana söyledim! Lütfen yalvarırım onun için doğru olanın annesiyle kalması olduğunu düşünme."

"Bana bir çok şey söyledin Rebecca. Bunları kimisi doğruydu ama kimisinin de yalan olduğu apaçık ortada."

"Sana doğruyu söylemek istedim Felipe. Gerçekten istedim."

"Artık bunun bir önemi yok." Daha fazlasına dayanamayacaktı. "Artık tek ilgilendiğim Josh."

Rebecca'yı terasta yalnız bırakıp gitti. Artık gelecek hayalleri yoktu. Josh'un vekaletini alıp onu en iyi şartlarda büyütebilirdi. Rebecca orada olup ona yardım edemezdi, onu sevemezdi.

Onsuz hayat gözüne anlamsız ve bomboş geliyordu.

Becky Felipe'nin arkasından koşmak istiyordu ama yapamadı. Sadece gidişini izleyebildi. Artık her şeyin sonuydu. Hayallerinin ve Josh'la ilgili umutlarının sonuydu.

Gözyaşları boğazına düğümlenmişti ama ağlayamıyordu. Hastaneye girince kendini her şeye yabancı hissetti. Hayat tüm olağanlığıyla devam ederken onun için altüst olmuştu. Artık bir geleceği yoktu.

Tepki bile veremiyordu. Farkında olmadan Ryan'ın yanına gidip çocukları hakkında aileye bilgi vermişti. Ama bilinci kapalıydı. Birden bunun hastanede çok tehlikeli olabileceğini fark etti.

Öğle yemeğini yerken ne yapacağını düşünüyordu. Artık buradan ayrılmalıydı. Klinikte çalışıp Felipe'nin evinde kalamazdı. Josh'la

birlikte İngiltere'ye dönmeliydi. Belki de Felipe'nin onları bulmamasını sağlayabilirdi.

"Becky!"

Adını duyunca sıçradı. Kızıl saçlı bir adam ona doğru geliyordu. Bu Simon Montague'ydi.

"Burada ne işin var?" dedi Becky.

"Kuzenim, Richard Jeffries'i görmeye geldim. Sığ havuzda boynunu kıran çocuğu hatırlıyor musun?" Becky cevap vermeyince devam etti. "Bana seninle tanıştığını söyledi Becky. Onu hatırlamıyor musun?"

"Ben...evet...ama...onun kuzenin olduğunu bilmiyordum." Gülümsemeye çalışsa da başaramıyordu.

"Sen iyi misin? Seni bu kadar şaşırtmak istememiştim. Richie Valdez Kliniği diyince aklıma geldin. Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Etmedin zaten. Seninle ilgili değil Simon. Kötü bir gün geçiriyorum."

"Bana ne olduğunu anlat. Ve sakın inkar etme bir terslik olduğu belli. Valdez mi seni üzdü?"

"Bu uzun hikaye." Onu da konuya dahil etmek istemiyordu.

"Bu kadar kolay kurtulamazsın. Sorun ne Becky? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sana yardım etmek istiyorum."

Becky'nin gözleri dolmuştu. "Oh Simon her şey karıştı! Benim tek istediğim Antonio'ya yardım edip Josh'la ilgilenmekti."

Becky tüm hikayeyi anlatmaya başlamıştı. Simon yaşadığı şaşkınlıkla konuşmasını bölememişti bile.

"Her şeyi berbat ettim değil mi?"

"Hayır. Senin yerinde kim olsa aynısını yapardı."

Simon ona sarıldığında karşı koymadı.

"Şimdi ne yapman gerektiğine karar vermeliyiz. Artık burada kalamayacağın çok açık. İngiltere'ye dönmelisin."

"Biliyorum ama bunun için yeterli param yok. Hem döndüğümde nerede kalacağım, nerede çalışacağım? Hiç bir şeyim yok."

"Bunlar sorun değil. Dönüş paranı ben karşılarım. Daha uygun bir yer bulana kadar Josh ve sen bende kalırsınız. Ben bir akç gün daha

Richie'yle Mallorca'da kalmalıyım sana dairemin anahtarını veririm. St. Leonard'a dönebilirsin. Senin yerine daha kimse alınmadı."

"Bunu kabul edemem. İşi demiyorum ama uçuş masraflarını sen karşılayamazsın."

"Becky sorun değil! Gerçekten. Sana yardım etmek istiyorum, lütfen, bana umut verdiğini sanacağımı düşünme. Arkadaştan fazlası olamayacağız bunu biliyorum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Simon. Sen çok iyisin..."

Bu sırada Felipe'nin geldiğini gördü. Simon ve Becky'nin yanından geçerken soğuk bir bakış atıp tek kelime etmedi.

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam etmeye çalıştı. "Teşekkürler Simon."

"Teşekkür etmene gerek yok Becky. Yardım edebildiğim için mutluyum." Simon, Felipe'nin arkasından bakakalmıştı.

"Senin için bir bilet ayarlayacağım. Ne zaman yola çıkabilirsin? Bugün için bir bilet ayarlayabilirim sanırım."

"Olur. Ne kadar erken ayrılırsam o kadar iyi."

Simon ayarlamalar için hastaneden ayrıldığında Becky, Josh'u kreşten alıp villaya döndü. Sadece yanında getirdiklerini paketleyip tüm güzel oyuncakları ve yeni kıyafetleri bıraktı. Felipe'ye onu yargılama şansı vermeyecekti.

Gözlerinden dökülen yaşları hızla sildi. Josh'u kucağına aldığında onun varlığı içine huzur verdi.

Onu daha ne kadar böyle kucağında tutabileceğini bilmiyordu. Ama asla Tara'ya dönmesine izin vermeyecekti. Tara'nın Josh'u istemediğine emindi ama her zaman para istemek için onu kullanabilirdi.

Eğer bir gün mahkemeye çıkması gerekirse hakime tüm hikayeyi anlatacaktı.

Felipe ameliyathaneye doğru ilerledi. Daha önce onlarca kez yaptığı rutin bir operasyona girecekti. Aslında bir hata yapabileceğini sanmıyordu ama titreyen elleri onu korkutmuştu.

Derin derin nefes alıyordu ama titreme azalmıyordu bile. Kaslarını kontrol edemezse böyle basit bir prosedürü bile yerine getiremeyeceği-

ni anladı. Ama Rebecca'yı başka bir erkeğin kollarında görmek kontrolünü tamamen kaybetmesine neden olmuştu.

Domingo endişeli gözlerle ona bakıyordu. "İyi misiniz Dr. Valdez?"

"Evet!" Hemşirenin verdiği havluyu elinden düşürdü. Rebecca'nın o adamın kollarındaki görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Narin bedenini ona yaslamıştı, sanki onu öpmesini bekliyordu.

"Bu ameliyata devam edemeyeceğim. Dr. Ramirez'i yerime bakması için çağırın lütfen."

Domingo'nun cevabını beklemeden hızla odadan çıktı. Maskesini çıkarıp çöpe attı ve merdivenlere yöneldi. Ameliyat kıyafeti hala üzerinde olduğu için yoluna çıkan personel ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Aslında bu konularda sıkı kuralları vardı ama şuan bunları düşünemezdi. Tek derdi bir an önce Rebecca'yı bulup o adam hakkında bir açıklama istemekti. Montague niye onun kliniğindeydi? Bu da mı oyunlarından biriydi?

Kıskançlığı kızgınlığıyla karışmıştı. Bu kadar kötü hissettiğine inanamıyordu. Onu aldatan bir kadını kıskanmak istemiyordu ama duyguları karşısında çaresizdi.

Hastaneden çıkıp eve giderken içinden bir ses Rebecca'yı orada bulacağını söylüyordu. Montague'nin orada olmamasını diledi. Çünkü o adamla karşılaştığında yapacaklarından emin olamıyordu.

Felipe karşısında ansızın belirince Rebecca korkudan sıçradı. Onu sırt çantasıyla kapıda görünce Felipe canının yandığını hissetti. Gidiyordu. Söyleyeceklerini toparlamakta güçlük çekti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Londra'ya dönüyorum."

Onu böyle görünce kollarına alıp dudaklarıyla sakinleştirmek istedi ama yapamadı. Ne yaptığını unutamazdı.

"Eğer gitmene izin vermezsem?"

"Beni durduramazsın Felipe." Gözündeki yaşlara rağmen dimdik ayakta durmaya çalışıyordu. "Ben Josh'un yasal velisiyim ve mahkeme aksine karar vermeden onu İngiltere'ye götürmekte özgürüm. Klinikten de istifa ediyorum. Artık üstümde hiçbir gücün yok."

"Josh'un velayeti için mahkemeye başvurabileceğimi biliyorsun değil mi?"

"Evet. Ve eğer Josh benimle olamazsa senin kazanmanı tercih ederim Felipe. Ama sen de Josh için her şeyi göze alacağımı sakın unutma." Bebeğe sıkı sıkı sarılmıştı.

"Josh'u kaçırmıyorum. Onu saklamaya da çalışmayacağım. Bunu düşündüm ama yapmamaya karar verdim. Ama Tara'nın Josh'u almaması için var gücümle savaşacağım."

Rebecca acı acı gülüyordu. "Antonio'nun oğlunu en az benim kadar sevip koruyacağını biliyorum. Bu da içimin rahat olmasını sağlıyor."

Felipe ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Eğer Josh'a kendisi sahip olmazsa Felipe'ye bu konuda tamamen güvenebileceğini duymak onu duygulandırmıştı.

Birden altüst oldu. Ne yapıyordu? Neden Rebecca'ya niye yalan söylediğini açıklaması için fırsat vermiyordu? Sadece bebeği kaybetmekten korktuğu için yalan söylemiş olamaz mıydı?

"Taksi geldi. Gitmem gerek." Kapıya ilerlerken konuşmaya devam etti. "Benden bu kadar nefret etme Felipe. Ben sadece Josh için doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım."

Taksiye binerken onu izledi. Gözlerine dolan yaşlar yüzünden bakamıyordu. Belki gidişini görmemek acısını azaltır diye düşündü.

Belki.

Becky gülümsedi. St. Leonard'taki ilk gününde ilk karşılaştığı kişi Karen'dı.

Simon kimsenin geri dönüş nedenini öğrenmemesini sağlamıştı. Çok destek oluyordu. Önce dairesinde kalmasına izin vermişti, sonra da Josh ve kendisi için yer bulmasını sağlayıp depozito için yardım etmişti.

Önceden yaşadığı yere yakın tek odalı bir yer bulmuştu. Böylece Josh yine aynı bakıcıya gidebiliyordu. Josh yine mutluydu ve güvendeydi.

Simon'ın söylediği gibi hastaneye dönmesi çok kolay olmuştu. Hayatını tekrar düzene koyuyordu ya da koymaya çalışıyordu.

Felipe'yi çok özlemişti! Gün geçtikçe daha çok zorlanıyordu. Ona niye yalan söylediğini açıklamasına bir kez izin verseydi her şey farklı olacaktı. Ondan nefret etmediğine emin olabilseydi her şey daha kolay olurdu.

Felipe mahkemeye başvuracak mıydı? Josh'u kaybetmekle nasıl başa çıkacaktı? Felipe'yi çoktan kaybetmişti, eğer Josh'u da kaybederse hayatı bomboş ve anlamsız olurdu.

Felipe is arkadaşlarının ondaki değişikliği fark ettiğini biliyordu ama umurunda değildi. Bir zamanlar Valdez Kliniği tek yaşam amacıydı ama artık orada olanlar ilgisini bile çekmiyordu.

Yerini doldurması için bir başhekimi ayarlamıştı ve artık işe ara vermişti. Daha hayatını bile düzene sokamamışken görevlerini yerine getirmesi imkansızdı. Belki bir gün tekrar klinik hayatının anlamı olabilirdi ama şuan tek ilgilendiği Rebecca'ydı.

Onu çok özlemişti! Gülmesini, sessizliğindeki huzuru özlemişti. Sadece evde olduğunu bilmeyi özlemişti. Bir insanı bu kadar özlemek yavaş yavaş onu yok ediyordu.

Tamamen aklını kaçırmadan önce bir şeyler yapmalısı gerektiğini biliyordu ama Rebecca Londra'ya döndükten üç hafta sonra haberlerde gördüğü olaya kadar ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Muhabir St. Leonard Hastanesi'nde çıkan bir yangından bahsediyordu. Personel yanan binadan hastaları çıkarıyordu. Daha gördüklerine inanamazken muhabir personelin bir kısmının yaralı olduğunu söyledi.

Rebecca onlardan biri olabilir miydi? Bir hastane yatağında acı içinde, belki de ölümle pençeleşerek yatıyor olabilir miydi?

Onu kaybetme korkusuyla midesine kramp girdi. Dünyanın bir yerinde onun hayatta olduğunu bilmemek onu da öldürürdü.

Evet Josh hakkında yalan söylemişti ama tek korkusu onu kaybetmekti. Tek istediği Josh'a zarar gelmemesiydi.

Her şeyi Antonio'ya söz verdiği için yapmıştı. Josh için ondan para istemişti. Çocuğun mutluluğuna ona sahip olmaktan daha fazla önem veriyordu. Eğer mahkemeye başvursaydı onu Tara'ya karşı savunmayı

bile kabul etmişti. En başından beri tek ilgilendiği şey Josh'un güvenliğiydi.

Sonunda kafasında her şeyi düzenlemişti. Ama geç kalmış olabilir miydi? Eğer Rebecca'ya bir şey olduysa ondan af dileyip, onu ne kadar sevdiğini söyleyemeyebilirdi.

Havaalanını arayıp Lodra'ya bilet istediğinde, sadece Madrid'ten aktarmalı uçakta yer olduğunu öğrendi. Ne kadar uzun ve zahmetli olursa olsun Londra'ya gidip Rebecca'nın yanında olacaktı.

Yangın çamaşırhanede başlamıştı ve kontrol altına alınana kadar iki kata daha sıçramıştı. Herkes için tüyler ürperten bir deneyim olmuştu.

Ağır hastaları dumanlar arasından dışarı çıkarmak gerçek bir kabustu. Bazı hemşireler ve birkaç doktor dumandan zehirlenmişti.

Yaşananlardan sonra tüm çocuk hastaların St. Ada'ya taşınması trajikomik olmuştu. Hastaların transferi Becky ve diğerleri için zor bir dönemdi. Çocuklar Londra'nın bir ucundan diğer ucuna taşınmıştı. Rahibe Reece St. Ada'dan her gün rapor vermesini istemişti.

Becky, Josh'u bakıcıdan alıp eve döndüğünde çok yorgundu. Üstünü değiştirirken onu oyun parkına bıraktı.

Josh'a banyo yaptırırken Felipe'nin ona Esmeralda'yla ilgili hikayeyi anlattığı günü hatırladı. Bu hikayeyi daha önce kimseye anlatmaması onu ne kadar şaşırtmıştı.

Becky yine ağlıyordu. Birkaç haftadır yaşadığı sıkıntıya bugün olan olaylar da eklenince artık ağlamasına engel olamıyordu. Birden Josh'un suratındaki endişeyi fark etti. Kendine toplamalıydı, Josh'u üzmek en son istediği şeydi.

"Bir şey yok bebeğim. Annen çok iyi."

Onu kurularken rahatlaması için şarkı söylemeye başladı. Josh tam uykuya dalacakken kapı çaldı.

Bu sıralar Simon tek ziyaretçisi olduğu için onun gelmiş olabileceğini düşündü. Hastanedeki yeni düzenlemeleri anlatmak için uğramış olabilirdi.

Kapıyı açtığında Felipe'yi görmek beklediği son şeydi. Önce ne yapması gerektiğini bilemeyerek öylece kaldı.

"Ne istiyorsun?"

"İyi olduğunu görmek istedim. Haberlerde yangını duydum. Personelin bir kısmının... bazı hemşirelerin yaralandığını duydum da..."

Ne kadar korktuğu sesinden anlaşılıyordu. Onun için bu kadar endişelenmesi içini titretti.

"Senin için endişelendim Rebecca. Gelmek zorundaydım."

Tüm yolculuk boyunca karşılaşamayacaklarından korkmuştu. Taksi onu buraya getirene kadar tek düşündüğü eğer Rebecca'yı kaybettiyse yaşayamayacağıydı.

"Benim için endişelendin mi? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Gözlerindeki inançsızlığı görünce Felipe'nin karnına bir acı saplandı. Bunun tek sorumlusu oydu.

"Evet. İnanması zor biliyorum Rebecca ve inanmamanı anlayabiliyorum. Şimdi yapabileceğim tek şey senden özür dileyip beni affetmen için dua etmek."

"Ne anlamı var ki? Sana yalan söylediğim için benden nefret ediyorsun. Bunu ne değiştirebilir ki?"

"Senden nefret etmiyorum Rebecca. Senden asla nefret edemedim!" Gözlerinin içine bakınca artık gerçeği dile getirmenin ne kadar kolay olduğunu anladı.

"Seni seviyorum Rebecca. Seni tüm kalbimle seviyorum. Bana karşı en ufak bir şey hissediyorsan, lütfen, içeri girmeme izin ver. Eğer istersek her şeyin üstesinden geliriz, sana söz veriyorum."

"Beni seviyor musun? Eğer bu bir numaraysa Felipe..."

"*Dios!* Böyle bir konuda yalan söyleyebilirim miyim? Seni seviyorum. Hayatım sensiz bomboş. Çalışamıyorum, uyuyamıyorum, düşünemiyorum bile! Bu yüzden buraya gelip iyi olduğundan emin olmalıydım. Sana... sana bir şey olsaydı yaşayamazdım."

Eğer ona inanmazsa bunu görmeye katlanamazdı. Başını öne eğip arkasını döndü.

"Bekle!"

Durdu. Ona seslendiğinde çoktan merdivenlere yönelmişti. Geri dönemiyordu, konuşamıyordu, bekleyip umut etmekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

"Gitme. Lütfen. Daha değil."

Ayak seslerini duymasına rağmen ona dönemiyordu. Donmuştu. Tek yapabildiği umut edip, Tanrı'ya yalvarmaktı.

"Beni gerçekten...gerçekten seviyor musun Felipe?"

Ona gerçeği söylerken gözlerinin içine bakmak istiyordu. Büyük bir gayretle döndü.

"Evet Rebecca. Seni gerçekten seviyorum."

"Oh! Bunu hayal bile edemezdim!"

Kendini Felipe'nin kollarına bıraktığında aynı anda hem ağlıyor hem de gülüyordu. Felipe ona bir kere sarıldıktan sonra asla bırakmayacaktı.

Rebecca kafasını kaldırıp Felipe'nin gözlerindeki aşkı görmesini diledi. "Seni seviyorum Felipe."

Dudakları birleştiğinde Felipe, Rebecca'nın sevgisine tüm kalbiyle inandı. Ne olursa olsun artık kendi geleceklerini yaratacaklardı.

Becky orada ne kadar kaldıklarını bilmiyordu. Ama üst kapının kapanmasıyla birlikte aşklarını itiraf etmek için ne kadar yanlış bir yer seçtiklerini anladı.

"Sanırım benim dairemde devam etmeliyiz, ne dersin?"

"*Si, querida*. Komşularını şaşırtmak istemeyiz."

İçeri girip kapıyı kapattılar. Felipe onu kendine çekip iştahla öperken ikisi de arzuyla yanmaya başlamıştı.

"Buraya geçtiğimiz iyi oldu. Merdivenlerde kargaşaya neden olabilirdik."

Felipe onu kendisine çekip bir kez daha öptü. "Artık sevişmemizi senin evinle sınırlandırmalıyız sevgilim. Ama önce konuşmamız gereken şeyler var. *Si?*"

"Josh, Tara ve diğer meselelerden bahsediyorsun değil mi? Evet haklısın. Ama ben..."

"Anlamayacağımdan mı korkuyorsun?" Gözlerin içine baktı. "Anlayacağım Rebecca. Sen bana olanları en başından anlat. Bunu tamamen geçmişe gömmek için yapmalısın."

"Oturma odasına geçelim ama biraz sıkışık olabilir."

"Josh ve senin burada yaşıyor olmanızdan nefret ediyorum." Odayı görmezden gelmeye çalışarak kanepeye yanına oturdu. Anlatacaklarını

kolaylaştırması için avucuna onu ne kadar sevdiğini hatırlatan bir öpücük kondurup elini tuttu.

"Madem en baştan başlamamı istedin başlıyorum. Antonio'yla bir gün tesadüfen yerel çamaşırhanede karşılaştım." Hatırlayınca gülümsedi. "Tüm çamaşırlarını bir arada yıkadığı için bir tişörtü fena halde boyanmıştı. Ben de onu eve götürüp temizlemeyi teklif ettim."

"Antonio önceleri çok zorlanmış olmalı çünkü bu işleri evde hep Maria hallederdi."

"Zamanla her şeyi öğrendi. Daha sonra çıkmaya başladık. İkimiz de yalnızdık. Antonio, Tara'dan yeni ayrılmıştı. Ben de annemi daha birkaç ay önce kaybetmiştim. Babam ben küçükken öldüğü için annemle çok yakındık."

"Senin yanında olabilmeyi ne kadar isterdim."

"Ben de bunu çok isterdim sevgilim. Antonio, Tara'yla olan ilişkisi bana kısa bir süre sonra anlattı. Bu ilişkisinden hep pişmanlıkla bahsetti. Beni sevdiği için benden bir şey saklayamazdı."

"Sen de onu seviyordun, değil mi Rebecca?"

Sesindeki acıyı duyabiliyordu. Gözlerinin içine bakıp konuştu. "Evet Antonio'yu sevdim, ama seni sevdiğim gibi değil."

"İhtiyaç duyduğu zaman yanında olduğun için teşekkür ederim Rebecca. Ona sevildiğini hissettirdiğin için teşekkür ederim."

"Ben sadece yardım ettim Felipe. Her şeyi o ve Josh için yaptım." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Bunu biliyorum." Onu öpüp göz yaşlarını sildi. "Peki sonra ne oldu?"

"Tara'nın hamile olduğunu öğrenince her şey değişti. Antonio, onun ne istediğini biliyordu. Para ve iyi vakit geçirmek. Bir daha hiç çocuk sahibi olamayacağını bilirken Tara'nın o çocuğu aldırmasına dayanamazdı."

"Sen de bebek için para ödemeyi teklif ettin değil mi?"

"Evet. Çılgınca görünebilir ama Antonio bu fikri benimsedi. Zaten kanserle uğraşmak onun için yeterince zordu. Ona her türlü desteği vermeye hazırdım."

"Onun için orada olman her şeyden önemliydi."

"Bunu sana anlatmasını isterdin değil mi? Bunu düşünmüştü. Senin hakkında defalarca konuştuk. Seni çok severdi Felipe. Ama tüm olanlarla tek başına mücadele etmeyi tercih etti. Ona izin vermemenden korktu ve sana karşı çıkacak gücü yoktu."

"Haklıydı da. Ben onu tedaviye ikna etmeye çalışırdım ve bunun ne kadara yanlış olacağını şimdi anlıyorum."

"Sen Antonio'yu seviyordun ve o da bunu biliyordu. Tara'ya para ödemek o an en iyi karar gibi gelmişti."

"Ve bunu kabul etti mi? Para konusunda anlaşmaya varmak bir bebeğin ölmesine ya da yaşamasına karar vermek için ona yetti mi?"

"Maalesef evet. O an hemen elli bin sterlin istedi. Hamileliği boyunca da her ay beş bin sterlin alacaktı."

Felipe'nin mırıldanarak küfrettiğini duydu. "Ayrıca faturalarını ödetip yeni bir de araba aldırdı. Josh'un kıyafetleri için de para istedi ama o kıyafetler asla alınmadı."

"Sen de bu yüzden her şeyi ikinci el alıyordun öyle mi?" Sinirlerinin yatışması için ayağa kalkıp yürümeye başladı.

"Evet. Antonio'dan kalan para ancak buna yetiyordu. Antonio'yla ilgilenmek için işten ayrıldığım için ben de para kazanamıyordum."

"Peki ya Antonio'nun sana bıraktığı para?"

"O Tara'ya Josh için yapılacak son elli bin sterlinlik ödeme içindi. Bebeği doğurmadan Tara'ya o ödemeyi yapmak Antonio'ya akıllıca gelmemişti. Antonio aslında geri de daha fazla bıraktığını sanıyordu. Ben de ona asla doğruyu söylemedim."

"*Dios!* Bir kadının bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyorum! Peki bebek doğduktan sonra fikrini değiştirdi mi?"

"Asla. Aksine bir an evvel Josh'u verip parasını almak istedi. Hastaneden çıktıktan sonra tekrar gelip yirmi bin sterlin isteyene kadar da onu hiç görmemiştim. Çok korkmuştum!"

Titremeye başladığında Felipe İspanyolca küfürler savuruyordu. Onu kollarının arasına alıp sakinleştirmeye çalıştı. "Şiiiit, *querida*. Korkacak bir şey yok. Tara ellerini bizim çocuğumuza süremez. Yemin ederim ki buna izin vermem!"

"Bunu duymanın ne kadar muhteşem bir şey olduğunu tahmin edemezsin." Becky uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Artık korkmuyordu.

"Seni çok seviyorum Felipe. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Evet. Ama sen bunu tekrar ettikçe ben de dinlerim." Artık Felipe, onlarla ilgilenmek için oradaydı. En ufak bir korku hissetmiyordu.

"Seni seviyorum Rebecca. Bu kadar acı çekmemiş olmanı dilerdim. Keşke Antonio bana bunları anlatmış olsaydı."

"Eminim hayatını bu çocukla zorlaştırmamak için söylememiştir. Kliniği açmakla meşguldün ve zaten Antonio için yeterince üzülüyordun."

"Çok duygusal bir çocuktu. Teresa'yla ayrılmam da bile gereksiz yere kendini suçlamıştı. Oysa ilişkimizi bitiren Teresa'nın en yakın arkadaşımla beni aldatmasıydı. O kendisiyle ilgilenen bir erkek istiyordu benim ise başka hayallerim vardı."

"Valdez Kliniği'nden mi söz ediyorsun?"

"Evet. Hayallerime ulaşmak için bir çok şeyden vazgeçtim. Şimdi ise ne kadar saçma olduğunu fark ediyorum."

"Teresa'dan mı bahsediyorsun?"

Felipe kahkaha attı. "Hayır. Teresa'dan bahsetmiyorum! O olay gururumu yıkmıştı ama kalbimi kıramamıştı. Ben işim dışındaki şeyleri kaçırmamdan bahsediyorum. Amerikalıların sabah kalkıp da kahveyi koklamak ilgili bir deyişleri vardı sanırım."

Becky gülmeye başladı. "Eğer istediğin buysa şimdi sana bir kahve yapabilirim Felipe!"

"Çok kötüsün! Izdırap çeken bir erkekle nasıl dalga geçebilirsin?"

"Sen mi ızdırap çekiyorsun?"

Felipe gözlerinin içindeki sevgiyi görebiliyordu.

"Evet sevgilim. ben dünya üstünde en ızdıraplı adamın çünkü beni çok ilgilendiren bir şeyi kaybettim. Seni!"

"Beni kaybetmedin. Tam burada yanındayım. Seni seviyorum Felipe."

"Ben de seni seviyorum. Seni klinikte Montague'yle görünce kıskançlıktan deliye döndüm. Onu oracıkta dövmek istedim."

"Zavallı Simon. Çok iyi bir arkadaştır. Umarım ikiniz anlaşabilirsiniz."

"Tamam deneyeceğim. Ama bize ne olacağıyla daha fazla ilgileniyorum açıkçası. Sen, ben ve Josh."

"Ben hala Tara'nın mahkemeye başvurmasından korkuyorum." İç geçirdi. "Tekrar para isteyeceğine eminim ve eğer reddedilirse bundan hiç de memnun olmayacaktır."

"Eğer doğruyu anlatırsak hiçbir hakimin onun lehine karar vereceğini sanmıyorum Rebecca. Bu sorunu bir an önce halletmeliyiz. Tüm hayatını bunun için endişelenerek geçirmene izin veremem."

Onu öptü. Dili dudaklarında gezerken inlediğini duydu. Rebecca onu gerçekten sevmişti. Artık tüm zorluklara karşı koyabilirdi.

"Ben her şeyi halledeceğim. Bana güven. Ama artık biraz kendimize zaman ayırabilir miyiz? Seni görmek için çok uzun bir yoldan geldim Rebecca. Tüm zamanımızı konuşarak harcamamız aptalca olur."

Gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Konuşmanın ruh için yararlı olduğunu duymuştum sanki Dr. Valdez."

"Öyle mi dersin?" Onu bir kez daha öptü. Dudaklarından kopup boynunu öpmeye başladığında bedeninin titrediğini hisetti.

"Oh! Evet. Bu çok güzel..."

Gerdanını açıkta bırakan V yakalı bir elbise giymişti. Felipe boynundan göğüslerine doğru inerken nefesi kesildi.

Küçük yumuşak göğüsleri dudaklarıyla buluşunca Felipe ürperdi. Teni yumuşacık ve sıcaktı. Sabun kokusunu onu karşı konulmaz yapmıştı.

"Hala konuşmayı mı tercih ediyorsun Rebecca?"

"Sanırım bu diğer seçeneğinin ne olduğuyla alakalı."

"Sanırım sana diğer teklifi göstermem gerekecek." Seksi bir kahkaha attı.

Elbisesinin fermuarını açınca göğüsleri açıkta kalmıştı. Dudaklarından dökülen iniltiyi duyunca göğüs uçlarını öpmeye başladı.

Becky'yi kendine doğru çekip aşkla dolu yeşil gözlerinin içine baktı. "Konuşmak ruh için yararlı olabilir Rebecca, ama bedenin acısını geçiremez."

"O zaman bu konuda da bir şeyler yapmalıyız." Kollarını boynuna dolayıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "Sence sevişmemizin bir yararı olur mu? Benim ki sadece bir teklif. Karşı çıkma hakkına sahipsin."

"Oh sanırım işe yarayabilir." Yüzüne baktı. Onsuz hayatına devam etmesi imkansızdı. "Seni seviyorum Rebecca. Eğer izin verirsen hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçireceğim."

"Çok güzel. Sözcüklerden pek hoşlanmayan biri için fazla konuşuyorsun."

"Endişelenme *querida*. Başka bir şey söylemeyeceğim."

Onu kucaklayıp yatak odasına götürdü. Josh beşiğinde uyuyordu. Elbisesini tamamen çıkarıp onu yatağa yatırdı.

Bedeni yumuşacıktı ve gecenin ışığında bir inci gibi parlıyordu. O kadar narindi ki neredeyse dokunmaya kıyamıyordu. Rebecca birden boynuna sarılıp onu kendine çekti. Artık birbirlerinin kalp atışlarını hissedebiliyorlardı.

"Sev beni Felipe." Fısıldıyordu. "Sadece sev."

"Seveceğim. Her zaman."

Hayatı boyunca verdiği en kolay söz bu olmuştu ve bu sözünden asla dönmeyecekti. Rebecca'yı sonsuza dek sevecekti.

***

Altı ay sonra...

Avukattan mı geliyor?"

Felipe çalışma odasında o günkü mektupları açıyordu. Rebecca kapıdan heyecanla girince ona gülümsedi. Geçirdiği son birkaç ay hayatının en mutlu zamanlarıydı.

Mallorca'ya dönmeden önce Lodra'da belediye binasında basit bir nikahla evlenmişlerdi. İkisinin de beklemeye tahammülü yoktu. Londra'dan gelen mektubu ona vermeden önce Rebecca'yı öptü.

İngiltere'den ayrılmadan önce Josh'u evlat edinmek için işlemleri başlatmışlardı. Rebecca, Tara'nın planlarını gerçekleştirmesinden çok korkmuştu ama artık bu imkansızdı."

"Gördün mü? Artık yasal olarak Josh bizim oğlumuz."

"Son anda bir aksilik çıkmasından çok korkuyordum."

"Biliyorum. Seni öyle endişeli görmek beni öldürüyordu."

Ona sarıldığında ne kadar huzurlu olduğunu hissetti. "Herkes bunun Josh için en iyisi olduğunu biliyordu. Mutlu sona ulaşacağımızdan hiç şüphem yoktu. Tara'nın hiçbir şey olmamış gibi New York'a gitmesi de bunun kanıtı zaten."

"Eminim yeni birini bulmuştur. Kesinlikle bir milyonerdir."

"Öyleyse istediği her şeye, paraya, sahip olmuştur. Artık onu unutalım ve kendi geleceğimize bakalım."

"Aklında ne var?"

"Aklımdakiler biraz bekleyecek. Şuan kliniğin bana ihtiyacı var. Hala işle ilgilenmediğim dönemin dedikodusunu yapıyorlar."

"Bırak konuşsunlar." diye fısıldadı çenesini öperken. Felipe'nin bedenindeki uyanışı fark edince gülümsedi.

"Mmm... Çok çekici olabiliyorsun Rebecca...." Onu öpüp geri çekildi. "Hayır bu kadar çabuk etkilenmemeliyim. Önce sana sormam gereken bir şey var."

"Sesin çok ciddi."

"Uzun zamandır düşündüğüm bir şey var. Ama bu evlatlık meselesi çözülene kadar beklemek istedim. Madem artık bir aileyiz çifte kutlama yapabiliriz."

"Ne demek istediğini hiç anlamıyorum."

"Çok basit querida." Ellerini tutup gözlerinin içine baktı. "Kilisenin rahibiyle konuşup evliliğimizi kutsamasını rica ettim. Eğer sen de kabul edersen tabi."

"Bu fikre bayıldım! Daha sevindirici bir haber olamaz!"

"Güzel. Daha sonrası için de villa da bir kutlama yapmayı düşündüm. Böylece Josh'un oğlumuz olmasını da kutlarız."

"Bu muhteşem olur Felipe."

İçeri gidip Josh'u getirdi. Gözleri parlıyordu. "Mutluluğumuzu herkesle paylaşmak istiyorum."

"Ben de." Eğilip onu öptü. Josh'un da kafasını kaldırıp kendisini öptürmek istemesine ikisi de çok güldüler.

Felipe'nin gözleri yaşla dolmuştu ama artık onları saklaması için bir sebep yoktu. "Antonio çocuğunun bu kadar sevildiğini görse çok mutlu olurdu Rebecca."

"Biliyordur. Bizim için de çok mutludur. Seni çok seviyorum Felipe."

"Ben de seni seviyorum."

Ona sarıldığında artık hiç canının yanmayacağını biliyordu.

Rebecca'ya sahipti.

Kardeşinin oğluna sahipti.

Bundan daha fazlasını dileyemezdi!

S O N